

ЧАРЛЗ ИНГРИД НЕБЕСНИЯТ СПИСЪК НА ЖЕРТВИТЕ

Част 3 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2006

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

МАЛТЕН

1.

— Без костюм няма войник. Това вече, надявам се, ви го втълпихме. А сега ще се опитаме да ви покажем, че лъжем. Целта на това упражнение — обясняваше техният командир и гласът му ехтеше на парадния площад — е да докажем, че можете да бъдете Рицари дори след като ви отнемем костюма. — Той закричи покрай предната редица, примиждавайки срещу яркото малтенско слънце, докато по челото му се стичаха едри капки пот. — След като приключим с тази подготовка, не само костюмът, лазерните оръжия и ръкавиците ще ви правят това, което сте.

Войниците не сваляха от него разтревожени погледи. Някои си шепнеха, други поглеждаха крадешком към втория човек, който сновеше между редовете им, защото това бе техният герой.

Строен и мускулист, с все още младежко тяло, също като тях — защото имаше определени изисквания за това да станеш доминионски Рицар и едно от тях бе да имаш здраво тяло, — но очите, с които ги стрелкаше, издаваха зрелостта му. Той спря, отметна глава и погледна нагоре към небето. Намръщи се, сигурно защото осъзнаваше, че всички го гледат, а това го притесняваше. За един кратък миг очите му потъмняха, издавайки буйния му нрав.

След това погледна към техния командир — с посребрена коса, мургаво лице и жилесто тяло, облечен в безупречен сребърен костюм.

— Къде са закачалките с костюмите?

— Спокойно, Джек. Скоро ще ги докарат. Това е само репетиция.

Героят изсумтя недоволно и отново закричи напред-назад, за ужас на късокракия мъж, който подтичваше зад него и се опитваше да му вземе мерките. Сторм насочи пръст към командира.

— Ако нещо се случи с моя костюм...

— Няма страшно. Наредих да ги охраняват. Да не мислиш, че не познавам номерата на журналистите. Няма да позволя да му пъхнат някое микрофонче или камера, обещавам ти. Утре преди церемонията ще ги прегледаме за последно.

Джек Сторм спря отново и погледите им се срещнаха. Нищо не бе по-скъпоценно за един Рицар от бойния костюм, от който зависеше животът му. Той обаче не го спомена пред своя командир, защото човекът срещу него също притежаваше костюм и дори му дължеше името си: Пурпурния. Почти нищо не се знаеше за него, освен че е получил този костюм в наследство от баща си.

Дори и подредените в редица войници да бяха доловили някакво напрежение, те не казаха нищо. Бяха възбудени от предстоящата церемония. Бяха се подготвяли дни и нощи неуморно и повечето от тях очакваха нетърпеливо да участват в бой. Малцина от тях обаче се радваха на идеята да участват в парад и да се превърнат в зрелище за цивилните. Повечето пристъпваха неспокойно от крак на крак, в очакване да пристигнат костюмите.

Джек спря отново, този път на няколко крачки от Пурпурния.

— Аз съм войник, а не герой. Всичко това е напълно излишно. — Понечи да каже още нещо, но в този миг шивачът го застигна и покри с оразмеряващата холограма. Джек потрепери и късокракият мъж изруга.

— Ако не стоиш мирно, ще станеш войник без крака! — отсече той, размахвайки лазерната ножица. Този път не срещна никаква съпротива, докато Джек и Пурпурния се измерваха с погледи.

— Императорът иска да направи оглед на гвардията — съобщи Пурпурния.

— По дяволите, той знае много добре как изглеждаме.

Шивачът използва краткото затишие да въведе някои данни в джобния си компютър.

— Напълнял си! Ще трябва да сменям мерките.

— Спокойно, Франко — скастри го командирът. — Имаше нужда от почивка след Лазертаун. Погрижи се униформата да му стои добре.

Джек изгледа шивача и в очите му затрептяха насмешливи пламъчета. Късокракият мъж отмести поглед встрани. Сетне се поклони, изключи холограмата и побърза да напусне парадния площад.

Пурпурния изправи рамене.

— Пепус иска утре да те види в целия ти блясък — съобщи той. — Колко често работник от мините става герой?

— И преди и след това си останах Рицар.

— Беше и наемник, за известно време.

Не, помисли си Джек. Винаги съм бил Рицар. Но не изрече гласно мислите си, тъй като наемниците следваха свой кодекс, според който нямаше нито утре, нито вчера, а само днес, и Пурпурния го бе приел по тези правила. Не знаеше нищо за миналото му. Джек се заслуша в думите на командира. Отдавна се досещаше за новата роля на Пурпурния — той бе нещо като буфер между новосформираната гвардия и императора на Триадите. Те всички се бяха заклели във вярност пред императора — с изключение на Джек. Неговата клетва бе да отмъсти. За да скрие мислите си, той се извърна и закрачи обратно към редицата от войници.

— Увеличил е трикратно числеността на охраната — подметна през рамо.

— По-скоро четирикратно, откакто те нямаше.

Сторм плъзна поглед по площада, но всъщност виждаше сивкавата лунна повърхност, на която едва не се бе простил с живота си. Премигна и прашният параден площад изплува пред очите му. Никога ли не валеше тук, за да измие този проклет прахоляк? Потрепери въпреки горещината.

Пепус изглежда бе твърдо решен да го превърне в герой и се бе постарал да прикрие фактите за разрушенията, предизвикани от самия Джек. И най-вече за унищожения дракски кораб — въпреки сключеното примирие.

Усмихна се мрачно при тази мисъл. Площадът бе изолиран със звукови завеси, за да не могат да ги наблюдават някои прекалено ентузиазирани журналисти. Но това, което възнамеряваше да каже, бе само за ушите на Пурпурния Пристъпи към него.

— Защо императорът не иска да ме види?

Среброкосият го погледна с неизменно засмените си очи. Помълча малко, преди на свой ред да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Разговарял е за Лазертаун с всички други, освен с мен. За Бога, дори разпита и теб, макар че не си бил там.

— Не виждаш ли, че се опитва да те опази? Той е император, Джек, не някакъв си боклукчия.

— Това, което имам да му съобщя, не е боклук. Той трябва да знае какво се е случило — не само с мен, но и с всички останали в

купола. Трябва да научи какво са направили драките. Искам да му разкажа за всичко, на което станах свидетел.

Двамата стояха един срещу друг, възрастният мъж с младежки очи и младият мъж с очи на мъдрец. Джек пристъпи от крак на крак и разтърси глава. Ядосваше се, че го принуждаваха да се изправя срещу своя другар.

— Той е император — повтори тихо Пурпурния. — Пясъчните войни свалиха Регис и Пепус е твърдо решен да не допуска същата грешка. Ще разговаря с теб, когато сметне, че е готов.

Джек понечи да каже още нещо, но думите му бяха заглушени от появата на носилката за костюми. Извърна се и втренчи развълнуван поглед в своя костюм, чиито флексобрънки сияеха ослепително.

Под ярките лъчи на слънцето Рицарите се заеха да обличат костюмите.

— Ще настояваме за отплата.

Посланикът на Дракската лига втренчи навъсен поглед в генерала, който крачеше нервно напред-назад.

— Нищо подобно няма да правите! Ако успея да ви уредя покана за церемонията, ще бъдете така добър да се държите благоприлично.

— Благоприличие! — генерал Злакт се закова на място. Фасетните му очи се втренчиха в посланика. — Онова същество унищожи нашия кораб, а заради такива като вас трябва да се държим, сякаш черупките ни са омекнали!

Посланикът размаха ръка.

— Позволете да ви припомня, генерале, че ние бяхме в процес на анексиране на онази колония, а тя се намира в пределите на Доминиона. Едва ли ще ни дадат възможност да обясним нашите мотиви. Опасно близо сме до прекъсване на примирието най-вече заради прибързаните ви заповеди.

— Само дето не сме по-близо до Лазертаун отпреди.

— Така е. Доколкото ми е известно, находището е пострадало доста сериозно и специалистите смятат, че е напълно неизползваемо. Няма да ви позволя да разрушите всичко, за което съм работил през последните двайсет години, само за да търсите някакво

удовлетворение на накърнената си чест! — Посланикът скочи на задните си крака и се изправи срещу генерала.

Двамата се измериха с ядосани погледи.

Генералът издаде тихо, заплашително ръмжене.

— Същата тази чест, на която толкова много разчитахте по време на Пясъчните войни.

— Без никакво съмнение, Злакт. Но сега на трона на Триадите се е възкачил друг император и нещата не са такива, каквито бяха тогава.

— Посланик Дурл отстъпи крачка назад. Заметна през рамо свободния край на туниката си. — Може да не го признавате, но ние, посланиците, също сме войници. И сега от моите действия зависи много повече.

— Не и ако императорът ви смята за мекушав.

Дурл изкриви лице от гняв. Докато го разглеждаше, Злакт не можа да не сдържи възхищението си. Дурл несъмнено ба изключително изтъкнат представител на тяхната управляваща класа.

— Император Пепус не ни подценява. Тъкмо в това се състои моята работа. Що се отнася до загубата на находището, този въпрос е приключен. Ще имаме и други възможности да премерим сили с нашия древен враг.

— Може би. В такъв случай няма да поискате никакво наказание за Джек Сторм?

— Не — отвърна Дурл. Гласът му стана твърд. — Поне засега. Ще предявя официален протест, но не очаквам нищо да последва. Видяхте ли бронята му?

— Не.

— Казаха ми, че била подсилена с норцит. Интересна комбинация, не смятате ли?

Генерал Злакт се изправи в цял ръст.

— Повече от интересна — отвърна. — Ако тези нещастни създания знаеха с какво си имат работа. — Той отдаде чест. — С ваше разрешение.

Дурл въздъхна.

— Но разбира се, генерале. — Когато генералът доближи вратата, посланикът го повика. — И, Злакт...

— Да?

— Не правете глупости. Няма да го допусна.

Злакт стисна издължените си челюсти, но не отговори. Без да чака разрешение, той затръшна вратата след себе си.

Подът под краката на посланика се разтресе. Известно време остана втренчен във вратата, след това лицето му придоби замислено изражение и той се отправи към покоите си.

Просторните помещения в крилото на императора тънеха в сумрак, както и беше редно, тъй като приближаваше полунощ. Неканените гости, били те шпиони или убийци, би трябвало да бъдат засечени от охранителните камери и датчиците, а също и от неколцината медиуми, които работеха за Планетната полиция. Но днес императорът не си беше у дома. Точно тази вечер бе решил да остане в един от дворците извън Малтен.

Една самотна фигура се прокрадваше из коридорите с увереност, която говореше, че познава достатъчно добре обстановката. Облечен в черно, нарушителят на императорските покои спираше от време на време, за да се огледа за камери или пазачи, после продължаваше да се промъква все по-навътре. Без да издава никакъв звук, той достигна кабинета на императора и спря пред вратите. Не го интересуваха спалнята, а входа за компютърната зала.

Тропот и шум в съседния коридор накараха нарушителя да се притаи в близката сянка.

— Не ме интересува кого трябва да подкупиш, искам да получа този запис. Държа да откриеш и негодника, който го е направил, и да ми го доведеш, нищо че цялата журналистическа гилдия ще викне в негова защита. Този път вече прекали. Смятам да дам хубавичък пример на останалите.

Нарушителят познаваше твърде добре този нисък, малко дрезгав глас.

— Ще направим каквото ни е по силите, Рандолф, но все пак ми се ще да проявиш благоразумие...

— Ако проявявах благоразумие, никога нямаше да стигна дотук! Да видим дали няма да успеем да открием този техен прословут герой, преди да го направят обществено достояние. Искам да се уверя, че наистина няма никакви недостатъци.

Другият изломоти нещо недоволно под носа си, сетне попита по-високо:

— Не ти ли омръзна да се ровиш в тази история?

— Защо не? Пепус подготвя истинско представление за медиите... очаква от нас да го предаваме на живо, но се съмнявам, че резултатът ще е такъв, какъвто разчита. Всички знаем за тайното му намерение да заеме поста председател на Конгреса.

— По дяволите, Рандолф, можем да се оправим и без спорове, нали? Все някога смятаме да се махнем от тази проклета планета.

— Това е моя работа — произнесе niskият глас и направи кратка пауза. — Още утре посланикът на Дракската лига ще ни засипе с обвинения за последните събития. Пепус смята да се измъкне, като предостави цялата информация, но няма да стане.

Непознатият в сянката облегна глава на хладната стена. Амбър, защото това бе тя, полагаше усилие да си поема колкото се може побезшумно дъх. Познаваше не само нахалния журналист, но и човека, за когото говореше. Познаваше го съвсем отблизо. И не се съмняваше, че ако го открие, Скот Рандолф може да му причини само неприятности — нищо друго.

Сега вече компютърната зала изгуби привлекателната си сила за нея. Беше стигнала веднъж дотук, щеше да стигне и втори път. Отдели се от стената и се приближи към двойните врати, зад които разговаряха журналистът и неговият сподвижник.

Рандолф отново заговори:

— Трябва на всяка цена да открия този техен „герой“ преди представлението.

— Не ми дрънкай втели-некипели, Скот. Истината е, че продължаваш да събираш данни за онази твоя история за изгубения Рицар. Веднъж вече те измамиха — кога най-сетне ще си го признаеш? От години преследваме този призрак.

— Не е призрак! Сигурен съм в това! Източникът ми е съвсем надежден!

— Твоят източник смърди от километри. Достатъчно дълго съм твой технически директор, за да знам, че слуховете се появяват винаги когато има възможност някой да плати добре за тях.

— Може би. Но ако съществува наистина такъв човек, не мога да не го търся.

— Разбирам те, но ще се наложи да престанеш. Защо не си признаеш, че са те изпързали.

— Виж, Дикстра, ако имаш Рицар, когото не искаш да открият, къде щеше да го скриеш?

— В космоса със скафандър.

— Или сред новосформиран отряд от Рицари.

— Може би. — Последва пауза. Сетне Дикстра продължи: — Може би Пепус не желае да бъде открит. Не си ли помислял за това?

— Ах, приятелю. Спомни си, че перото е по-силно от меча и че езикът е по-бърз и от двете. Старият император беше свален от Пясъчните войни, сега идва ред и на Пепус.

— Доколкото си спомням, Регис го свали хладно острие между ребрата.

— Но нямаше да го получи без външна помощ. Доминионът си затвори очите и ето че стана. Ако Пепус крие изгубения Рицар, това само ще направи моята история още по-интересна. Ако е там, аз ще го намеря.

Момичето в черно си позволи една лека усмивка. Не че тя самата нямаше нещо общо с всичко това! Напротив, тъкмо благодарение на нея Джек се бе измъквал неведнъж от любопитните очи на журналистите. Шмугна се в един страничен коридор и се отправи към изхода на двореца на императора със същото безгрижие, с което бе проникнала чак дотук.

Преди да отиде в офицерските помещения, се преоблече, тъй като не желаше тъмните ѝ дрехи да предизвикат подозренията на Джек. Докато пресичаше площадчето, тя вдигна глава към огромната сграда на двореца, която се извисяваше като планинска верига. Беше прекарала почти целия си живот в сянката ѝ... макар и твърде далеч от нея, там, където дворецът бе само символ за един по-добър живот. Дори сега, докато крачеше по алеите, Амбър по навик избягваше камерите и сензорите. Джек понякога я наричаше параноичка. Отвърщаше му, че това е обикновена предпазливост. Тя нямаше имплантиран идентификационен чип, така че дори системата да я засече, не би могла да я разпознае. Ала все пак...

Подуши миризмата му още щом отвори вратата. Беше се върнал преди малко от подготовка и се къпеше — чу шума на пуснатия душ. Дрехите му бяха разхвърляни по пода. Вдъхна с пълни гърди от познатата миризма, щастлива, че отново е близо до него. Беше си дала сметка колко пуст ще е животът ѝ, ако в него не присъства Джек.

Той излезе от банята, с усукана около кръста кърпа.

— Къде си ходила?

Усмихна му се в опит да прикрие обърканите си чувства, Джек ѝ беше като по-голям брат, но от известно време копнееше да бъде нещо много повече и се боеше, че може би той не би пожелал да ѝ го даде. Гласът ѝ не я издаде, когато отвърна наперено:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Не съм съвсем сигурен — разтърси той мократа си коса. — Нали все измисляш разни неща.

— Ами да, момичетата трябва да се забавляват. Ти приключи ли за днес?

— Надявам се. Ако питаш за костюма, омръзна ми да го лъскам. — Той се намръщи. — Императорът отново ми отказа аудиенция. Не желае да разговаря с мен нито за драките, нито за Лазертаун. По дяволите, Амбър, не мога да направя нищо за Дорман, но за Кларон все още има надежда. Там няма дракски пясъци и ако се започне тераформиране навреме...

Тя го погледна внимателно. Ръката му докосна тънката линия между веждите. В душата му се бяха пробудили спомени от изпепелената планета, на която бе живял.

— Да излезем.

— Не мога — отказа Джек.

— Какво? Да не смяташ, че драките ще предприемат нещо тук?

— Императорът и моят командир искат да си стоя тук и да не ходя никъде. Поне до утре.

Тя сбърчи нос.

— Въздухът е застоял. Ела да се поразходим.

Той я изгледа внимателно.

— Амбър, какво е станало?

Тя реагира почти веднага, доловила рязката промяна в тона му.

— Журналистите са надушили за теб и искат да те интервюират. Съмнявам се, че отношението им е добронамерено. Мисля си, че

Пепус ще бъде далеч по-доволен, ако след церемонията двамата с теб изчезнем.

— Нали тук трябваше да съм в безопасност.

— Има те в списъка на Планетната полиция. Рано или късно някой журналист ще се добере до този списък, може да подкупи някого, за да го получи. И тогава пак ще цъфнат тук с техните досадни въпроси. Ще ги чакаш ли, за да го направят?

Той се замисли за миг. Сетне поклати глава.

— Не. Изчакай да се приготвя.

Изчезна в спалнята. Амбър въздъхна и се отпусна на креслото до вратата. Беше решила да му разкаже подробно за подслушания разговор, но на място, където те самите не мотат да бъдат подслушвани.

Чу го да си нахлузва ботушите. Когато погледна към вратата, очаквайки да се появи, за миг погледът ѝ се спря на монитора, който предаваше образ от външната камера.

Някакво движение в ъгъла привлече вниманието ѝ. Амбър замръзна. Нямаше никакви други признаци, че някой се приближава насам — и да имаше такъв човек, правеше го точно толкова умело, колкото и самата тя.

2.

— Някой идва.

Джек застана разтревожен на прага на спалнята.

— Кой? Един ли е, или са повече?

Тя вече беше при пулта за наблюдение и работеше над настройките. Включиха се и останалите камери.

— Четирима са. Не, петима. Професионалисти.

— Не им трябваше много време, за да ме открият — изпъшка той, сетне по навик погледна към ъгъла, където държеше костюма. Ала сега го нямаше. Бяха го отнесли в работилницата, за да го прегледат за подслушвателни устройства преди утрешната церемония. Дланта на дясната ръка го засърбя. Почеса я и несъзнателно притисна белега от липсващото кутре.

— Сигурно аз съм ги довела тук! — Амбър заряза пулта и изтича при вратата.

— Амбър, недей!

— Няма да им позволя да ни заварят неподготвени — отвърна тя.

— Има само един начин да влязат. Щом се налага, ще ги посрещнем на вратата.

Посегна към нея, но Амбър му се изплъзна и изскочи навън, където цареше сумрак.

— По дяволите! — изруга Джек и я последва.

Не хранеше особени илюзии за безопасността в офицерските помещения. Само преди четиринадесет месеца го бяха отвлекли оттук, след като го бяха упоили със скрита във вентилационната система капсула. Малко след това бяха подписали от негово име принудителен договор за работа в норцитовите мини на Лазертаун и той бе отпътувал натам в криогенна капсула. Всъщност трябвало да го убият, но онзи, който го отвлякъл, се полакомил за повече пари и провалил първоначалния план.

По-късно, след като го откри, Амбър му разказа, че похитителят му е бил убит, вероятно от онзи, когото се е опитал да измами. Не си бе губила времето да издирва поръчителя — Джек възнамеряваше сам да

го стори, след като живота му се върне в нормалното си русло. Докато се прокрадваше навън под булото на спускащата се нощ, той си помисли, че и този път възможността му бе убягнала.

Жаждата за мъст не бе породена само от предадената чест или унищожените светове. Не по-малко страшен за Джек бе споменът за времето, прекарано в хибернация, за ужасните съновидения, чийто ням и лишен от воля свидетел бе станал през онези дълги години.

Криогенният сън му бе отнел почти половината от живота и повечето от младежките му спомени. Готов бе да умре сто пъти, но не и да преживее нещо подобно отново. При охлаждането на тялото бе изгубил кутрето на едната си ръка и няколко пръста на краката. Сънят го бе превърнал в забравен от всички ветеран от война, която малцина помнеха.

Пясъчните войни.

Джек се спъна и падна. Амбър се появи отнякъде, улови го за ръката и го задърпа след себе си.

— Онези там не са журналисти — прошепна и той долови уплахата в гласа ѝ.

— Сигурно.

— Джек. Ако искаш, мога да го направя.

Да го направи? Изведнъж осъзна за какво става въпрос.

— Недей.

— Но, Джек...

— Казах не.

Бяха я обучили да убива с ума си, въпреки че дори само при мисълта за това цялата я побиваха тръпки. Тя не беше убиец, но ето че сега му бе предложила да го направи — заради него. А това би могло да ѝ причини непоправими увреждания. Не биваше да ѝ позволява — и нямаше да ѝ позволи. Изправи се на крака и в същия миг от мрака се показаха петимата нападатели. Джек знаеше, че може да се справи с тях, дори без бойния костюм. Мускулите му се напрегнаха, докато се готвеше за скок. Изгледа ги и зърна някакво отразено сияние на нивото на очите. Изведнъж се досети, че това са прибори за нощно виждане — твърде късно осъзна, че противниците му го виждат далеч по-добре, отколкото той тях.

Застина за миг, сетне се наведе, претърколи се през тревата и изрита най-близкия в коляното. Чу се сухо изпращяване и мъжът рухна

с болезнен вик. Джек се претърколи настрани и скочи на крака. Останалите го наобиколиха и го парна смразяващият удар на шокския пистолет. Секунди след това вече лежеше по очи на земята и повръщаше неудържимо.

Някъде отдалеч дочу виковете на Амбър, придружени от ругатни и глухи удари. Предположи, че се опитват да я задържат. Сграбчиха го и го дръпнаха, докато застане на колене.

Нападателят изглежда не знае за способността на Джек да се възстановява необичайно бързо след парализираща атака. И наистина, мускулите му вече потръпваха, връщайки се към живот.

Някой изтри повръщаното от лицето му. След това го изправиха и той почувства, че двама го понасят. Отпусна се върху тях, за да им внуши, че е съвсем безпомощен. Връщаха го в неговия апартамент, натам носеха и Амбър. Защо обаче, не знаеше. По-важното бе, че без да знаят, тези двамата сами се бяха напъхали в ръцете му.

Джек се усмихна мрачно в тъмнината.

Тъкмо когато силите му се възстановиха напълно, единият от нападателите промърмори:

— Боже, този тип е по-тежък, отколкото изглежда.

— Стискай зъби, ще издържиш. От нас се иска само да предадем съобщението и да си ходим.

Джек се отказа от замисъла си да им строши вратовете. Преносителите на съобщения не бяха наемни убийци. Тези петимата щяха да живеят поне докато предадат онова, за което ги бяха пратили... или поне докато любопитството му бъде задоволено.

Те влязоха и го пуснаха на пода. Лицата им пребледняха, когато, вместо да тупне безпомощно, той скочи на крака и зае позицията срещу тях.

Водачът им, облечен в черни дрехи, отскочи назад. Реакцията на Джек бе забавена от виковете на Амбър. Двама души я носеха, а третият пристъпваше отзад и накуцваше. Младата жена продължаваше да се дърпа и едва не изрита вратата.

Водачът протегна ръка с насочен към нея пръст.

— Съветвам те да стоиш мирно. Човекът, който ме праща, иска да ти предам, че императорът няма да успее още дълго да възпира Ролф. Каза да те предупредя, че дните на твоята свобода са към своя край.

Амбър се отпусна с преbledняло лице между своите похитители. Джек знаеше причината. За нея Ролф беше „свенгали“, или „фаджин“, с други думи този, който бе програмирал подсъзнанието ѝ, превръщайки ума ѝ в средство за убийство. Само Ролф знаеше паролата, която можеше да задейства това скрито оръжие. А Джек се бе самозаблуждавал, че най-сетне са се отървали от него.

— Оставете я на мира.

Водачът се извърна към Джек. Вдигна ръка и смъкна нощните си очила на шията.

— Просто изяснявах някои положения — рече той. — Както вече казах, ние само предаваме съобщението.

— И защо трябва да го чувам?

— Защото го праща едно приятелче.

— Приятелите обикновено ме намират по друг начин. Във всеки случай не ме нападат през нощта.

— Този приятел твърди, че си го предал. Не беше сигурен, че ще искаш да ни изслушаш.

— В такъв случай казвай, каквото имаш да казваш и се махай оттук.

— След минутка.

Този, който куцаше, обиколи стаята и изключи всички камери. След като приключи, кимна на водача и излезе. Сега вече никой не можеше да ги чуе, нито да направи запис на разговора.

С изключение на Джек. А той не смяташе да забравя онова, което току-що бяха сторили на Амбър. Щеше да им го напомни при първа възможност. Хвърли ѝ поглед. Очите ѝ бяха изцъклени, невиждащи. Дишаше на пресекулки. Може би само думите на непознатия са били достатъчни, за да се задейства стаената в ума ѝ програма. В такъв случай нищо чудно вече да я беше изгубил.

Прекуси стаята, изтръгна я от ръцете на похитителите и я зашлеви през лицето. Главата ѝ се люшна назад, на бузата ѝ разцъфна алено петно, но в следния миг в очите ѝ се появи познатият дързък блясък.

— Да не си посмял друг път...

— Няма. — Той я обгърна с ръце сякаш се опитваше да я защити. — По-добре ли се чувстваш?

— Да — отвърна тя дрезгаво.

Джек изгледа двамата, които я бяха държали.

— Вече ви запомних — рече заплашително. Усещаше дъха им върху лицето си. Главата на единия бе обезкосмена наполовина от изгаряне с лазер, другият имаше зъби от сивкав метал. — Готов съм да чуя съобщението ви.

— Тогава погледни насам.

Пратеникът разтвори дланта си, в която държеше златиста сфера — изкуствено око, с полепнали върху него кървави парченца кожа.

Амбър извика.

— Това е окото на Болард — рече тя и се отпусна в прегръдките на Джек.

Той обаче не бе сигурен, дали наистина протезата е принадлежала на неговия познат, който обикновено я носеше така, сякаш е медал за храброст. Също като Джек и Болард бе ветеран от Пясъчните войни, бил е раняван, а малко преди края бе дезертирал. Болард единствен знаеше цялата истина за Джек. Той криеше тайни, които можеха да бъдат изтръгнати само така, както бе изтръгнато и това око.

Пратеникът се усмихна.

— Сега вече, след като ти приковах вниманието, ето какво ще ти кажа: „И ако те съблазнява окото ти, извади го“. А също и: „Ти наруши обетите си“.

— И това ли е всичко? — зачуди се Джек.

Мъжът сви рамене.

— Аз съм само пратеник. Той смяташе, че това ще бъде достатъчно. — Очевидно приключил с мисията, водачът даде знак на хората си и те се изнизаха през вратата, сякаш бяха само кошмарен сън.

Амбър продължаваше да се притиска към него. Джек надзърна през отворената врата и едва сега забеляза, че прожекторите отвън най-сетне са се включили.

Когато отново сведе поглед, установи, че Амбър го гледа умоляващо.

— Какво ще правим сега, Джек?

— Не знам — отвърна. — Наистина нямам представа.

3.

Докато Амбър се възстановяваше от преживяното, Джек добави:

— Но съм наясно какво няма да направя. Няма да седя тук и да чакам да дойде още някой. И после...

— И после?

— После смятам да посетя нашия приятел Болард и да проверя дали не му липсват някои части.

— И ако е така?

— В такъв случай ще се лиши и от други. Но не мога да предприема нищо, докато не отmine церемонията.

На лицето на Амбър се появи хищна усмивка.

— Това е моят бял рицар — рече тя и закрачи пред него към външната врата.

Междувременно пратеникът се бе върнал при своя поръчител, за да му докладва за изпълнението на задачата. Не може да се каже, че не изпитваше известен страх, когато влизаше в стаята, защото знаеше, че човекът, който го бе наел, е далеч по-опасен от самия него. Поръчителят отдавна бе спечелил уважението му. Той бе човек на средна възраст, плещест, макар и леко прегърбен, натежал за годините и възрастта си, с прошарена, но не съвсем посивяла коса. Над едната му вежда имаше белег от лазерно изгаряне, спомен от отминали бурни времена и несъмнено свидетелство за късмет.

Уингън вдигна поглед от гърчещия се едноок мъж пред него. Зеещата орбита на изтръгнатото око бе закрыта с пластотъкан.

— Свършихте ли?

— Както наредихте.

— А момичето?

Пратеникът се засмя. Бяха го предупредили за способностите на момичето и наистина бе изпитал известно безпокойство в близост до нея.

— Прав бяхте. Това, което й казах, я обезоръжи напълно. Приемете моите благодарности. — Сведе глава.

— А другият?

— Почти не реагира. Но изслуша всичко внимателно. Повече не можах да направя — сви рамене водачът.

Уинтън се озъби.

— А ако ти бях платил?

— Той осакати един от хората ми. Дори и да удвоите заплащането, не мога да гарантирам успеха. Пък и... нали ви казах, че съм опитвал и преди.

— Ще видим — Уинтън насочи вниманието си към своята жертва. — Свободен си.

— Командире — поклони се мъжът и излезе.

Уинтън прехапа замислено устни. Погледна към едноокия, който се гърчеше от болка срещу него.

— Жертвата ти не беше напразна, Болард — побутна един чип по масата. — Тук ще намериш достатъчно кредити да си купиш ново око. Може би този път ще е платинено.

— Никога няма да виждам пак с това око.

— Възможно е. Микрохирургията е опасна и несигурна специалност. — Уинтън се изправи. — Но аз, на твое място, щях да опитам. Кой знае какво ти е писано?

Болард протегна разтреперана ръка и се вкопчи в чипа.

— Каквото и да ми е писано, надявам се Джек Сторм никога да не ме открие.

Уинтън не отговори. Не се и налагаше.

Болард продължаваше да го гледа, сякаш се изкушавате да го попита защо се бе случило всичко това, но после се сети, че Уинтън няма да му каже. Дори да умира. Уинтън изчака вратата да се затвори и се надвеси над компютъра. Отвори комуникационната линия.

— Свършено е.

— Това ще го прати ли по следата? — попита отсреща трепкащото изображение.

— Да се надяваме.

— Човекът, който заплашва нас и Джек Сторм, един и същ ли е?

— Ако планът ми успее, скоро ще узнаем. И ако е така...

— Веднъж вече не сполучихме да се отървем от него — прекъсна го мъжът отсреща. — Може би трябва да опитаме друга тактика, инак всичко, което постигнахме, ще бъде изложено на опасност.

Уинтън не отговори. За разлика от своя съмишленик той имаше съвсем други идеи, но нямаше намерение да ги разкрива пред него. Вместо това го наблюдаваше безстрастно.

— Сигурен съм, че ще го последва.

— Да — кимна Уинтън и това изглежда бе достатъчно. Уинтън бе човек, на чиято дума можеше да се разчита. Само три пъти досега се бе провалял. Двата пъти беше с един неизвестен войник. Третият — с Джек Сорм.

— Много добре — кимна изображението и му даде знак да прекъсне връзката.

Уинтън посегна към компютъра. Екранът угасна. Облегна се в креслото. След това протегна ръка и изписа друг номер. Екранът отново светна, но сега оттам го гледаше различно лице.

— Да, сър?

— Искам да преровиш едни файлове. Знаеш за какво става въпрос. Съсредоточи се върху последните шест месеца от управлението на Регис.

— Да, сър — отговорът бе лишен от чувства, защото съществото, с което разговаряше Уинтън, не беше човек. То не се вълнуваше от желанията, важното беше да ги задоволи.

— Интересувам се от едни замразени проби. Но едва ли ще са в биогенетичния раздел. Скрил съм ги с този код — той предаде кода на машината. — Съобщи ми, когато ги откриеш.

— Слушам, сър. — Екранът угасна отново и Уинтън пак се облегна. Този път лицето му придоби хищно изражение.

4.

Джек усещаше палеците лъчи на слънцето върху гърба си. Зад него гвардейците пристъпваха в пълния си блясък. Само той не носеше костюм и се чувстваше гол и беззащитен.

Беше се съсредоточил изцяло в маршировката, осъзнавайки, че това, което човешкото тяло може да извърши по един или друг начин, костюмът ще направи неизмеримо по-бързо. Една погрешна стъпка и гвардейците, които вървяха след него, можеха да го смачкат в прахта.

Тълпата долови надвисналата заплаха. Още в началото на демонстрацията той ги бе изправил на крака, беше ги принудил да не свалят занемели погледи от мониторите. Джек знаеше, че някъде на трибуната е и Амбър, но избягваше да мисли за нея. Събитията от изминалата нощ я бяха разтърсили повече, отколкото тя показваше. Ако го гледаше сега, вероятно бе само за да разсее тревогата си, а той самият в този момент не можеше да си позволи да изпита страх. Не и сега.

Редиците застинаха на място по заповед на командира. Пурпурния се бе изправил на трибуната непосредствено до император Пепус. Джек забеляза, че командирът го гледа.

Бяха подготвили тази малка демонстрация за публиката и императора, който отдавна искаше да направи преглед на своя елитен отряд. Не беше само демонстрация, а и урок за това колко уязвим може да бъде беззащитният човек.

Джек отдаде чест, завъртя се наляво и се приближи към мястото, където костюмът му висеше на закачалката. Усещаше, че камерите следят всяко негово движение. Без да им обръща внимание, откачи костюма и се зае да го облича.

Моментът бе рискован и непредсказуем — предстоеше да изложи на показ някои слаби места на костюма, като например неговите закопчалки. Но Джек и Пурпурния бяха обмислили всеки ход и стигнаха до извода, че нищо особено важно не може да бъде разкрито за ограниченото време. Само минутка по-късно той се изправи, стиснал под мишница шлема.

Тълпата ахна, изумена колко бързо се е облякъл. След това избухна в аплодисменти.

Щеше да стане още по-бързо, помисли си Джек, ако костюмът беше жив.

На времето в същия този боен костюм се бе заселило едно странно същество, войн берсеркер, който се пробуждаше всеки път, когато Джек доближаваше костюма. Двамата поддържаха телепатичен контакт и за Джек неговото присъствие бе колкото постоянно изтезание, толкова и благословия. Постепенно беше привикнал с него... както с раните от Пясъчните войни.

Но сега фантом бе мъртъв.

Амбър не го вярваше. Тя настояваше, че е потънал в дълбока летаргия, че се крие, потресен от събитията в Лазертаун.

Джек не беше уверен. Знаеше само, че сега бойният му костюм не е нищо повече, от онова, което е бил, когато са го изработили, напълно лишен от присъствието на амбициозния, жесток, войнолюбив и привързан към Джек берсеркер. „Здрасти, господарю, ще убиваме ли днес?“

Въпреки че Джек бе обмислял възможността някой ден берсеркерт да се пробуди отново, да се нахвърли върху своя гостоприемник и да го изяде, той бе привикнал с тази опасност. И преди бе успявал да го постави под свой контрол, да го подчини на волята си. От друга страна, нуждаеше се от жаждата му да убива, тъй като самият Джек по природа не беше убиец. Беше наредил да му изработят нов костюм, без да го казва на Амбър. Изглеждаше напълно разумно като решение, но кой знае защо то будеше у него безпокойство. Дали фантом е бил милоски берсеркер? Джек не знаеше отговора на този въпрос. Спомни си онзи миг от атаката на Лазертаун, когато бе успял да надзърне в древното находище малко преди да го унищожат, и бе зърнал мумифицираните останки на неописуемото чудовище... и фантом го бе видял през неговите очи. Дали съществото се бе свило в черупката си, поразено от мисълта, че може би има родствена връзка с онова чудовище? С онова незнайно същество, заради което драките бяха пратили боен кораб на мъртвата луна, рискувайки да нарушат крехкото примирие с Доминиона. Представител на раса, която някога ги бе прогонила от техните собствени територии. Джек си помисли, че може би съществото,

спотайвало се в костюма му, е било неизмеримо по-страшно от берсеркер.

Въздъхна и се съсредоточи върху предстоящото.

— Включи целевата мрежа — нареди той на компютъра. Беше обсъдил накратко с Амбър онова, което щеше да последва. Той отново отдаде чест.

— Дами и господа, зрители — заговори Пурпурния и високоговорителите отнесоха гласа му надалеч из тълпата. Джек се намръщи и намали леко силата на външните микрофони. — Наблюдавахте демонстрация как всяко движение на човешкото тяло се предава чрез холограма на костюма. Сега ще имате възможността да се убедите в скритата мощ на доминионския Рицар.

Джек си пое дъх. Усещаше, че тялото му леко трепери. Адреналин, помисли си. Ръкавиците пулсираха на китките му. Усещаше едва доловимо жужене в мислите си. Дали не се пробужда фантом? Потърси съществуването вътре в себе си. „Излез, излез, където и да си.“ Но вече беше време да действа.

Следващият му ход бе да се извърне срещу всички останали войници, построени зад него на площада.

Бяха премислили внимателно тази маневра, но не с всички подробности, защото Пурпурния настояваше за известна доза спонтанност при демонстрацията на бойни умения и тактика. Джек, естествено, бе скрил няколко коза в ръкава си за предстоящото меле. Предната вечер в работилницата бяха настроили оръжията на костюма за демонстрацията. Мощността на лазерните лъчи бе намалена до минимално ниво. Никой нямаше да умре днес, но сигурно някои от участниците щяха да получат леки травми.

В мига, когато Пурпурния даде сигнал, Джек изпълни първото от предварително замислените движения. От него се очакваше да се издигне нагоре, да се завърти във въздуха, обсипвайки всичко наоколо с огън и да покоси първата редица от настъпващи Рицари.

Той задейства реактивните двигатели, отскочи встрани и покоси първите четири редици с оръдието в дясната си ръкавица, сеейки хаос и объркване. Всеки от поразените лягаше на земята веднага щом костюмът му регистрираше попадението.

Джек почувства лек гъдел в лявата си китка. Приключи с претърколването и откри огън по следващите две редици, пак с дясната

си ръка. Костюмът реагираше с известно забавяне, като човек, прекарал мозъчен удар. Лявата страна не му се подчиняваше. Дали фантом не се опитваше да си възвърне контрола, както бе правил някога? Само че сега отказваше да приеме присъствието на Джек? Кожата му настръхна. Меката подплата, чиято цел бе да го предпази от натиска на флексобрънките и да попие потта, погали голите му рамене. Фантом можеше да бъде смъртоносно опасен. Или ставаше нещо друго?

Джек вече бе повалил повече от половината имперски телохранители. Вината не беше тяхна. Те се бяха подготвяли за съвсем различно представление. Заради объркването им Джек бе успял да порази повече, отколкото изглеждаше допустимо. Но това бе напълно според неговия план.

Страничният екран показваше, че един от фланговете възнамеряваше да му отнеме инициативата. Той се извърна рефлексивно в тази посока и изстреля една лека ракета, заредена с толкова експлозив, колкото да вдигне малко искри. Веднага щом ракетата се взриви, войниците побързаха да налягат на земята, но Джек нямаше време да им обърне внимание.

Продължи да стреля, използвайки за преграда купчината налягали Рицари. Все още действаше само с дясната ръка.

Когато коленичи за миг, за да си поеме дъх, изведнъж осъзна какво не му дава покой.

Лявата ръкавица му подаваше сигнал, че е заредена напълно.

А не би трябвало. Не получаваше такъв сигнал от дясната. Някой не беше пренастроил оръжията в лявата ръкавица.

Войниците, които го заобикаляха, щяха да умрат в мига, когато реши да превключи на оръжията в лявата ръкавица. Подсъзнателно бе разбрал, че нещо не е наред, и бе ограничил стрелбата само до дясната ръкавица.

„Божичко, императоре, вашият герой е чудесно момче, но можете ли да обясните защо изби стотици невъоръжени мъже по време на малката демонстрация?“

„Ух. Фантом, пусни ме!“

Джек задейства отново реактивния двигател и се издигна нагоре, оставяйки на двете срещуположни редици да се сблъскат една с друга.

Ударът си е удар и повечето от участниците изпопадаха прилежно на земята.

Чуваше рева на тълпата над собственото си запъхтяно дишане. Знаеше, че са поразени, шокирани от неспособността на войниците да го приклепят.

Освен това сигурно бяха изплашени от възможностите, които демонстрираше един-единствен Рицар.

Колкото и неуязвими да изглеждаха войниците, те едва ли биха могли да се окажат сериозна пречка на пътя му, ако сега реши да се приближи към императора и да го убие.

Джек се спусна надолу, затича се, прескочи налягалите Рицари сякаш не съществуваха и се отправи към трибуната на императора. Отзад го преследваха последните двеста войници.

Когато прескачаше купчината от налягали войници, която бе използвал за стена, той задейства въздушните мини, които бе разхвърлял зад себе си. Още четирийсетина войници изпопадаха. Сега вече усещаше, че цялото му тяло трепери неудържимо. Нямаше никакво съмнение, че съществото вътре се бори за контрол над него. Фантом се опитваше да го прогони от костюма, който смяташе за свое притежание. Джек осъзна, че му остават броени секунди. Реши да промени предварително уговорения план и да се насочи право към императора. Едва ли щеше да успее да се справи и с останалите войници. Пък и не беше необходимо. Един истински убиец не би постъпил по този начин.

В мига, когато се издигаше право нагоре, срещу него се спусна друг войн в боен костюм, опитвайки се да му препречи пътя.

Беше красив, грациозен, акробатичен скок. Джек не познаваше войника, но забеляза изрисувания на гърдите му крилат кръст и си отбеляза мислено по-късно да го потърси. Подобна комбинация от храброст и умение бе рядка и ценна за тяхната професия.

За съжаление Джек го порази още напред въздуха. След това се изравни с трибуната, с готови за стрелба ръкавици. Вдигна спокойно ръце и си свали шлема. Трябваше му няколко секунди да си поеме дъх, сетне коленичи пред императора. Едва сега чу с пълна сила възторжените викове и възклицанията на тълпата.

Пепус, блед, с обсипано с лунички лице и развети от вятъра червеникави коси, сведе поглед към него. Джек надзърна в

изумруденозелените му очи и за миг се изплаши от онова, което видя там. И тогава непредсказуемият император с дребно, но енергично тяло се усмихна и каза:

— Поздравявам те за проявените умения. Искай каквото пожелаеш.

— Моля за аудиенция, ваше величество. Нищо повече не искам. Устните на Пепус пребледняха. Усмивката му стана пресилена.

— Ще я имаш — той повиши глас. — Дами и господа. Представям ви Рицаря, който защити колонията Лазертаун в името на Триадския трон и Доминиона. Стани и приеми поздравленията.

Джек се изправи и се обърна. Тълпата изригна във възторжени аплодисменти. Пурпурния застана до него и склони глава.

— Какво, по дяволите, стана одеде? — попита той шепнешком. — Не съм ти казвал да го правиш с една ръка, завързана на гърба.

— Някой — отвърна Джек, като продължаваше да се усмихна на камерите — е забравил да обезвреди оръжията в лявата ми ръкавица. Имаш късмет, че не изпържих петстотин от най-добрите войници на императора. — Не каза нищо за фантом. За него знаеше само Амбър.

— Божичко! — възкликна Пурпурния. — Добре, че се е случило на теб.

Двамата продължаваха да се усмихват и да махат с ръце на тълпата, но мургавото лице на командира изглеждаше по-бледо от обикновено.

— И така, Джек — поде императорът, след като се бяха прибрали в прохладната зала за аудиенции. — Получи каквото искаш, макар че може и да съжаляваш за него.

Джек все още беше облечен с костюма и носеше шлема под мишница. Амбър, облечена в строга синя рокля, се бе присъединила към тях след края на представлението. Пурпурния ги бе напуснал с обяснението, че трябва да даде разпореждания на войниците.

— Императоре? — погледна го учудено Джек.

Типично за слабите, жилести мъже, Пепус изглеждаше по-млад, отколкото бе в действителност.

— Не сме имали време да разговаряме, откакто се завърна. Бих искал да ти напомня, че макар за пред обществеността да бе

представена друга версия, в действителност ти си бил отвлечен. Наложил се да прикрия действията ти, като кажа, че всичко свършено от теб е станало по моя заповед, но държа да ти напомня, че стореното от теб не ми донесе никаква полза. Всичко, което си направил, е само и единствено заради теб самия.

Погледите им се срещнаха.

Императорът се усмихна едва забележимо.

— Следващия път обаче няма да приема така безгрижно действията ти. Съществуват последствия, с които трябва да се съобразявам. Извиках те тук, за да можеш да се запознаеш с някои от тях. А след това искам да си вземеш кратка отпуска и да уредиш личните си проблеми. Защото след като се върнеш, ще ми принадлежиш изцяло. Ясен ли съм?

— Да, ваше величество — кимна Джек. Амбър пристъпи от крак на крак неспокойно. За разлика от императора тя познаваше Джек достатъчно добре, за да определи по тона му, че лъже.

Притисна тънката си ръка към ръкавицата му. Джек се извърна и я погледна, но очите ѝ бяха втренчени в изхода, сякаш мислите ѝ витаеха другаде.

Но той също я познаваше достатъчно добре. И двамата знаеха, че макар императорът да не му бе дал отпуска, за да преследва своя похитител, Джек щеше да се заеме точно с това. За Джек императорът бе само една възможност да постигне набелязаната цел. Жестът на Амбър не целеше нищо повече, освен да прикрие Джек, който не бе най-добрият лъжец.

Пепус продължаваше да го гледа внимателно.

— Ваше величество — заговори Джек. — Струва ми се, че не са ви съобщили всички факти, що се отнася до моите действия.

— Запознах се с докладите, освен това разговарях и със Свети Колин от Синьото колело. Нима си позволяваш да обвиниш един предан на вярата човек в измама?

— Не, господарю. Ценя високо Свети Колин...

— Но какво?

— Но вярвам и на очите си.

— Аха. — Императорът затропа с пръсти по облегалката. — Не се и съмнявам. Кажи ми тогава какво си видял.

— Тук? Сега?

— Ти поиска аудиенция и аз ти я дадох.

Императорът го бе изиграл и го знаеше. Джек не би посмял да разговаря открито въпреки електронните завеси, които прикриваха залата за аудиенции, тъй като точно днес императорът бе позволил на Рандолф да заснеме всичко, което става там. По някаква причина императорът не желаше да чуе истината от устата на Джек. „А може би вече я знае“ — помисли си Джек и кръвта в жилите му се вледени.

— Видях, че драките заплашват купола, и предприех необходимите действия — рече той, придържайки се към предварително уговорената версия. „Да върви по дяволите — рече си. — Нека Пепус рухне като баща си. Както щеше да стане и с мен, ако Амбър не ме бе спасила...“

Сякаш разбрала, че мисли за нея, тя попита тихо:

— Кой идва?

Чуваше се шум откъм входа на залата, която се охраняваше строго. Джек си помисли за миг, че е зърнал синьото расо на Свети Колин, приятел от детинство на Пепус, а сега негов съперник в борбата за власт, но в този момент прага прекрачи охраната на посланиците.

— Това са споменатите последствия — обясни императорът и миг по-късно по високоговорителите обявиха:

— Посланик Дурл от Дракската лига.

Амбър възкликна тихо и изплашено.

Джек бе длъжен да признае, че издокаран в целия блясък на своите одежди, дракският посланик бе внушителна гледка. Макар че, погледнато от друга страна, посланикът не изглеждаше толкова застрашително, колкото въоръжен с лазерна пушка дракски войн. Двамата се измериха с погледи.

В известен смисъл тялото на драка наподобяваше причудлива смесица от хиена и дървеница. Джек си припомни с какво удоволствие бе мачкал труповете на убитите насекоми по време на Пясъчните войни... ако въобще спомените от Пясъчните войни можеха да носят някакво удоволствие. Дрехите на този дипломат бяха ушити по земна мода, с очевидно познаване на човешките разбирания и представи. Така не само в общия му вид имаше нещо човешко, но и хитиновата му обвивка бе напълно скрита. Нищо обаче не можеше да прикрие яките му издължени челюсти и зловещата маска на лицето.

Джек не усещаше натиска на ръката на Амбър, но когато за миг сведе поглед надолу, забеляза, че кокалчетата ѝ са побелели. Стисна ръката ѝ внимателно и окуражаващо.

Камерата на Рандолф не изпускате приближаващия се посланик. Съветникът по протокола се надвеси към ухото на Пепус и му зашепна. Беше толкова развълнуван, че едва сдържаше гласа си и Джек можеше да го чува.

— Имаме проблеми. Този израз означава наранена чест и желание за възмездие.

— С други думи — уточни Пепус, втренчил поглед в Джек, — искат Джек Сторм да бъде наказан.

— Нещо подобно, предполагам. Но... — съветникът отново направи пауза. — Не са сигурни, че ще го получат. В противен случай щяха да помоят за частна аудиенция.

— Аха — поклати глава Пепус.

Посланикът на Дракската лига спря на подобаващо разстояние от трона. Поклони се леко и Джек си даде сметка, че посланикът се смята за равен, ако не и за по-висшестоящ от императора. Съдейки по израза на лицето му, Пепус бе стигнал до същия извод.

Джек почувства, че му става горещо. По гърба му се изтърколи бавно капка пот.

— Ваше величество — заговори Дурл и имплантираният синтезатор предаде думите му малко по-силно, отколкото бе прието. — Помолих за аудиенция във връзка с крайно печални събития, за които, както ми докладваха, вече сте известен, но все още не сте предприели никакви постъпки за удовлетворение на накърнената ни чест. Става дума, разбира се, за злощастния инцидент в миньорската колония Лазертаун.

Лицето на императора се изопна. Амбър наклони глава към рамото на Джек.

— Няма да може да говори свободно заради камерите.

Пепус не сваляше поглед от Дурл.

— Истината е, че пратих да ви повикат, посланик. Но на два пъти ми отвърщаха, че сте зает.

Изражението на посланика се промени едва забележимо. Той раздвижи челюсти. Тъй като синтезаторът подхващаше превода с няколко секунди закъснение, гледката бе зловеща и странна. Дурл бе

накарал да му имплантират синтезатора, тъй като не разполагаше с говорен апарат, подобен на този при хората.

— За щастие сега и двамата сме свободни.

— Така е — кимна императорът. — Не бива с лека ръка да бъде пренебрегван мирен договор, който продължава вече двайсет години.

— Договорът ни е по-стабилен отвсякога — махна с ръка Дурл. — Бих искал само да използвам дадената ми тук възможност и да изразя нашето недоволство заради унищожаването — напълно случайно, сигурен съм — на един наш кораб, пратен на споменатата колония, след като оттам е бил прехванат сигнал за помощ. Командирът на кораба научил, че куполът е под заплахата да бъде разрушен, и след като се посъветвал с висшестоящите си началници, решил да се притече на помощ.

— Нищо общо с действителността — прошепна Амбър.

Джек се усмихна мрачно. Версията на посланика, макар и неотговаряща на истината, му се стори забавна.

— Успокоително е — заговори императорът, — че нашите съюзници са загрижени за далечните ни колонии. За съжаление не мога да потвърдя изпращането на подобен сигнал, тъй като центърът за комуникация е бил разрушен от вдигнали се на бунт миньори. Въпреки това, посланик, позволете да ви поднеса искрените си извинения за случилото се и съболезнования за изгубените ви сънародници, както и за разрушения кораб. По всичко изглежда, бунтовниците са сметнали, че корабът ви се готви да нападне колонията, и затова са открили огън по него. Както е известно, анархията винаги поражда хаос. Силни съюзи, като нашия, не бива да се влияят от подобни дребни инциденти.

Дурл помълча известно време, преди да отговори.

— Въпросът е дали смятате за виновни онези, които са извършили подобен акт?

— Действали са съобразно обстоятелствата.

— Но са унищожили нашия кораб и целия екипаж.

Лицето на императора стана мрачно.

— Следващия път, скъпи ми посланико, когато засечете подобен сигнал, съветвам ви да пратите транспортен кораб, вместо тежковъоръжен крайцер. Тогава намеренията ви няма да бъдат подлагани на съмнение.

Посланикът се изправи в цял ръст.

— Следващият път, императоре — отвърна той, — действията ни ще бъдат далеч по-целенасочени.

— Хубаво — Пепус се усмихна пресилено. — Имате ли и други въпроси, които да обсъдим, докато не е приключила срещата?

— Бих искал да поставя въпроса за Бития, ваше величество. Моите началници помолиха да обсъдите възможността за предаването ѝ на Лигата.

Джек забеляза как аленото петно обхваща първо шията на императора, а сетне си проправя път и нагоре. Пепус се надигна.

— Ще обсъдим това насаме, посланик, в някоя от следващите ни срещи.

— Щом настоявате — посланикът се поклони лекичко и излезе, без да чака разрешение.

— Какво всъщност беше това? — наведе се Амбър към Джек, който все още обмисляше чутото.

— Не съм сигурен — отвърна бавно Джек. — Но струва ми се, че драките подготвят следващия си ход. — Никак не му се нравеше чутото. Дали, след двайсетгодишно примирие, Дракската лига не се опитваше отново да откъсне солидно парче от територията на Доминиона? Да нахлуе в следващата слънчева система и да превърне планетите в пясъчни пустини? Дали не бяха присъствали на зараждането на следващите Пясъчни войни?

Пепус се надигна с видимо усилие и повика Джек да се приближи. Имаше мрачен и замислен вид.

— Направих всичко каквото можах за теб — рече той тихо.

— Ваше величество... а какво ще стане с Кларон?

— Кларон? — императорът смръщи вежди.

— Наредили сте да бъде създадена комисия, която да обсъди възможността за тераформиране на планетата.

— Да, запознат съм със случая. Просто не обичам да вземам прибързани решения.

Сърцето на Джек се сви. Очевидно днес нямаше да постигне нищо.

— Благодаря ви, ваше величество.

— Вземи си почивка и после те искам обратно на служба. Драките току-що ни обещаха повече неприятности, отколкото са ни

нужни в момента, и ще ми трябва всеки човек, на когото мога да разчитам. Ясен ли съм?

— Съвършено ясен, ваше величество — отвърна Джек, докато си мислеше, че от всички присъстващи в залата той единствен бе разбрал какви може да са последствията от претенциите на дракския посланик. Но той бе и единственият ветеран от Пясъчните войни.

5.

— Какво те кара да мислиш, че е бил фантом?

— А защо да не е той?

Амбър сбърчи носле.

— Чух какво ти каза Пурпурния. Според официалното разследване компютърът за оръжеен контрол се е повредил малко преди началото на демонстрацията. Техниците не са извършили повторна проверка точно преди представлението, тъй като са били натоварени с други задачи.

— Така е — кимна той. — Но знаеш ли, Амбър? Вече не мога да общувам с фантом. По-точно — той не ми отговаря.

— Може би е мъртъв.

— Ти каза, че не е. Промени ли си мнението?

Тя поклати глава.

— Е, и аз така смятам. Може би преминава през някакъв нов етап. Но ако е така и това означава, че пак ще трябва да се боря с него за контрол над костюма, не мога да го допусна.

— Защо просто не махнеш подплатата и не приключиш с този въпрос?

— Какво?

— Чу ме. Онзи милоски офицер в Лазертаун, който работеше за драките — К'рок, — ти каза, че берсеркерите снасят яйца и се регенерират. Ти сам спомена, че може да е в подплатата. Просто я махни, изгори я и разпилей пепелта, щом толкова те е страх.

Лицето му пребледня.

— Страх ме е, признавам. Страх ме е от драките и ако има нещо достатъчно голямо, за да ги накара да побегнат, страх ме е и от него. Но нямам причина да мисля, че чудовището, което видях в Лазертаун, е същото като фантом.

— Той обаче го мислеше. Всъщност това би обяснило защо неговият регенеративен цикъл е различен. Иначе досега отдавна да те е сдъвкал и изплюл.

— Ако е така, трябва да съм пълен глупак, за да го унищожа. Може би той е единственият ключ към онова, от което се боят драките.

— И от друго те е страх — засмя се тя. — Боиш се, да не се окаже, че през всичките тези години си разговарял със себе си.

Този път уцели, ако се съдеше по изражението му. Тя се покашля и реши да смени темата.

— Колко време ще отсъстваш?

— Колкото е необходимо — Джек извърна поглед към нея. Беше свела глава и разглеждаше шарките на килима. — Успокой се. Скоро ще се върна. Нали чу какво ми каза императорът?

— Ако питаш мен, въобще не бива да тръгваш. Без мен — добави. — Знаеш, че мога да ти помагам, когато въпросът опре до компютри.

— Не се притеснявай. Ще се справя и сам. Нали си имам добър учител?

— Най-добрият — засмя се Амбър и се извърна към него. Той плъзна поглед по тялото ѝ. За изминалите две години бе претърпяла много съществена и приятна промяна. Помнеше я като дребничко, слабо момиче, а сега вече виждаше красива млада жена с дълги коси, стройни крака, примамливи форми...

Постара се да прогони тези мисли от главата си. Още не. И в никакъв случай тази вечер. Може би когато се върне, ала не сега. Да я има и да си тръгне. Амбър заслужаваше повече.

— Видя ли достатъчно? — попита тя закачливо и Джек усети, че се изчервява. Тя също се изчерви и побърза да добави: — Нямах предвид това.

— Зная какво имаше предвид.

Тя не отговори.

— Пурпурния обеща да те пази — продължи той. — Няма да допусне Ролф да се доближи до теб.

Амбър продължаваше да мълчи, само отмести поглед встрани.

— И с пръст няма да те пипне, Амбър.

— Може би — рече тя. След това стисна юмруче и избърса една сълза. — Ти си имаш твои мечти. Аз пък — мои. — Пристъпи към него. — Не ми се щеше да ти го казвам, Джек, но ще го направя. Знаеш ли, може би фантом не е изчезнал. Може би ти си го накарал да замлъкне, защото не искаш да го чуваш. Изгубил си някаква част от

ума си и това те терзае. Но истината е, че не е виновен фантом. Ти сам постъпваш така със себе си, Джек. Докато търсиш изгубеното си минало, потърси там и самия себе си.

— Амбър, аз...

Тя поклати глава.

— Тръгвай, махни се оттук. Само не забравяй, че ако изчезнеш, ще дойда да те намеря!

— Разчитам на това — засмя се той.

Амбър му обърна гръб, осуетявайки намерението му да я прегърне на раздяла. Той се върна право в офицерската спалня и влезе, без да пали лампата.

Багажът му бе приготвен, костюмът — поставен на закачалка. Прокара ръка по гладката му повърхност. Може би Амбър беше права. Може би той бе престанал да чува фантом, а не го бе изгубил. Или пък... бе разговарял със себе си през всичките тези месеци. В такъв случай... Джек поклати глава.

Влезе в банята, извади флаконче с мордил и изпи пълна доза. Лекарството имаше сладко-горчив вкус, но поне обещаваше нощ без сънища.

Джек нагласи алармата да го събуди преди изгрев-слънце, за да може да тръгне навреме, и се изтегна на леглото. Почти веднага се унесе в предизвикания от мордила сън, но нищо не можеше да прогони сънищата.

За Джек споменът за Пясъчните войни бе неразривно свързан с кошмарите на хибернационния сън, където едни и същи картини се бяха повтаряли отново и отново до безкрайност. Последствията от този дълъг период бяха почти напълно унищожените спомени от ранното му детство и постоянно глождещото го съмнение в собствения му здрав разсъдък.

Вината за всичко това бе стоварил върху драките. Беше оцелял в лагера за подготовка и дори бе получил свой отряд доминионски Рицари, въпреки че сержантът, който ги бе командвал преди него, имаше по-голям опит. Но Джек бе приел бойния костюм за своя втора кожа и скоро след това бе извоювал първото си повишение. Беше се гордял, когато го бяха произвели в лейтенант и най-вече когато получи рицарското звание. Но никога нямаше да забрави първата гледка от Милос.

Тя бе увиснала наред небосвода, още една водна планета, гъмжаща от стаени възможности. Докато совалката се приближаваше, носейки се високо над континентите, Джек почувства, че гърдите му се изпълват с вълнение и надежда. Дори безжизнените скалисти полуострови не го обезкуражаваха — той беше произлязъл от семейство на фермери. Знаеше как да превръща пустинята в плодородна земя. Само пясъкът можеше да го победи. Виждаше го като едри жълти петна по краищата на континента и го посочи на сержанта.

— Ето къде ще спрем насекомите. Няма да им позволим да стигнат по-нататък.

Сержантът се извърна и плю в пепелника. След това огледа с обезверени очи щетите, нанесени от драките.

— Не храни илюзии, хлапе. Казват, че милосите са по-лоши, дори от драките.

— Нали те ни повикаха тук!

— Да, така е, обаче... — сержантът отново примижа към прозореца. Млъкна и продължи да дъвче стимулиращата дъвка. Джек бе пропуснал да го предупреди, че не е позволено по време на транспортиране.

Сержантът изведнъж престана да движи челюсти. Вдигна ръце, промърмори нещо нечленоразделно и впи върховете на пръстите в очите си. Джек започна да крещи, когато ветеранът изтръгна очите от очниците им и ги подаде на Джек, настоявайки „да види нещо“.

Совалката се разлюля. Отекна вой на сирени. Чу се механичният глас на системния компютър:

— Аварийно кацане. Аварийно кацане.

Джек започна трескаво да си проправя път към костюма, повтаряйки си, че това не е наистина, не може да бъде наистина и че нищо подобно не му се е случвало по-рано. Совалката се наклони на една страна, прозорците ѝ изригнаха в реки от ситни стъкълца и един по един членовете на отряда бяха всмуквани през зейналите отвори и се губеха отвън.

Костюмът висеше в дъното на помещението и се полюшваше, сякаш го приканваше да дойде и да го облече. Джек се провираше

между седалките към него. Най-сетне го стигна. Ръкавите се повдигнаха и го уловиха, като че действаша по своя воля. Шлемът се клатеше на закачалката.

— Фантом! Аз съм! Пусни ме! — извика Джек, опитвайки се да надвие воя на вятъра от прозорците и сигнала на сирената.

Белият костюм продължаваше да се бори несръчно с него. Изведнъж през отвора на врата се подаде нещо. Джек заотстъпва назад, вцепенен от ужас. Беше глава на гущер, която се извърна към него, докато тялото изпълваше постепенно костюма отвътре. Милоски берсеркер!

Гущерът войн се олюля и посегна да го сграбчи. Джек усети, че дъхът застива в гърлото му. Ръкавиците го стиснаха за лактите, трошейки с лекота костите му, от зейналата паст на чудовището се подаде дълъг и влажен език. И се стрелна към него...

Джек се пробуди с вик от кошмара. Вдигна ръка и изтри изпотеното си чело, сетне втренчи поглед в сивия таван на стаята. Не беше го забравил. Никога нямаше да забрави ужасната гледка на настъпващия към него, въоръжен до зъби и облечен в боен костюм берсеркер. Никой, който е бил свидетел на подобна сцена, не би могъл да я забрави.

Но дори това не би било достатъчно оправдание да изоставиш войниците си на милостта на драките.

Мисълта за предателството му помогна да се събуди напълно.

Беше забравил колко зелен беше Милос, когато се приземиха за първи път. Не култивирана, разчертана земя като тази на родния му Дорман, а истинска, кипяща от живот примитивна планета. Различна от Кларон, където го бяха пратили да се възстановява, макар и по някакъв начин много подобна на нея.

Джек въздъхна. Сержантът беше прав. Милосите бяха по-лоши дори и от драките, вмирисани, крадливи, незнаещи що е доблест диваци... които лишаваша доминионските полкове от гориво и амуниции, и най-страшното, от костюми.

Дори това обаче не можеше да накара Джек да заяви, че са получили, каквото са заслужили. Никой не заслужаваше планетата му да бъде превърната в пясъчна пустиня, заразена от микробите на

драките, за да може да изхранва зловещите им гнезда. Всъщност малцина милоси бяха оцелели, за да бъдат завладени.

Милос не беше нито първата, нито последната планета, паднала в лапите на драките. Неудържимата Лига продължи и след това да сее хаос из покрайнините на Доминиона, докато накрая спря — също така внезапно и необяснимо, както бе поела на своя кръстоносен поход. А след това сключи с Доминиона мирен договор.

Коя бе причината, накарала ги да започнат войната? Пренаселение? Неконтролируемо желание за тераформиране и възпроизводство? Джек смяташе така допреди години, но сега бе на друго мнение. Доминионът се бе срещнал с драките преди близо стотина години. Мирът между двете цивилизации винаги е бил крехък и несигурен, но никога преди Пясъчните войни не се бе стигало до мащабни военни действия.

Кой знае защо се сети за К'рок. Странният милосец, с чувство за собствено достойнство, макар и на служба при драките, който изпитваше интерес към находището на Лазертаун. Джек си припомни отново онези кратки мигове, в които покривът на находището бе взривен и отдолу се бе показала сцената на катастрофирал космически кораб и огромно мумифицирано тяло. Повече от това не можа да види. К'рок бе споменал за някакъв древен враг на драките — толкова страховит, че дори насекомоподобните безжалостни бойци не могли да издържат на натиска му и потърсили нови територии в пределите на Доминиона.

По гърба на Джек пробягаха ледени тръпки. Какъв ли ще е този враг, че да изплаши дори непобедимите драки, същите, които прегазваха с еднаква лекота доминионските Рицари и милоските берсеркери? Не можеше да си представи, а и бе сигурен, че никога не би искал да се изправи срещу подобно чудовище. Но виж, човека, заради когото бяха загинали всички негови другари на Милос, Джек искаше да срещне при първа възможност. Търсеше го, жадуваше за стълкновение. Човекът на име Уинтън, който се криеше някъде из чиновническия апарат на императора. Някога Уинтън бе командир на отряда, пратен на Милос, и бе дал заповед да бъдат изоставени на повърхността, когато драките започнаха да надделяват, а орбитата около планетата бе блокирана от корабите им. Тогава само шепа

войници бяха успели да се измъкнат, но Джек бе единственият, добрал се до хибернационния кораб, и единственият жив, преминал блокадата.

Но не и без да пострада. Повечето от системите на кораба бяха отказали да функционират след дракския обстрел, а криогенните капсули бяха преминали на аварийно хранване, което бе независимо от това на кораба и се зареждаше от слънчеви колектори.

Следващите седемнайсет години Джек бе прекарал в хладните обятия на хибернационния сън. Бяха го открили, но за да го спасят, се наложи да му ампутират няколко пръста на краката и един на ръката.

И да лекуват разклатения му разсъдък.

Малка цена срещу живота?

Джек не беше сигурен.

Надигна се и приседна на края на леглото. Болард бе от първите ранени на Милос и бе успял да дезертира. Беше си купил изкуствено златно око, за да замени изгубеното след немарливото лекуване. Амбър ги бе запознала и Болард веднага се бе досетил за истинската същност на Джек. Доминионски Рицар, а не член на набързо сформирания нов отряд телохранители.

Лицето на Болард изплува пред погледа на Джек, закривайки стените на стаята, дупка зееше там, където трябваше да бъде златното око.

Джек разтърси глава, за да прогони кошмарните спомени, и се пресегна към дрехите. Нямаше за кога да заспива отново. Чакаше го напрегнат ден. Този път бе решил да научи дали Болард сам бе извадил окото си — или някой друг.

6.

Лошите навици на Амбър, наследени от улицата, бяха не само заразителни, но и полезни, мислеше си Джек, докато препрограмираше колата, която бе повикал, така, че да се движи изцяло под негова команда, без да записва изминатия маршрут. Като че ли тези навици се бяха превърнали в негова втора природа. Тук, в крайните квартали на Малтен, където дворецът бе само далечна и недостижима мечта, утринна звезда на хоризонта, всяка погрешна стъпка можеше да се окаже фатална.

Веднага щом слезе, той се огледа за охранителни камери, сетне избра такъв маршрут, че да е встрани от полезрението им. Не беше особено трудно по тези места, където половината от камерите бяха повредени.

Най-сетне Джек зърна в далечината мрачния и неосветен вход на „Ръждясалият болт“ и на устните му трепна усмивка. Болард едва ли щеше да е вътре, нито в следващите пет места, където възнамеряваше да го потърси, но това все пак бе някакво начало. В охраняваните от полицията квартали баровете вече бяха затворени, но тук законът все още нямаше думата.

Това бе градът, където бе израснала Амбър.

Никой не обърна внимание на Джек, когато влезе. Барманът го стрелна с поглед, сетне отново насочи вниманието си към монитора, където следеше какво става в сепаретата.

Джек заобиколи камерата, която вероятно предаваше образа в местния полицейски участък. Знаеше, че ако Болард е тук, сигурно се чувства гузен и ще направи опит да се измъкне незабелязано.

Макар и останал с едно око, старият ренегат нямаше да пропусне нито един от посетителите на бара, макар и само защото все още можеха да го затворят заради някогашното му дезертърство. Безсмислено упорство, след като още преди осем години Пепус бе обявил обща амнистия. А може би не, тъй като при един техен разговор Болард бе подхвърлил, че амнистираните кой знае защо не живеят особено дълго.

Джек огледа помещението и изведнъж забеляза някакво раздвижване в дъното. Само с три скока беше там. От масата се надигна непознат тип с грозно бледо лице, ококорени очи и уста, която вонеше като клоака. Косата му беше посивяла, сякаш бе поръсена с прахоляк.

Ала погледът му бе предизвикателен.

— Болард — произнесе Джек.

— Не е тук... очевидно.

— Очевидното може да ти струва скъпо.

Непознатият положи ръка на масата. Беше покрита с татуировки.

— За какво ти трябва?

— Питаш ли подобни неща, ще се разделиш още по-бързо с жалкия си живот.

— Хубаво — непознатият отмести поглед. — Опитай в „Черната дупка“...

Джек бе на половината път до вратата, преди другият да довърши изречението. Знаеше къде се намира това място. Повика колата, въведе новите координати и се облегна назад. Небето бе все още тъмно, без никакви признаци за просветляване.

„Черната дупка“, както съвсем правилно я бяха нарекли, беше бар и комарджийски център, настанен в един изоставен ръкав на метрото. Тук вече нямаше никакъв начин да избегне камерата. И този път, когато влезе, привидно никой не му обърна внимание. Въздухът бе задимен до невъзможност да се диша, шумът бе толкова силен, че мислите му се объркваха. Тръгна между масите, като се оглеждаше за едноокия, но засега не виждаше никъде черната къдрава коса на Болард. Въздухът бе толкова плътен, че можеше да го режеш с нож. Оставаше му само да дръпне завесите на сепарето в дъното, което щеше да направи без никакъв ентузиазъм.

Барманът тук не беше човек, а машина. Ако знаеше как, вероятно би могъл да измъкне нужната информация от него. Явно Болард не беше в „Черната дупка“.

Обърна се и тръгна към изхода тъкмо когато преминаващ зад стената подземен влак накара цялото заведение да се разтресе. Изведнъж спря, зърнал трима новопоявили се посетители, които също като него оглеждаха заведението, само дето не го правеха толкова дискретно.

Физиономията на водача им му се стори позната, но не можеше да си спомни откъде. Отстъпи назад в едно празно сепаре и се настани, сякаш го заемаше от доста време. Кредит-машината премигна подканящо да поръча нещо, но той не ѝ обърна внимание. Беше наострил слух и очакваше тримата да се доближат.

— Доста се забавихте — рече някой от съседното сепаре. Джек се опита да си припомни дали бе зърнал лицето на седящия там.

— Съвсем естествено за тази част на града — отвърна водачът на тримата. Беше Скот Рандолф, репортерът, от когото толкова много се боеше Амбър. Мъжете шумно се настаниха, след което стана по-трудно да се чува какво си говорят.

— ... платим достатъчно...

Изблик на неприятен смях, после:

— Главата ми има по-висока цена.

— Главата ти е пълна с фъшкии. Нашите комуникационни линии...

Отново смях.

— Са натъпкани с бръмбари, откакто ги положихте... в двореца на императора живеят едни много лоши хора. Те отвлякоха Болард. Рано или късно ще започнат да търсят и мен.

Джек усети, че сърцето му започва да бие учестено. Болард! Кой го е отвлякъл и защо? Същият, който му бе пратил окото? Отново се съсредоточи върху разговора.

— ... имена, имена! Ето за какво ви се плаща!

— Питие, сър?

Джек вдигна глава. Роботът се бе надвесил към него, опитвайки се да му привлече вниманието.

— Бира — изръмжа Джек.

— Да, сър — машината се отдалечи.

Джек отново доближи глава до пластмасовата преграда. Рандолф бе замлъкнал и сега говореше друг, с висок и писклив глас, който настояваше за повече информация. Сетне отново се обади Рандолф.

— Искам името на изгубения Рицар. От колко време ме бавите вече.

Смях.

— Не искаш много, нали? Знаеш ли колко оцелели има наоколо, които продължават да се крият?

— Не и Рицари.

— Вашето питие, сър — доближи се до масата роботът.

— Тихо — нареди му Джек.

— С карта или в брой?

— Млъквай — заповяда му Джек. Отново се заслуша към гласовете от съседното сепаре.

— Вашето пи...

Джек се пресегна и изключи кабела на звука. Пъхна кредитната си карта в процепа и дръпна бирата. Роботът се завъртя и се понесе върху колелцата си към бара, с мигащ на екрана надпис „За ремонт“.

— ... недостововерен източник. На друго не мога да разчитам.

— Подобна информация не може да се получи другаде. Този човек не носи микрочип. Всички записи за него са били изтрити. Това е, което зная.

— И което ми пробутваш от години, капка по капка. Повече не смятам да финансирам пороците ти. Това е последната вноска.

Някой се изправи в сепарето. Чу се шляпане на подметки. След това:

— Ще се срещнем в уличката.

Джек повдигна шишето и отпи от изстудената горчива бира, наблюдавайки с крайчеца на окото как една тъмна фигура се отдалечава към изхода.

Рандолф се изправи на свой ред и събщи на двамата си спътници.

— Ще го последваме след три минути.

— Исуусе...

— Оставете го — рече Рандолф. — Ще направим както той казва. — Почука нетърпеливо по часовника си, сетне подкани: — Да вървим.

Но репортерът не видя онова, което не остана скрито за Джек. Двама души се надигнаха от дъното на помещението и ги проследиха към задния изход. Съдейки по подозрително издутите им сака, и двамата бяха въоръжени. Репортерът не разполагаше дори с три минути.

Джек скочи, завладян от смесени чувства. Затича се към стълбището, което извеждаше на уличката отгоре, като вземаше по три стъпала наведнъж. Когато стигна горната площадка, едва си поемаше

дъх. Спря да си почине, извади малкия лазерен пистолет от джоба и изгуби няколко безценни секунди да се ослуша.

Дъждът никога не валеше над този мрачен бетонен каньон. Миришеше на човешки отходни нечистотии и боклук, на дрога и прах. Земята под краката му се разтърси от поредното подземно влакче. Изведнъж блесна ярка светлина и се чу пронизителен вик. Нещо тежко тупна на земята, последваха бягащи стъпки.

Пристъпи наред уличката и стреля, озарявайки всичко наоколо с ослепителна светлина. Лазерният лъч се отрази в ъгъла на сградата. Нов вик, шум и топуркане на крака.

Джек се приближи бавно към групичката в средата на улицата и скоро след това се оказа в компанията на Рандолф и неговите спътници. Репортерът запали миниатюрна осветителна ракета и я пусна на улицата.

В краката им лежеше непознат мъж. Изглежда бе човекът, с когото бяха разговаряли в бара. Джек поклати глава. Мъжът бе смъртоносно ранен.

Един от спътниците на репортера приклекна и улови информатора за ръката.

— Исуусе — промълви той.

Джек позна гласа. Продуцентът на Рандолф. Беше нисък и набит, с млечнобяла кожа, която подсказваше, че рядко излиза навън. Когато вдигна глава, Джек забеляза, че лицето му е обляно в пот.

Репортерът кимна на Джек.

— Благодаря, човече.

Джек сви рамене. Без да прибира пистолета, отвърна:

— Това не е най-спокойната част на града.

— Всички го казват — обади се продуцентът. — Нали, Скот?

— Млъквай, Дикстра.

Информаторът си пое със свистене въздух и се опита да заговори:

— Сскот. Наведи се до мен. Аз... ще го кажа само веднъж.

Репортерът се поколеба, след това се подпря на коляно. Зад него бледото лице на Дикстра се озаряваше от пукащата сигнална ракета. Лицето на информатора бе опръскано с кръв. Джек се престори, че не слуша, макар че бе наострил слух за думите на умиращия.

— Говори! — подкани го Скот.

— Сега. Човекът, когото търсиш... знам му името... на този човек... който е оцелял от Пясъчните войни. Ще трябва обаче сам да го откриеш... — пресипнал смях. — Той... има боен костюм... Наемник...

Джек замръзна. Чие име щеше да назове информаторът? Не можеше да позволи да го издадат, но нещо го съдържаше да не се намесва и да не прекъсва искрицата живот на умирация.

— Известен е като... Пурпурния... но името му е Кевин. Това е всичко, което знам. Всичко, което успях да...

Джек премигна от изненада. Рандолф се изправи. От далечния край на уличката долетя вой на сирени. Полицаяте бързаха насам, предупредени от някого.

Значи Пурпурния не е получил костюма от баща си, както твърдеше. Беше ветеран също като Джек... и се бе постарал да го скрие.

Джек имаше чувството, че са го предали. Едва не подскочи, когато един от хората на Скот положи ръка на рамото му.

— Благодаря ви, господине... но, струва ми се, че ще е най-добре всички да се изпарим от тук.

Джек кимна, припомнил си къде се намира. Изглежда започваше да се развиделява, защото мракът вече не бе така непрогледен. Той отстъпи назад, отдалечи се на няколко крачки, после се затича тъкмо когато Рандолф се обърна след него и се провикна:

— Чакайте малко! Вие кой...

„Бяхте?“

„Кой, наистина?“ — зачуди се Джек, докато влизаше в колата. Кой бяха те всички — сираци на Пясъчните войни?

7.

Свети Колин от Синьото колело излезе от кулата за медитация и се отпусна уморено поради напредналата си възраст върху твърде меката кушетка. Секретарят забърза към него, но спря, като видя, че Колин му маха с ръка да си върви. Понякога Бигъл беше прекалено усърден.

— Остави ме сам — добави. — Искам да помисля.

А после, докато стъпките на секретаря се отдалечаваха и накрая вратата се затръшна, той се усмихна иронично. Какво доживя — да напусне кулата за медитация, за да може да помисли!

Колин вдигна крака и ги подпря на масата — антична масичка, за която се твърдеше, че била донесена чак от Земята. Веднага щом я докосна, тя се заклати. Колин почувства сътресенията. Не за първи път ги усещаше. Бе от хората, които умееха да се синхронизират с вибрациите на обкръжаващия свят, и никога не се учудваше на уменията си, сякаш бе дълбоко уверен, че това е нещо естествено за всеки човек.

Плъзна поглед към масичката и едва сега забеляза, че краищата на расото му са захабени и износени. За миг се зачуди дали той също вече не е твърде износен.

Сигурно е така. Налагаше му се да обмисли някои особено важни събития, а почти не можеше да се концентрира върху тях. И напоследък това му се случваше все по-често. От известно време Пепус отказваше да се вижда с него насаме и което бе по-лошо, държеше се резервирано спрямо Джек Сорм.

Това не беше нито правилно, нито предвидливо. Пепус сигурно искаше да узнае какво точно се бе случило на Лазертаун, и то от прекия участник в събитията, но Колин бе научил от шпионите си в двореца, че не е повикал Сорм на разговор, нито му е позволил лична среща. Що се отнася до Скиталците, те нямаха право да искат аудиенция, докато императорът не ги повика сам. Положението не беше никак розово. Джек бе един от последните очевидци на разрушаването на археологическото находище. Какво ли бе видял там?

Колин разтърка чело и се облегна назад. Той беше Скиталец, име, което означаваше призвание — да търси навсякъде, където е възможно, доказателства, че техният Спасител е бил действителна личност, посетил е множество светове и ги е подготвил за появата на Човека и за евентуалното му приемане в Небесното царство. Колин живееше с надеждата, че някой ден ще може да открие подобно доказателство. Не признаваше митологията за Месията, в която се твърдеше, че всяка цивилизация се развива по свой уникален начин. Не. Той търсеше нещо повече.

Колин вдигна поглед към тавана, но не го виждаше, вместо него пред очите му изплува Рицарят и неговата дама в двора вчера. Дали Пепус си даваше сметка с какво се е сдобил в лицето на Джек Сорм? Колин се съмняваше. По-скоро го смяташе за обикновена пешка в играта за власт.

Голяма грешка.

Сорм. Колин премигна. Шпионите му така и не бяха успели да открият каквито и да било сведения за Джек Сорм. Въздъхна тежко. Сорм. Звучеше по-скоро като предзнаменование, отколкото като обикновено име.

Горен не откъсваше поглед от залата. Четирима от постоянните му пациенти се наслаждаваха на солариума или се отпуснаха в минералния басейн, заграден от гъста зеленина. Само един стоеше настрана и разговаряше, вероятно със себе си, но и на неговото лице бе изписано умиротворение.

Рехабилитаторът се подсмихна доволно. Обичаше да работи в залата. Задълженията му се изчерпваха само с това да следи пациентите и обикновено можеше да се забавлява с компютъра. Дежурството не беше от натоварените. Дори не се намръщи, когато неговият колега го потупа по рамото.

— Ще ида до тоалетната. Нали ще следиш и коридорите, докато ме няма?

Горен кимна замислено. Пазачът се надигна от пулта, протегна се и излезе, а Горен само хвърли небрежен поглед на мониторите. Залата за разходки и отдых на болните бе затворена от всички страни. Не очакваше да види някой там.

Отново насочи вниманието си към човека, който разговаряше със себе си. Какво ли ще стане, ако изведнъж той осъзнае, че говори с въздуха? Горен се засмя. Обичаше да си представя подобни внезапни промени и последствията от тях. Протегна ръце и затропа върху облегалката на креслото.

Точно в този момент забеляза с крайчеца на окото някакво движение на един от мониторите. Изправи се в креслото, погледна натам и облещи очи.

Някой крачеше с гъвкава и уверена походка по главния коридор, като спираше от време на време, за да прочете надписите на стените. Когато стигна до информационното табло, спря и втренчи поглед в него.

Пръстите на Горен застинаха върху клавиатурата. Би трябвало да задейства алармата, но не помръдваше. Не можеше да разгледа добре нарушителя, ако беше такъв наистина. Би могъл да е някой колега от друг сектор, който се е заблудил по коридорите.

Въпреки това рехабилитаторът усети, че устните му изсъхват.

Непознатият се обърна и тръгна по коридора. Горен продължаваше да го следи подозрително. Ако беше колега, щеше да се свърже с него. Приемните бяха встрани и достъпът до тях бе закрит.

Горен най-сетне се пресегна към копчето на алармата. Ставата на лакътя му изпука мъчително. Цялото му тяло се бе вцепенило. Това е кататонен ступор, рече си! Имам пристъп!

Но още докато си го помисляше, знаеше, че не отговаря на истината. Отново отмести поглед към монитора. Сега вече си даде сметка, че всъщност нарушителят се приближава към него.

По дяволите! Познаваше този човек.

Изведнъж странното вцепенение го напусна. Пресегна се, програмира солариумната зала на автоматично наблюдение и се надигна от креслото. След това закрачи по коридора с енергичност, каквато не го бе изпълвала от години.

Трябва да намери този човек и да го спре!

Напусна кабината за наблюдение и се затича по сервизния коридор към свързочната стая. Влезе вътре и включи пулта с треперещи пръсти. В същия миг тежката врата се затръшна зад него.

Екранът блесна и Горен извърна поглед към него.

— Какво има?

— Той е тук. Върна се. Сега е при информационното табло и рови в компютъра.

— За кого говориш? — жената отсреща смръщи озадачено вежди. Видът ѝ подсказваше, че принадлежи към висшето общество.

Горен си пое дъх и направи опит да се успокои.

— Онзи, когото измъкнахте от разрушения кораб. Замразеният! Той е тук!

— Боже мили! — тя го изгледа с вледеняващ поглед. — Линията, по която ме търсиш, обезопасена ли е?

— Не. Дайте ми разрешение. — Горен почувства, че страните му горят.

— Хубаво. — Жената се облегна назад. Горен оглеждаше обстановката около нея, но по нищо не можеше да определи къде се намира. — Не се безпокой, той няма да намери нищо. Погрижихме се за това.

— Сигурна ли сте?

Сега вече погледът ѝ стана строг. Горен не издържа и извърна глава. Тя продължи:

— Ще трябва да го махнеш оттам, но без да прибъгваш до пазачите. Може би са го проследили, ако някой подозира какво представлява в действителност. Повикай фелдшерите. Нека те се справят. Направете каквото е необходимо, за да напусне планетата.

— Това ли е всичко? — попита сухо Горен, сякаш бе поискала от него да сътвори някое чудо.

— Да, засега — екранът угасна, но Горен протегна ръка и го докосна, сякаш искаше да погали очертанията на лицето ѝ. След това се надигна. Нямахше време за губене. Трябваше да действа бързо. Намери лекарството, което смяташе, че ще му свърши работа, и се отправи към приемната, уверен, че жертвата все още се навърта там.

Джек не знаеше кое задейства сетивата му. Може би бе дочул шум или нечие задъхано дишане, нарушили жуженето на климатика и приятната музика, която се лееше по коридорите. Но докато се ровеше из файловете в компютъра, които се оказаха празни, изтрити, лишени от каквато и да било информация за него, почувства, че някой го наблюдава.

Сигурно беше охраната. Но не, ако бяха те, досега да са се нахвърлили върху него. Следователно този, който го следеше, все още не бе решил как да постъпи с него.

Джек не бързаше да предприеме каквито и да било действия. Стараеше се да се държи привидно спокойно, въпреки че сърцето думкаше в гърдите му. Все още бе потресен, че според официалните записи не съществуваше. Че никога не е постъпвал в този център. След като ги прегледа за трети път, поиска да види списъка на персонала. Джек можеше да не съществува, но някои сестри и лекари трябваше да са тук.

Още първото име, на което попадна, го накара да се ококори. Беше му познато, сигурен бе, но лицето от екрана бе различно. Прегледа набързо общата информация. Оказваше се, че неговият лекуващ лекар е приел самоличността на някой от обслужващия персонал. Но защо? Джек затвори очи и за миг забрави, че го наблюдават. Извика ново име. Погледна и видя сестра, която не бе виждал никога. Сега вече знаеше.

Знаеше, че целият му живот от момента, когато го бяха извадили от криогенната капсула, е бил една лъжа.

Замисли се за миг, после изключи компютъра. Едва сега съсредоточи вниманието си върху онзи, който го дебнеше отзад. Бутна креслото назад, изправи се и се обърна. Пое към вратата, усещайки как се напрягат мускулите на неговото здраво, младо тяло — съвсем различно на възраст от годините, които бе преживял с ума си.

Една сянка се раздвижи в близката ниша. Джек се подсмихна мрачно, пресегна се, сграбчи дебнещия го там човек и го захвърли на пода като парцалена торба, щастлив, че може да насочи в конкретна посока гнева си.

Мъжът със сиви дрехи остана да лежи на пода и да стене. Джек се наведе над него, изрита настрани пневматичната спринцовка и за миг се зачуди, дали вътре имаше приспивателно или отрова.

— Какво правиш тук? — попита тихо.

Непознатият се гърчеше под ръката, която приковаваше шията му към пода.

— Аз... казвам се Горен.

— Не — поклати глава Джек. — Попитах те какво правиш.

— Не те... разбирам.

— Ти ме познаваш — Джек смръщи вежди. — Дори ми се струва, че те помня. Да, разбира се. Ти ми направи последния преглед, преди да бъда изписан. — Припомни си онзи далечен момент. Тогава жадуваше час по-скоро да напусне болницата. Чувстваше се изоставен, отхвърлен от всички. Сякаш никой не се интересуваше, че има оцелял от Пясъчните войни. Но годината, прекарана на Кларон, му бе помогнала да прочисти душата си и да се справи със спомените, които по-скоро приличаха на кошмари. Той усили натиска. — Всъщност би трябвало да съм ти благодарен. Затова няма да те убия.

Мъжът изхърка. От ъгълчето на устата му потече слюнка.

— Аз... нищо не зная.

— Защо? Какво се е случило тук с мен? Къде са записите?

— Всичко е изчезнало.

— Все някой си спомня. Каж ми кой!

— Не мога. Убий ме, щом искаш. Тъкмо ще приключи по-бързо.

Джек отпусна леко ръка. Мислеше трескаво. Нямахше съмнение, че са го докарали тук тайно. Спасили са го тайно. Тайно са го размразили дори. Това можеше да обясни защо нито един официален представител на доминионското правителство не го е признал за ветеран от Пясъчните войни. Не знаеше обаче защо са постъпили по този начин. Изглежда човекът, когото държеше в ръцете си, също не знаеше.

Джек стисна устни в заплашителна усмивка.

— Ако не заговориш, дори смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна.

— Зная само едно — че няма да намериш това, което търсиш. Всичко е било изтрито. Дори името ти, спомените.

— За какво говориш?

— Извадиха те от криогенна капсула. Държаха те някъде в продължение на една година, преди да те доведат при мен. Някои неща... не могат да бъдат поправени. По-удобно бе да ги заменят. Всички Рицари трябваше да са мъртви.

— Името ми?

— Не го зная! Никога не са ми го казвали.

— Защо точно мен?

— Нямахше кой друг. Пусни ме... задушавам се...

Джек обаче не отпускате хватка.

Дори името му беше лъжа.

Остави лежащия в безсъзнание мъж на стерилния под, окъпан в собствената си урина.

Отправи се по коридорите, като внимаваше да избягва обсега на охранителните камери, както го бе научила Амбър. Движеше се с точни, опасни движения, втълпени му от началното обучение за Рицар.

Поне това не му бяха отнели. Не биха могли да го надарят с фалшиви умения. Бяха си негови собствени, както и костюмът. С подплатата, заразена със смъртоносния чуждоземец.

Единственото, което му бяха оставили.

Така да бъде.

8.

Уинтън обядваше в бюфета на обществената служба, приятен клуб с атмосфера на лукс за средната класа, когато пейджърът във вътрешния му джоб изписука. Усмихна се на секретарката срещу него, остави вилицата и бутна назад стола.

— Но Уини, не си се нахранил.

Той се потупа по корема.

— Трябва да ограничавам калориите, мила моя. Ще се видим ли по-късно?

— Ако успея да приключа с делата от съда. Взех да се изморявам да преглеждам решенията на компютъра. Знаеш ли, мисля си, че няма да е зле да се върнем към времето на човешките съдии.

— Значи друг път — усмихна ѝ се Уинтън. След това напусна бюфета, като се стараеше да върви бавно и спокойно и забърза едва когато се озова в коридора. Въпрос на минутки бе оттук да стигне своя кабинет. Пейджърът продължаваше да вибрира през целия път.

Отпусна се в креслото и включи компютъра, преминавайки на подпространствен сигнал. След като привърши с настройките, се облегна назад и склочи пръсти.

— Сър?

— Да, тук съм.

— Засякохме обекта, който искахте да бъде следен. Разполагаме с пълен доклад за действията му...

— Искам само основното.

— Веднага ли? — гласът на мъжа потрепери, издавайки притесненията му заради цената на подпространствените разговори.

— Да. Веднага. — Уинтън изопна устни в тънка линия. Беше се погрижил поне тази връзка да е обезопасена. Трябваше да знае какво е станало. Незабавно.

— Обектът пристигна на Кластър и след няколко дни на разследване се добра до Доминионската обществена болница.

Уинтън си пое рязко дъх, толкова силно, че човекът отсреща помисли, че връзката е прекъсната.

— Ало? Там ли сте?

— Да. Продължавай.

— Обектът успя да преодолее охранителната система на болницата и да проникне вътре. Излезе след около час. Веднага след това запази място за връщане.

— Това ли е всичко?

— Това е най-важното, сър. Разполагаме с подробен доклад за това с кого е разговарял, къде се е настанил и прочее.

— Благодаря — Уинтън прекъсна връзката, без да каже и дума повече.

Завъртя креслото. Сега вече знаеше самоличността на Летящия холандец. Неуловимият последен оцелял от Милос и Джек Сторм бяха едно и също лице.

Сега вече Сторм беше обречен.

Той превключи на локалната мрежа. От екрана го погледна достолепен джентълмен.

— Добър ден — поде Уинтън. — Искам да ускорите работата във връзка с Бития.

— Разбрано — отвърна човекът отсреща, като умело прикри изненадата си.

Уинтън прекъсна връзката, сетне набра нов номер.

— Сър?

— Открихте ли образците, които ви заръчах?

— Открихме ги още вчера, сър. Докладът ми е във вашия компютър.

— Чудесно.

Уинтън се облегна. За първи път днес на лицето му изгря усмивка. Беше свалил един император заради Пясъчните войни. Нямахше да е трудно да свали още един, въпреки че засега това не влизаше в плановете му.

Доминионът все още не беше ядосан на Триадския трон. Ще трябва да нанесе лека корекция в плановете. Съвсем минимална.

Засега обаче това не беше от съществено значение. Доминионът ще извърне поглед към него, когато Уинтън го пожелае. А да го управляваш, е далеч по-привлекателна идея, отколкото да седнеш на разклатения Триадски трон.

9.

Криогенната лаборатория не се отличава съществено от морга. Замразени тела на колички, покрити с пластотъкан, тръбички, по които се стичат различни подхранващи течности. Само въздухът бе различен. Тук бе по-студено, отколкото в моргата, а служителите, които сновяха между количките с тела, носеха защитно облекло срещу ниските температури.

Въпреки изолиращия костюм и шлема Джек усети, че настръхва. Хибернацията винаги му навяваше лоши спомени. Костюмът, разбира се, не беше негов — беше го взел назаем, колкото се може незабележимо. Можеше само да се надява, че не излага ничий живот на опасност, докато се надвесваше над индикатори и манометри, сякаш мястото му бе тук.

Спря при неподвижното тяло на една красива жена. Кожата ѝ беше бледа, почти прозрачна, отдолу едва прозираха тънките ѝ вени. Имаше аристократични, чудесно изваяни черги. Между веждите ѝ се виждаше прорязана линия. Какво правеше тук? Защо бе предпочела малката смърт на криогенната капсула, за да пътува от един свят до друг? Тя видимо се отличаваше от останалите гости в лабораторията. Повечето бяха мъже с мускулести тела, работници или наемници, пратени някъде от своите господари. Дали жената бягаше от някого? Дали търсеше илюзията на младостта, като се надяваше да надживее връстниците си? А може би беше любовница на някой аристократ? Докато я разглеждаше внимателно, забеляза, че клепачите ѝ едва забележимо потрепват. Дори в криогенния сън жената сънуваше. Джек потрепери и се отмести, припомняйки си собствените преживявания в капсулата.

Отвъд лабораторията бяха служебните помещения, които всъщност търсеше. След като се бе промъкнал чак дотук, беше му все по-трудно да се сдържа и да не се затича. Но се овладя и продължи да обикаля между количките, изчаквайки подходящия момент. Трябваше да внимава. Една погрешна стъпка можеше да му струва живота.

Интересно, помисли си, ако разкаже на Амбър колко добре се справя, ще събуди ли възхищението ѝ?

„Само ако се върна с информацията, която търся“ — рече си той.

Из лабораторията се разнесе приглушен звън. Работниците бяха приключили с проверките. Те се обърнаха и напуснаха бързо помещението и Джек ги последва към коридора. Спря на едно място, където камерата не можеше да го засече, и я изчака да се обърне на другата страна. Камерата не покриваше цялото помещение пък и какъв смисъл? Кой би искал да остане в криогенна лаборатория?

Само Джек, разбира се. Той единствен знаеше, че повечето от замразените тела не са тук по своя воля. Документите и разрешителните им са били фалшифицирани, волята на притежателите им — потъпкана.

Докато чакаше камерата да завърши обхода, той потрепери. Изглежда температурата в залата спадаше бързо. Сега вече разбира защо работниците си бяха тръгнали толкова припряно.

Без да сваля поглед от камерата, Джек се промъкна към служебните помещения и доближи най-вътрешното от тях. Вратата се отвори веднага щом я докосна, а и кой би я заключил?

Пристъпи вътре. Веднага почувства, че въздухът тук е по-топъл. Лицевото му стъкло леко се замъгли. Вдигна ръка и го издърпа леко нагоре, за да се изравнят температурите отвън и вътре. Огледа се внимателно, но не забеляза никакви камери. Това го накара да се усмихне. Обитателите на тези помещения не желаеха да има записи на онова, което правят. Нищо чудно в това. Всъщност бяха предприели далеч по-драстични мерки, за да заличат следите си. Хуан Нег например, човекът, който бе замразил Джек вместо да го убие, бе мъртъв.

Какво пък, ето че Джек се бе завърнал, и при това с напълно съхранен разсъдък.

Без да губи повече време, той отвори вратата с ритник. Лабораторният оператор, седнал пред компютъра, се извърна и го зяпна втрещено.

— Какво си мислиш, че правиш? Стартирах процеса на окончателното замразяване. Затвори веднага вратата, инак онези в залата ще се превърнат в трупове.

— Това е твой проблем — отвърна Джек, докато си сваляше качулката.

Операторът се оказа жена. Не беше красива, червенокоса, с ориенталски черти и лунички върху тъмната кожа. Черните ѝ блестящи очи се разшириха от уплаха. Тя посегна към копчето, с което щеше да повика охраната, но Джек я изпревари.

— Не бих го направил на твоє място — рече, докато стискаше китката ѝ.

— Какво искаш? — попита тя, мъчейки се безрезултатно да се освободи.

— Само няколко отговора. Бих искал и повече, но нямам време. Преди около четиринайсет месеца съм минал през тази лаборатория като наемен работник.

Жената стисна за миг устни. Сетне се засмя.

— Тогава не съм работила тук.

— Зная го. Бил е баща ти — или брат ти. За мен няма значение, съмнявам се, че има и за теб. — Докато говореше, Джек нанесе някои леки корекции върху пулта, после пусна ръката ѝ. Сега вече нямаше никакъв начин да повика охраната. Жената го знаеше, защото се облегна назад в креслото.

— Значи ти е известно — рече тя, — че онзи, който е бил тогава на смяна, е бил убит задето не си е свършил правилно работата. Е, аз не смятам да минавам по същия път.

Джек я разглеждаше внимателно. Косата ѝ всъщност беше боядисана в червено, а в чертите ѝ имаше нещо хищно, като на змия, която се готви за удар.

— Баща ми е обработил немалко работници тук.

— Моят случай е малко по-различен — заяви Джек. — Защото аз съм причината да му видят сметката.

Очите ѝ помътняха. Тя извърна глава и когато проследи погледа ѝ, Джек забеляза дръжката на магнитен лазер, прикрепен с лепенка под бюрото. Премести се така, че да препречи пътя ѝ към оръжието.

— Как мога да съм сигурна, че си този, за когото се представяш?

— Аз съм доминионски Рицар.

За миг дъхът ѝ секна.

— Значи ти си онова копеле.

Джек скръсти ръце.

Тя се изплю. Храчката ѝ попадна върху бюрото.

— Нищо няма да ти кажа.

— Напротив, ще ми кажеш. Видях една-две празни носилки в залата отвън. Два пъти през живота ми са ме замразявали. Наясно съм, че без необходимата подготовка кръвта се съсирва. При ниска температура клетките се разрушават. След подобни поражения съживяването е невъзможно.

— Няма да посмееш!

— Защо не? За мен няма значение. Ще те открият чак когато се появят работниците от следващата смяна. А дотогава ще е твърде късно. Ще имам време да откроя онова, което ме интересува, в компютъра.

— Баща ми не би оставил толкова важни сведения в компютъра.

— Ти решаваеш — изглежда я той.

— Ако ти кажа и малкото, което знам, ще последвам участта на баща си.

— Може би. Ако те издам. Но не смятам да го правя.

Тя посегна към пистолета, но Джек застана пред нея. Жената отново се отпусна в креслото. Последен опит на змията, помисли си Джек.

— Какво пък — въздъхна обезсърчено тя. — Ще ти кажа каквото знам. Баща ми беше нает от Зелените ризи — сигурно преди не си чувал за тях, — те искаха да отвлекат един от членовете на имперската охрана, за да докажат на императора, че не е толкова неуязвим, за колкото се мисли. В наше време императорите не се раждат, а се създават. Да ти напомня ли, че Регис също падна от ръка на убиец.

Джек слушаше внимателно думите ѝ, но се питаше дали тя знае цялата истина.

— И това ли е всичко? — попита, забелязал, че жената отново е извърнала лице към мониторите.

Тя му хвърли победоносен поглед през рамо.

— Това е достатъчно. Ако беше чувал за Зелените ризи, щеше да си мъртъв като баща ми. За твой късмет не знаеше нищо за тях.

Джек поклати глава и напусна лабораторията. Работниците, които срещна, му правеха път и той се досети, че жената ги е предупредила да не го спират.

Сигурно фанатично вярва в тези Зелени ризи, мислеше си, докато сваляше изолиращия костюм и напускаше лабораторията. След като бе принесла дори баща си в жертва.

10.

— Джек? Къде си?

Никакъв отговор. Гласът ѝ отекна нататък по коридора и тя почувства, как страхът ѝ нараства. Амбър спря и се озърна, но мракът, който я обгръщаше, бе почти непрогледен. Миришеше на влага, на кал и на улична мръсотия, а също и на страх.

— Амбър.

Не беше гласът на Джек, но го познаваше и се боеше от него. Пое рязко въздух — беше толкова студен, че гърдите ѝ се свиха. „Моля те, Господи, не му позволявай да ме намери.“

— Амбър — този път по-близо. Идваше неумолимо към нея. Тя спря да диша и почувства, как сърцето ѝ тупти в гърдите.

— Амбър. Време е да убиеш.

Точно до нея! Тих глас в ухото, придружен от топъл дъх. Прехапа устни и почувства соления вкус на кръвта. Извика от болка, макар да знаеше, че така се издава.

Щом тя не виждаше, Ролф също не можеше да я види. Повтаряше си го непрестанно, докато се озърташе в мрака.

— Аз зная думата, Амбър — произнесе мъжът, все така близо. — Достатъчно е да я кажа.

Ролф не знаеше, че тя е тук. Как би могъл да знае? Нямаше представа къде се намира. Последния път, когато я видя, тя беше с Джек, а той още бе наемник. Какво пречеше да го следва и сега да са на някоя далечна планета?

Как би могъл да знае къде се намира Амбър?

Ала не се съмняваше, че я е открил. Ролф не беше само сводник. Той разполагаше с достъп до мрежата от нелегални информатори.

Почувства, че ако не си поеме скоро дъх, ще започне да се задушаваша.

— Амбър?

Този път гласът бе малко по-далеч в тъмнината. Раздвижи ръка пред очите си и с мъка различи пръстите. Беше плътно забулена в мрак. Докосна лицето си. Беше скрито от черна маска.

Едва сега си припомни защо беше тук. Беше дошла да убие някого.

Амбър изви назад глава и закрещя.

Звукът я накара да се събуди. Намираще се в стаята си, озарена само от нощното осветление. Чаршафите бяха подгизнали от пот. Притисна устата си с ръка, за да заглуши вика, и я дръпна уплашено — по нея имаше кръв.

Включи осветлението. След това се сви в леглото, заобиколена от мирис на пот и страх. Проклетият Джек. Той и неговите ужасни сънища. Ето че сега бе заразил и нея.

— Сънища — произнесе на глас. — Сънища, които могат да убиват.

Имаше нещо в Джек, нещо, което ѝ бе направило впечатление още първия път, когато го видя. Той беше войник, но имаше и корени в земята, в оня живот, който всяка плодородна почва може да подхранва, без значение на коя планета. Беше ѝ казал, че е фермерски син, но тя смяташе, че причината е другаде — в някаква първична чистота, която го огряваше отвътре. Единствените облаци, които закриваха тази светлина, бяха неговите сънища — а сега и нейните.

Дали Ролф се опитваше да установи телепатична връзка с нея? Да се рови в душата ѝ? Би ли могъл по някакъв начин да я използва като убиец?

Амбър спусна крака от леглото и се изправи. Имаше само един човек, на когото вярваше — освен на Джек, — а той притежаваше достатъчен опит с душите на хората.

Джек обхвана с поглед просторния комплекс на императорския двор. Не беше отсъствал дълго, но му се струваше, че гледката се е променила. Амбър го бе обвинила, че е страхливец, тъй като не бе посмял да си сложи бойния костюм и да накара фантом да се пробуди. Може би беше права. Бяха му изработили нов костюм, но него никога нямаше да сложи. Последната надежда да узнае кой е в действителност се криеше в стария костюм — в съществуването, което се спотайваше вътре. Бяха се ровили в паметта му, но не знаеха за фантом... а той е бил жив още на Милос, така че двамата споделяха общи спомени още от далечни времена.

Достатъчно бе само да го събуди и да се надява, че ще може да го контролира, докато узнае всичко възможно за него. Преди фантом да регенерира дотолкова, че да се превърне в зрял паразит и да го разкъса за частици от секундата. Опасна игра наистина, но нима Джек имаше някакъв избор? Нима някога е имал избор?

Приблужи длан до вратата и тя се отвори пред него. Вече бяха полели тревата и капчиците блестяха на слънцето. Той се отправи към офицерските спални. Стигна своята и забеляза, че вратата е леко открената. Вероятно Амбър вече го очакваше. На лицето му изгря усмивка. Джек пристъпи вътре.

След това замръзна. В стаята го очакваха неколцина, но не бяха врагове, защото носеха познати униформи. За миг го заслепи блясъкът на еполетите им — Планетна полиция.

— Добър вечер, капитан Стом. Очаквахме ви още откакто съобщиха, че сте се приземили.

Той остави куфара си на земята.

— Благодаря ви, господа. Какво мога да направя за вас?

Мъжът, който явно бе най-старши от тримата, бе висок и слаб, носът му носеше белези от няколко счупвания. Изглежда нямаше нищо против да си остане така, нещо като медал за проявена храброст, само че окачен наред лицето.

— Аз съм капитан Дрефорд. Императорът ме помоли да изслушам доклада ви.

Вратата зад Джек се затвори. Пътят навън бе отрязан. Той изгледа Дрефорд и двамата му придружители. Забеляза, че единият от тях освен значката на планетната полиция, носеше и знак с черен кадуцей. Лекар инквизитор.

— Отпуската ми беше по лични причини — заяви Джек, докато се питаше какво ли става тук. — Ако Пепус иска да разбере какво съм научил, с радост ще се явя на аудиенция.

— Отпуската ви — отвърна навъсено Дрефорд — беше по поръчка на императора.

— Той ми разреши да се занимавам с каквото искам.

— Наредил ви е да заминете — упорстваше Дрефорд. — Аз лично смятам, че ще е най-добре час по-скоро да забравите онова, което сте научили. Мавор — кимна на инквизитора.

Дребният човечец се засмя.

— Най-добре да седнете, капитане. Иначе може да се ударите в пода, когато паднете.

Ако вратата беше отворена, Джек щеше да се опита да избяга. Успя обаче само да повдигне рамене, преди двамата да го уловят за ръцете. Мавор се приближи със спринцовка в ръка. Оставаше му само една възможност. Джек наведе глава, пое си въздух и нареди на ума си да направи онези упражнения, които бе научил много отдавна като Рицар на „чистите“ войни и които по-късно Амбър му бе помогнала да развие. За миг си помисли, че в онези далечни времена императорът не би позволил да се държат по този начин с най-верните му хора.

Събуди се от тъпа болка в главата. Зазоряваше се и костюмът висеше на закачалката в ъгъла като някакъв зловец голем, механичен хомункулус. Джек потърка очи. Лекарството бе оставило неприятен вкус в устата му. Дори само тази мисъл го накара да седне в леглото.

Той си спомняше! Не беше забравил нищо. Мавор не бе успял да измъкне почти нищо от него... само за посещението му в лабораторията и за Зелените ризи, и то защото Джек все пак трябваше да му каже нещо... за да го оставят на мира.

Надигна се и тръгна, като се олюляваше, към банята. Наплиска си лицето и си изплакна устата. Изправи се и се погледна в огледалото с мрачно задоволство. Но не произнесе нито дума, защото най-вероятно полицията подслушваше апартамента.

Проблемът бе, че сега не можеше да предприеме никакви действия срещу организацията, която го бе отвлякла и предала в робство. Точно тази информация му бяха отнели и не можеше да си я възвърне.

Джек потръпна, когато опря острието на бръснача в бузата си. Дали императорът щеше да се възползва от подобна информация? Или целта бе просто да му попречат да си отмъсти? Не му оставаше друго, освен да изчака развоя на събитията.

Неочаквано интеркомът изпраща.

— Обща тревога! Обща тревога! Целият наличен персонал да се яви по местата си. Опит за убийство в западното крило.

Джек се забави колкото да вземе пистолета. Погледна с нея към костюма, но нямаше време да го облича. Западното крило... залата за

аудиенции на императора! Затича се през поляната.

Пред сградата блещукаха лампите на полицейските машини. Джек зърна един висок мъж с посребрена коса, който групираше войниците по тройки и ги пращаше вътре. Пурпурния — не, поправи се Джек, Кевин. Отново изпита огорчение заради предателството му. Ако наистина е бил Рицар, защо не се беше преборил за реабилитация на всички Рицари, за възстановяване на техния кодекс на честта и идеалите им? Вместо да се превърне в послушна машина на Пепус.

След още няколко крачки кафявите очи на Пурпурния се спряха върху него. Бяха винаги засмени, с изключение на случаи като този — когато нещо не беше наред. Лицето му остана безизразно и Джек се зачуди, дали е споменал за Кевин пред полицията. Не можеше да си спомни.

— Капитане — повика го командирът. — Тъкмо навреме. Приземният етаж е отцепен. Трябва ми някой при северния изход.

Джек кимна отривисто. Той посочи двама, които познаваше.

— Фарел и Давидис. Елате с мен.

Фарел, нисък и жилив мъж, бе изкарал началното обучение заедно с Джек. Давидис, висок, с кестенява коса, бе един от новите Рицари. Джек го познаваше само от тренировките. И двамата бяха в отлична форма, умееха да схващат бързо обстановката и не се подвоумиха, когато ги повика със себе си. Фарел беше облечен с бойния си костюм и носеше шлема под мишница, но Давидис изглежда бе скочил право от леглото.

Джек вдигна глава и погледна нагоре. Изходът на шестия етаж тънеше в мрак. Почувства, че косата му настръхва. Изглежда Пурпурния го бе пратил там съвсем целенасочено. Ако убиецът се опита да избяга, щеше да го направи точно от това място.

— По дяволите — изруга Фарел, на когото изглежда бе минала същата мисъл. — Как ще стигнем горе?

— Ще се изкатерим — отвърна Джек. Даде знак на Фарел да извади въжето и куките, които носеше в чантата на кръста. Полицията бе изключила електрозахранването, което означаваше, че всички врати и асансьори са блокирани. Джек се зачуди дали сега императорът не е затворен вътре с убийците си.

Фарел повдигна пневматичното устройство и изстреля куката нагоре. Тя се изви и попадна право на балкона на шестия етаж. Джек

се усмихна мрачно. Точно, където искаше.

Хвана възето и тръгна пръв нагоре, като се опитваше да надвие пулсиращата в слепоочията му болка. Давидис се закатери след него, както му беше наредил. Веднага щом се прехвърлиха през перваза на балкона, той зае позиция за прикриващ огън. Фарел се появи след него, със зачервено от усилие лице. Приземи се до Джек и по негов знак уведоми Пурпурния, че са стигнали.

Джек чу приглушения глас на Пурпурния.

— Сега ще задействат системите. Пригответе се.

Мургавото лице на Давидис пребледня едва забележимо. Джек чу бръмченето на асансьорите и в същия миг вратата бе избита от пантите ѝ. Отвътре се показаха двама.

— Стой на място! — кресна им Джек.

Те замръзнаха. След това единият от тях, облечен във великолепно синьо наметало, пристъпи напред.

— Не стреляйте! — извика той. — Нищо не сме направили.

Джек повдигна учудено вежди, познал гласа на Свети Колин от Синьото колело. Зад него се спотайваше друга, по дребна фигура.

— Какво правите тук? Имало е опит за убийство.

— Зная — отвърна Колин с дълбокия си звънтящ глас. Погледна през рамо. — Там, в коридора, има мъртвец. Струва ми се, че е онзи журналист — Скот. Изглежда се е озовал на неподходящото място.

Джек вече чуваше топуркането на ботушите на полицаите в коридора. Кимна на Давидис да свали оръжието. Едва сега човекът зад Колин се показва.

Беше Амбър. Тя му кимна лекичко.

— Не съм го направила, Джек. Кълна се в Бога.

В следния миг полицаите ги наобиколиха.

11.

Джек сигурно щеше да храни известни подозрения, ако случайно не беше присъствал на разговора на Скот с неговия информатор. Сега вече обаче знаеше със сигурност, че журналистът е имал неприятели и сегашните събития са резултат от действията им. Ето защо дори не мигна, докато Амбър го гледаше, с изкривено от мъка лице. Знаеше, че дните на Скот са били преброени.

— Зная, че не си — бе всичко, което каза.

Колин премести изумен поглед от единия към другия, сетне протегна ръка и прегърна Амбър през раменете. Когато отново погледна към Джек, на лицето му се четеше одобрение.

Полицайте му отдадоха чест и се заеха да опъват ленти около местопрестъплението.

— Капитан Сторм, добре дошли отново — обърна се към Джек техният началник.

— Благодаря — отвърна Джек с непроницаемо изражение. Доста му се е събрало на Дрефорд през последните двацет и четири часа, помисли си. Въпреки това се престори, че не познава полицаия. — Как е императорът?

— Чудесно. Вътрешната врата се е затворила веднага след задействането на алармата. Но — Дрефорд се обърна и погледна към убития — не бива да забравяме, че в двореца е извършено престъпление. Свети Колин, аз съм капитан Дрефорд. Познавате ли убития?

— Да, разбира се. Скот Рандолф, телевизионен журналист. Беше поканен снощи на вечеря, за да направи интервю с Пепус.

Дрефорд кимна.

— Така си и помислих. Въпреки това нашите патолози ще вземат образци, за да извършат необходимите изследвания.

Джек наблюдаваше, докато покриваха трупа и го полагаха на носилката.

— Открихте ли убиеца? — попита той.

— Не — отвърна Дрефорд след кратка пауза. — Открихме следи, които сочат, че се е измъкнал през покрива. Ако имаме късмет, камерата може да го е заснела.

— А ако нямате? — попита Колин.

— В такъв случай известно време Пепус ще трябва да бъде особено внимателен — Дрефорд се почеса по носа. — Но не се тревожете, рано или късно ще спипаме нашия човек. Защо не отведете младата дама долу във фойето? Чака ни доста работа тук. — Той спря за миг и погледна към Джек, Фарел и Давидис. — Повече няма да са ни нужни телохранителите. Съветвам ви да се обърнете към вашия командир и да му докладвате, че ние сме поели случая.

— Чудесна идея — рече жизнерадостно Джек, сякаш не беше забелязал презрението в гласа на полицаая. — Ще си позволя обаче да ескортирам гостите до долния етаж, в случай че информацията ви не е достоверна и убиецът се спотайва някъде из двореца.

Колин му хвърли учуден поглед, но Джек улови Амбър за ръката и закрачи по коридора. Докато преминаваха покрай трупа, Джек забеляза, че тя свива устни. След това повдигна рязко брадичка и отметна коса назад.

Веднага щом се отдалечиха от местопрестъплението, Джек нареди на Фарел и Давидис да избързат напред и да докладват за случилото се на Пурпурния.

— Е, Джек — засмя се Колин. — Изглежда те бива да са оправяш с дворцовите интриги.

— Не съвсем.

— Джек — обади се Амбър. — Аз не съм го...

— Зная. Не се тревожи за това.

Колин отново я прегърна през раменете.

— Няма как, Джек. Тъкмо по тази причина тя е тук с мен тази вечер. Дойдох с надеждата да прогоня някои демони, а ето че се натъкнах на един от тях.

Тримата спряха при асансьора. Кабината се изкачваше с тихо бръмчене.

— Какво искаше да кажеш?

Амбър се измъкна от ръцете на Колин и си приближи към Джек.

— Искам да кажа, че не зная дали съм го направила, или не съм...

— Но нали ми каза...

— Така е! Опасявам се обаче, че може да е станало случайно.

— Не бива да разговаряме за това тук.

Колин кимна. Вратата на асансьора се отвори и той дръпна Амбър след себе си. Джек ги последва.

— А кога? — попита тя. — И къде?

Джек погледна над главата ѝ към Колин.

— Най-добре ще е да я отведеш в църквата — рече той и Колин му кимна усмихнато.

Джек обаче не можа да се измъкне с тях. Още във фойето му предадоха, че императорът иска да го види незабавно в залата за аудиенции.

— Аз ще се погрижа за нея — обеща му Колин. — Достатъчно се е намъчила.

Джек му кимна с благодарност и ги изпроводи с поглед. Чудеше се какво ли е казала Амбър на свещеника.

— Джек! Радвам се да те видя отново след отпуската. Надявам се, почивката да е била плодотворна.

Джек се намръщи едва забележимо, после кимна.

— Струва ми се, че успях да реша проблемите си — рече той, макар да знаеше, че дори не беше започнал. Погледна към своя командир, Пурпурния, който стоеше малко встрани. Тази сутрин императорът изглеждаше уморен и недоспал.

— Извиках и двама ви, за да ви съобщя, че се провалихте — подхвана той.

Пурпурния сведе глава.

— Съжалявам, император Пепус.

Пепус размаха покритата си с лунички ръка.

— Не ме прекъсвай! Но всъщност това не е единствената причина да ви приема. Грешката е моя. Снощи отпратих всички телохранители.

Пурпурния повдигна рязко глава. Това беше новина и за двама им.

— И защо го направихте, ваше величество?

— Не исках да ме шпионират по време на вечерята — отвърна императорът. — Скот бе мой приятел, макар понякога да се държеше като противник, и двамата трябваше да обсъдим някои неща насаме. Без полицията, или Рицарите да чуят разговора ни. За съжаление това доведе до смъртта на Скот. — Пепус въздъхна. — Надявам се, че духът му ще може да ми прости някой ден.

— Скот беше като вас, ваше величество — заяви Джек. — Опиваше се от предизвикателствата на властта.

— Да, така е. Може би — Пепус прокара ръка през косата си, опитвайки се да я приглади, но постигна обратен ефект. — Казваше, че имал нещо важно да ми предаде, но така и не успя да стигне до края. Историята започваше с едно име. Джон Уесли Кевин.

Пурпурния пребледня.

— Не мисля, че ме е лъгал — продължи императорът, който сякаш не забелязваше нищо. — И сега съм изправен пред дилема. Командир Кевин, неочаквано вие се сдобихте с име и биография. Да го обявим ли? Дали това е повод за празнуване? Или да ви помолим да си подадете оставката и да потънете в забрава? Какво ще кажете за своето минало? Имам ли право да науча подробности за него, или да смятам, че зад тези стени се спотайва предател?

Пурпурния се покашля. Джек усещаше напрежението, което изпълваше тялото му.

— Предлагам, ваше величество, щом толкова настоявате, да ме назовете с това име. Но що се отнася до моето минало за него няма никакви записи. Никой освен вас няма да узнае, че съм воювал в Пясъчните войни и съм оцелял на Дорман. По онова време не бях член на гвардията. Качих се тайно на един от корабите и когато брат ми умря, взех неговия боен костюм. Никой преди вас не е чувал тази история. Казвам ви я, защото вярвам — той погледна към Джек, — че никой от двама ви няма да ме издаде.

Джек мълчеше, в ума му безредно се блъскаха мисли. Този човек бе видял как родната му планета пада под властта на драките.

Пепус се бе подпрял с трепереца ръка на облегалката на трона.

— Божичко — възкликна той. — Тогавя сигурно сте бил съвсем малко момче.

— Да — кимна Кевин.

Императорът се почеса по брадата.

— Така да бъде — реши. — Ще обявя името ви, защото, каквото и да сте сторили в миналото, измили сте го с вярна служба към мен. Нищо повече не е необходимо да бъде разкривано. Капитан Сторм, ще бъдете ли мой свидетел?

— Да, ваше величество.

— Чудесно. Значи се разбрахме. Утре сутринта информацията ще бъде предадена на медиите. И двамата сте свободни. И, командире...

Кевин се обърна.

— Да, ваше величество?

— Не ми позволявайте да повтарям снощната грешка.

— Няма, ваше величество — командирът се поклони, даде знак на Джек и двамата напуснаха залата.

Отвън спряха да поговорят.

— Не зная дали ще свикна да те наричам Джон Уесли — поде Джек.

— За теб ще бъда Кевин — отвърна неговият приятел. — Не са ме наричали Джон Уесли от... почти двайсет и пет години.

Въпреки това обаче Джек усещаше, че помежду им има напрежение. Искаше му се да разкрие пред Кевин, да му каже, че той също е бил Рицар, за да могат двамата да споделят спомени за онези времена, но не можеше.

— Радвам се, че се върна — произнесе накрая Пурпурния.

— Благодаря ти. Знаеш ли, че Амбър и Свети Колин са били в двореца?

— Разбира се. Не знаех, че Пепус е освободил охраната, но въпреки това поддържах постоянно наблюдение. Видях ги да влизат. Пратих те при онази врата, защото там бе най-вероятно да се покажат, а не исках да допусна да вземат Амбър за заложничка. — Кевин се засмя и този път в очите му блеснаха познатите весели пламъчета. — Казаха ми обаче, че полицията позволила на убиеца да избяга през покрива.

— Позволила?

— Да, уж там охраната била рехавя. Ще разговарям с Пепус при първа възможност за това. Но не веднага. Не искам Планетната полиция да си мисли, че им се пречкам в работата.

— Прав си, разбира се.

Кевин се поколеба.

— Връщаш се на служба, нали?

Джек кимна.

— Да, вече се съвзех от снощи... — той млъкна внезапно. При друг случай щеше да разкаже на своя приятел всичко, но сега... Кевин бе доверен човек на императора, а Джек не можеше да забрави какво му бяха сторили други доверени хора снощи.

— Добре. Ще наредя да те включат в графика на дежурствата. — Кевин го тупна по рамото. — Радвам се, че си отново сред нас — рече той, после се обърна и се отдалечи.

Джек го изпрати с поглед. Спомни си К'рок, когото драките бяха пощадили заради бойните му умения и който, въпреки че бе на служба при тях, не криеше, че мечтата му е да види един ден своята раса съживена.

На Дорман кръвопролитията бяха по-страшни дори от тези на Рикор и Милос. Как тогава Джон Уесли Кевин, който по онова време е бил малко момче, бе оцелял? Каква щастлива съдба му бе позволила да се измъкне и да спаси костюма?

Поклати глава и закрачи през поляната към офицерските спални. Ако имаше късмет, щеше да поспи няколко часа, преди да го повикат за дежурство. Но нищо не би му помогнало да се отърве от спомените за събитията от изминалите две седмици.

12.

Джек не обърна внимание на Амбър, която седеше със скръстени крака в средата на пода и оглеждаше с недоволен поглед сребристия боен костюм, увиснал на втората закачалка в ъгъла на стаята. Джек бе обърнал наопаки костюма и проверяваше една по една веригите вътре, за да се увери, че всичко е наред. Би могъл, разбира се, да го отнесе в ремонтната работилница, но предпочиташе сам да се погрижи за собствената си сигурност.

— Не мисля, че е твоя работа — отвърна лаконично той, докато наместваше внимателно един от кабелите. Проследи го до контакта, за да се увери, че микрочипът е включен правилно.

— Не било моя работа? — извиси се гласът ѝ. — Или говориш така, защото вече не ми вярваш?

— Каза ми, че не си убила Скот. Вярвам ти. — Джек вдигна поглед към нея. — Полицаите ме причакаха в стаята, а после се постараха да изтрият част от спомените ми. Така че най-добре това, което не искат да си припомням, да остане тайна и за теб.

— Но как е възможно някой да се отнася по този начин със своите хора?

— Не съм сигурен дали заповедта е дошла от Пепус — отвърна Джек.

— От кого, тогава? Мислиш ли, че Уинтън има толкова голямо влияние в Планетната полиция?

— Възможно е. Във всеки случай, не знаем дали няма. Така и не успях да го открия.

— Ами Скот? Защо според теб, са го премахнали?

— Възможно е да се е оказал в неподходящия момент на неподходящото място. Или действително да е бил тяхна цел. Не зная.

Тя кимна към втория костюм, който висеше в ъгъла.

— Решил си да замениш фантом?

— Не. Не съм. Мислих си за това, но той вероятно е единственият ми шанс да узная цялата истина.

— Какво искаш да кажеш?

Джек млъкна, за да подбере най-подходящите думи. Откакто се беше върнал, това бе първата му възможност да разговаря с Амбър.

— Въобще не е трябвало да се събуждам жив от онази криогенна капсула. Всъщност са ме открили случайно. После са ме скрили, като преди това се постарали да манипулират спомените ми. Вече не съм сигурен дали онова, което си спомням, е истина, или ми е било имплантирано по-късно.

— За какво говориш?

— За това, че никой не е трябвало да оцелее на Милос.

— Но кой те е намерил тогава?

— Нямам понятие. Не открих никакви данни за мен в болницата. Всичко е било изтрито. Дори лекарите, които са ме лекували, са си сменили самоличността. Защо ли? Защото съм оцелял Рицар или защото съм някой, който дори вече не може да си спомни какво е станало.

— Но ти сънуваш и тогава си спомняш.

— Така е, и това само показва, че онзи, който ме е съживил, не си е свършил добре работата. А после са ме изхвърлили.

— Кой мислиш, че стои зад всичко това? Уинтън?

— Възможно е. Но може и да е някой друг. Сама знаеш, че Триадският трон има достатъчно врагове.

— И какво ще правиш сега?

— Все още нищо. Не съм събрал достатъчно информация — Джек отново се надвеси над костюма. — Но зная, че фантом е бил с мен на Милос, въпреки че не сме общували. Всъщност, не е изключено това да е станало, без да съм го осъзнал. Може дори да знае кой съм в действителност, как се казвам, откъде идвам.

— Искаш да кажеш, че не си Джек Сторм?

— Може би. Може би не. Някои неща ми се струват такива, каквито са били винаги... като например, че съм фермерски син от Дорман. — Той се усмихна безрадостно. — Не са могли да ми го отнемат, макар че, според мен, са се опитали!

— А ти през цялото време смяташе, че спомените ти са били изтрети по време на хибернационния сън.

— Възможно е тогава да съм изгубил част от тях и в рехабилитационния център да са се възползвали, за да ми имплантират фалшиви спомени.

— Но с каква цел? Кой би го направил?

Погледите им се срещнаха, но този път тя не извърна лице.

— Не знам защо. Може би, за да се защитят или да защитят мен, или пък съм бил програмиран по този начин.

— Но твоите сънища...

— Бях в контакт с фантом, забрави ли? Може би той ми е подавал подсъзнателна информация — това, което той си е спомнял от Милос. Божичко, искам или не, налага се да прибягвам до него.

Тя приглади косата си с ръка. Джек внезапно бе завладян от непреодолимото желание да я прегърне и целуне. Усети, че гърлото му пресъхва.

— Амбър, трябва да ми помогнеш. Искам да го събудя и де се опитам да го контролирам.

— Но аз... — тя сведе глава.

— Какво има?

— Нищо. Ще направя каквото мога. Вече не знам кои са нашите истински врагове, след случилото се в лабораторията на Хуан и инцидента с полицията. — Тя се изправи. Трябва да вървя. Колин ме очаква.

— Напоследък прекарваш доста време с него. Да не си решила да приемеш религията?

Тя сбърчи нос, но мрачното ѝ настроение бе започнало да се разсейва.

— Уличен боклук като мен? Едва ли. Но неговият секретар, Бигъл, е доста активен в двореца. Имам чувството, че започна да изнервя дори Пепус. Засега им помагам. Нали знаеш, че ме бива с компютрите.

— Заради тези ваши опити с компютрите може да си изпатите от Планетната полиция. Дали да не го предупредя?

— Знаеш ли, Джек...

— Ммм? — той вече бе погълнат от работата си по костюма.

— О, нищо. Забрави. Но ако искаш да събудим фантом, трябва да усъвършенстваш медитацията си.

— Вече го правя. А ти поработи върху своите способности. Между другото, нанесох някои корекции в оръжейните системи на ръкавицата. Сега вече имат възможност и да зашеметяват. Мисля, че

ще ми е нужно, за да парализирам противниците си, а после да ги разпитвам.

Погледна я с крайчеца на окото. Страните ѝ бяха зачервени.

— Знаеш, че не мога...

— Би могла да се опиташ.

— Ами ако просто ги убия?

— Най-добре започни да се упражняваш. Знаеш, че имаш дарба.

— Забрави! — тя поклати глава. — Вече ти казах, тя може да е всичко, или нищо.

Джек размърда рамене, за да се отърси от сковаността.

— Какво пък, и без това на друго не можем да разчитаме в момента.

Но тя не го чу. Вече беше излязла от апартамента.

Колин не сваляше нетърпелив поглед от монитора. Оттам го гледаше овалното, интелигентно лице на Бигъл.

— За Бога, Бигъл, нали за това съм те пратил там. Искам непрестанно да досаждаш на Пепус. Трябва на всяка цена да получим разрешение да идем на Бития. Няма никаква причина да бъде отказван достъп на нашите мисионери. Получих сведения, че миналия месец към посолството е бил зачислен равин. Щом има свещеник и равин, не виждам защо да няма и Скиталец. Не мога да се съглася да преустановиш преговорите само защото ти се струва, че императорът се е ядосал.

Свита на кравай в съседното кресло, Амбър не можа да сдържи усмивката си. Лично тя не харесваше Бигъл, струваше ѝ се прекалено прилепчив.

Колин въздъхна.

— Мисли за себе си като за течаща вода, а за Пепус като за скала. Рано или късно ще успееш да прокараш път.

— Да, ваше преподобие — образът на Бигъл изчезна от екрана, после се появи отново. — Дали да не се опитам да сменя подхода?

— Опитай каквото се сетиш.

— Императорът е под голям натиск от страна на Конгреса.

— Така ли?

— Удвоили са си бюджета и очакват от Триадата да попълни дефицита.

Колин забарабани с пръсти по бюрото. Последната новина значително променяше нещата.

— Освен това отношенията с драките все още са обтегнати. Посланик Дурл помоли за нова аудиенция.

— Брей? Това ще е третата за последния месец.

Бигъл кимна.

— Така че, разбирате защо императорът няма време за мен.

„Не разчитай да те разбере“ — помисли си Колин.

— Както и да е, запомни, от теб се изисква постоянство. И логика. Моля те, Бигъл, не забравяй за логиката.

— Да, преподобни. — Екранът трепна отново и този път угасна.

— Това за водата и скалата ми хареса — подхвърли Амбър.

Светията ѝ се усмихна.

— Сигурно — рече. — Виждал съм те да прилагаш същия метод.

— Когато се налага — сви рамене тя.

— Става ли при Джек?

— Понякога — отвърна тя с видимо безпокойство.

Колин се облегна назад.

— Спиш ли добре вече? Изчезнаха ли кошмарите?

— Все още ме навестяват, струва ми се.

— Не си ли сигурна?

— Изглежда... не помня какво съм сънувала. Но когато се събуждам, завивките ми са разхвърляни, дори разкъсани... което ми говори, че сънят ми никак не е спокоен.

Колин се намръщи.

— Амбър, едва ли бих могъл да ти помогна. Ще се наложи да потърсиш...

— Не позволявам на никого да ми ровичка из ума!

— Все някой ще трябва да го направи — отвърна спокойно той.

— Не забравяй за опитите на Ролф.

— Не бих и могла. Но наистина не мога да го позволя. Уверена съм, че се е погрижил да заложи там и „Троянски кон“.

— Какво?

Тя втренчи поглед в него.

— Бомба със закъснител, ако мога така да се изразя, под формата на дълбоко внушение. Готова да се задейства, в случай че някой започне да ми бърника в мозъка. Вероятно с цел да бъде унищожена моментално — психически. Тя си стои там и дреме, очаквайки някой да задейства детонатора. Представям си как е потривал доволно ръце, след като го е направил — гласът ѝ потрепери.

Колин прекоси стаята и я взе в прегръдките си, сякаш беше малко дете.

— О, скъпа моя — бе всичко, което успя да каже.

Застанал в единия край на залата за аудиенции, Бигъл наблюдаваше как дракският посланик влиза тържествено. Винаги изпитваше неволно благоговение пред драките и същевременно дълбоко спотайван ужас. Забеляза, че хитиновите плочки върху лицето на извънземния се подреждат в застрашителна маска, и се зачуди какво ли може да означава това. Изражението беше ужасяващо, като на някой древен кабуки, но Бигъл нямаше достатъчно опит да разгадае значението му.

— Настоявам — подхвана посланикът без встъпление — за незабавна разплата. Достатъчно дълго се надлъгвахме, император Пепус. Достойнството на моя народ го изисква.

Червенокосият император се наведе леко напред на трона. Въпреки платформата, на която се намираше, той бе почти толкова висок, колкото и дракът.

— Разплата за какво, добри ми посланико?

— Вашата памет, също като честта ви, изглежда е нещо мимолетно — Дурл застина на място, без да обръща внимание на втрещените погледи и възмутените възклицания на останалите присъстващи в залата. — Един от вашите телохранители е унищожил наш кораб и е погубил целия му екипаж.

— Този въпрос вече го обсъждахме — отвърна със спокоен глас Пепус. — Каква разплата по-точно настоявате да получите?

— Парите само ще подсилат обидата, която вече ни бе нанесена.

— Именно. Тогава какво имате предвид?

Посланикът се изправи на задните си крака. Бигъл не сваляше смаян поглед от лицето му.

— Бихме искали да получим гаранции, че подобни инциденти няма да се повтарят. Инак мирният ни договор е изложен на рискове.

— Вече ви дадох уверенията си, въз основа на обещанията, че вие също няма да се месите в нашите работи.

Дурл размаха един преден крайник.

— Има и други начини. Лазертаун беше погранична територия, където вашите и нашите отговорности често се смесваха. За в бъдеще ще е по-добре да се знае предварително кой командва на подобна територия.

„Олеле — въздъхна Бигъл. — Започва се, каквото и да е то.“

— За какви всъщност територии става въпрос?

— Например за Бития, императоре. Както знаете, получихме съобщение чрез нашето посолство тук, че населението на тази планета е поискало да бъде отделено от Доминиона и да премине под наше водачество.

Дурл може би не познаваше добре всички тънкости на езика, но този път изявлението му бе пределно ясно. Бигъл забеляза, че напрежението в залата продължава да нараства.

— Лично аз не съм получавал подобни сведения — заяви Пепус.

Двамата се измериха с поглед.

— Може би — заговори дракът — вашите представители са крили от вас истината.

— Или може би вие лъжете — отвърна Пепус.

Тихо възклицание. В залата се възцари тишина.

Дракските стражи се приближиха по-плътно до своя посланик.

— В такъв случай, да разбирам ли, че не желаете да одобрите подобно разделение в качеството на разплата?

— Разбрали сте ме съвсем правилно, посланик Дурл. Бития е свободна територия, но няма да позволим да бъде завладяна насилствено.

— Така да бъде — рече Дурл. Той се завъртя върху насекомоподобните си крака и излезе със същата страховита маска на лицето. Бигъл изчака да изведат журналистите и сетне се приближи към Пепус.

Императорът имаше объркано, нещастно изражение, но въпреки това го забеляза и вдигна очи към него.

— Какво има, Бигъл?

Скиталецът вдигна успокоително ръка.

— Ваше величество, след последните събития, на които станах свидетел, ще позволите ли на Скиталците да посещават Бития и да работят към посолството?

В зелените очи на Пепус блеснаха пламъчета, но той неочаквано избухна в смях.

— Много добре, Бигъл! И без това едва ли ще има дълго над какво да работите. Върви и кажи на Свети Колин, че е по-голям глупак, отколкото си мисли.

— Благодаря ви, ваше величество! — Бигъл се поклони, преизпълнен с щастие от успеха.

Императорът му махна с ръка.

— Нямаш представа в какво се забърквате. Хайде, тръгвай! — той се изправи рязко и напусна залата, следван от охраната.

С разтуптяно сърце, Бигъл се отправи към приемната. Надяваше се да е първият, който да отнесе вестта на негово преподобие, и се молеше младата дама да е там с него. Позициите му със сигурност щяха да укрепнат след тази победа, а жените обичаха успешните мъже.

Бигъл облиза нетърпеливо устни. Сви по един страничен коридор, като мислеше, че е сам, но се оказа, че греша.

— Ах! — възкликна. — Тук ли сте? Имам големи новини вас. Почакайте само да ви съобщя какво постигнах. А после ще ме поздравите! — Разпери радостно ръце и пристъпи напред. Миг покъсно нададе изненадан вик, а гърдите му се обагриха в кръв. Бигъл издъхна преди още тялото му да е докоснало пода.

13.

— Не открихме никакви следи — рече Джек, докато пристъпваше от крак на крак и избягваше да поглежда към Колин и момичето.

— Зная, зная — отвърна Амбър.

— Съдебният лекар каза, че сякаш Скот е експлодирал. Не могат да определят причината, нямало никакви рани от изгаряне, нито входни отворстия. Просто е гръмнал. А сега и Бигъл.

— Зная.

— Не си го направила ти, нали? — попита неочаквано Джек.

Амбър се сви в креслото, а спусналата се отпред коса прикри лицето ѝ. Не отговори, но старият проповедник подскочи.

— Виж какво, Джек! Тя беше с мен и двата пъти и няма никаква причина да смяташ, че е способна на подобно нещо!

— Въпросът не е дали е способна, а дали го е искала отвърна Джек. — За съжаление няма никакъв начин да разберем кои са жертвите, програмирани в ума ѝ. Ако в хубавата ѝ главица има списък... и сега за това се досещаме само ти и аз. Каквото и да кажеш на Пепус, той ще я сметне за заподозряна.

— Но защо? Съществува напълно обективна причина за нашето посещение в двореца... нали Бигъл ме повика. Каза ми за аудиенцията на Дурл и искахме да се срещнем с императора веднага след това. Амбър се е натъкнала на трупа по чиста случайност.

— Може би — Джек не откъсваше поглед от скритото зад спуснатата коса лице. — Почувства ли по някакъв начин, че той е там?

Тя поклати глава. От устните ѝ се отрони измъчен стон. Джек неволно въздъхна.

— Почти съм сигурна, че не съм аз — вдигна очи към него.

— Не си какво?

Тя поклати глава.

— Вече в нищо не съм сигурна. Вярно, ваше преподобие, не харесвах Бигъл. Той беше... леплив. Смяташе, че има друга причина да пътувам с вас до Лазертаун и сега да ви посещавам, и искаше и той

да получи своя дял. Правеше ми разни намеци, когато не бяхте наблизно. Затова се опасявам да не съм го направила... неволно, защото не ми харесваше как се отнася с мен. Но може да съм го убила, понеже е човек с влияние и власт, също като вас, а аз да съм програмирана за подобни цели.

Скиталецът плъзна ръка по оплешивяващата си глава.

— Откъде да знам какво ти е било в душата? Но не мога да допусна, че през всичките тези дни и седмици съм се намирал в компанията на убиец и нищо не съм направил!

— Какво можехте да направите?

— Да те спра.

— Тогава навярно и вие щяхте да сте мъртъв — отвърна Амбър.

Джек застана между тях.

— Съществува, разбира се, още една възможност. Императорът да заподозре теб — отпрати поглед към Колин.

— Мен?

— Ти си бил там и при двата случая. Освен това притежаваш скрита власт и желание да я разширяваш.

Двамата мъже се измериха с поглед. Безстрастни сини очи срещу разгневени кафяви.

— Надявам се — отвърна тежко Свети Колин, — че говориш съвсем теоретично.

— Напълно.

— Хм. — Скиталецът пъкна ръце в джобовете си и се отдалечи. Тъмносиньото му расо се развяваше зад него като знаме. Не би могъл да забрави първата им среща с Джек, когато Пепус му бе поръчал да разследва милитаристичното движение вътре в организацията на Скиталците. Тогава двамата бяха действали поотделно, но когато членове на същата тази подмолна организация бяха отвлекли Колин, телохранителите от имперската гвардия го бяха спасили при една блестящо проведена акция, избягвайки кръвопролитие. Колин, разбира се, не хранеше илюзията, че е изкоренил докрай дисидентските течения сред своите събрата. Докато разсъждаваше върху това и други неща, той описа кръг из помещението и се озова срещу Амбър, която го наблюдаваше внимателно, спуснала крака на пода.

Посегна и я погали по косата.

— Той е прав, ако ме питаш. Пепус има основания да подозира не само теб, но и мен — въздъхна тежко. — Джек, остава ни само една възможност.

Рицарят се размърда, сякаш бе очаквал сигнал, за да се събуди.

— Зная. Амбър, искам да останеш с Колин, каквото и да са случи.

— За какво говорите вие двамата? — изгледа ги обезпокоено тя.

— Единственият начин да снемем подозренията от теб е да открием за чие убийство са те подготвяли.

Амбър се изправи.

— Не! Джек, не бива да отиваш при Ролф. Този път той ще те убие!

Но Джек вече беше при вратата. Колин обгърна с ръка раменете на момичето.

Ролф не хранеше никакви илюзии за живота на Малтен. Беше бърз, хитър и зъл и се стараяше винаги да бъде нащрек. Докато беше във форма, би могъл да има всичко, което поиска — почти всичко. Ограниченията го дразнеха.

Крачеше по улицата в ранната утрин, втренчил изпитателен поглед в тълпата просеци хлапета, плътна като утринната мъгла. Търсеше някой, който да е бърз като него и да умее да разпознава жертвата на улицата.

Повечето от хлапетата се разбягваха, когато ги приближаваше. Едно или две оставаха... навярно от новите, току-що пристигнали от далечни страни, занемарени ферми, изоставени заводи. Каквато и да беше причината, съществуваше постоянен приток от свежа кръв, едни и същи лица, със стаена надежда за по-добър живот и неумели пръсти, които търсеха най-краткия път към неговите джобове. Ролф се засмя, усетил, че и сега някой се опитва да провери съдържанието им, защото дрехите му бяха плътно прилепнали като втора кожа и той чувстваше докосванията им като електрически шок.

Без да престава да се усмихва, той сграбчи една несръчна ръка и я изви назад, а притежателят ѝ нададе остър, болезнен писък и падна на колене. Беше малко момиче с немито лице.

— Разкарай се оттук — изръмжа той. — Освен ако не държиш да останеш без ръка.

Децата побягнаха. Инстинктивно бяха доловили, че усмивката му е фалшива, а ръмженето издава истинските намерения.

Ролф се забавляваше, когато плашеше децата, и усмивката му за малко дори стана по-широка. Ала след това се стопи. Изглежда, че никога, помисли си, няма да намери хлапе с таланта на Амбър. Това ограничаваше възможностите му за забогатяване и го дразнеше допълнително. С Амбър до себе си би могъл да постигне всичко, след като я бе превърнал в свършено оръжие.

Докато крачеше по тротоара към един от любимите си барове, той се терзаеше от мисълта, че я е изгубил — не се съмняваше, че сега е държанка на онзи наемник, който бе постъпил в имперската гвардия, а това правеше връщането ѝ още по-сложно и трудно. Все още не бе измислил как да се справи с проблема, без да убива наемника. Ала с течение на времето в ума му постепенно съзряваше един план, като черна зловеща гъба. Тъй като вече бе ясно, че наемникът трябва да умре, оставаше му само да убеди и други в същото и тогава новите съюзници щяха да му помогнат да преодолее трудностите. Да. Би могъл да си осигури наистина могъщи съюзници, които да свършат част от работата.

Той влезе в бара. Вътре бе сумрачно и тихо, само в ъгъла се водеше приглушен разговор. Ролф смръщи вежди. Не обичаше неприятностите. Повечето от полицаите в този регион бяха на негова издръжка, но въпреки това избягваше да привлича излишно внимание. Разговорът поутихна, когато Ролф се настани в съседното сепаре. Поръча плодове и нещо за пиене, облегна се назад и размърда яките си плещи, сред които вратът му бе почти незабележим.

За Ролф добрата форма бе нещо особено важно. Тя му даваше сили да проявява жестокостта, от която се опияняваше. Обичаше да чува болезнени стенания и молби и да вижда сълзи в очите на гърчещите се жертви. Да извадиш око с първата бликнала сълза бе истинско произведение на изкуството, а ужасът в душата на измъчвания бе ода, прекрасно творение, ярко и незабравимо. И негово дело. За съжаление, подобни мигове бяха мимолетни, изчезваха в кървавото месиво на последващите мъчения, но той бе истински артист и обичаше творбите си.

С изключение на Амбър, разбира се. След онези първи месеци тя не проплака нито веднъж. Беше твърда, почти като него.

Всеки път, когато си спомняше за нея, го завладяваше непреодолимо желание да я има. Нито веднъж не му позволи да я докосне — всъщност тъкмо при първия опит откри скритите ѝ способности, — но нямаше друго момиче, което да го привлича толкова силно. Сега сигурно бе станала зряла жена. Още по-желана и примамлива.

Най-сетне механичният сервитьор се появи, за да завари Ролф в отвратително настроение и да си изпати, задето се бе забавил. Той побърза да се отдалечи заднешком към кухнята.

Ролф закусваше бавно, като оглеждаше внимателно присъстващите в бара. Нямаше никаква работа за тази сутрин и дори се зарадва, когато интеркомът в сепарето избръмча.

— Добро утро, Ролф.

Мониторът обаче оставаше тъмен.

— Кой се обажда?

— Не ме виждаш, но аз виждам лицето ти. Съветвам те да не се опитваш да ми демонстрираш лошия си характер. Свързах се с теб за да ти помогна. Научих, че има един човек, който ти е отнел важен помощник. Човек, от когото искаш да се отървеш — незабелязано.

Ролф присви подозрително очи. Човекът отсреща знаеше твърде много.

— Какво искаш?

— Само да ти помогна и нищо повече.

— Назови цената.

— Ах. Нищо безплатно, а? Не цената те интересува, а смъртта на Джек Сторм. Той е тръгнал да те търси. Дори му посочих къде може да те открие.

— С костюма ли ще бъде? — напрегна се Ролф.

— Не.

— И къде по-точно ще ме търси?

— Ами, точно където си седнал в момента.

Ролф едва не разля чашата си.

— Какво?

— Успокой се, приятелю. — Откъм монитора се чу смях. — Имаш достатъчно време да се подготвиш. Ще му трябват поне няколко

часа, за да те открие. Е, какво, ще сключим ли сделка?

— Може би.

— Може би?

Ролф се засмя, доловил гнева в гласа на другия. Наведе се към монитора и прошепна отблизо:

— Благодаря за информацията.

След това го изключи. Нямаше нищо против да убие Джек Сторм, но преди това трябваше да узнае кой е неизвестният му съюзник. Защото Ролф предпочиташе да му се отблагодари лично.

Джек пристъпи внимателно в „Затвореният кръг“, като примижа, за да се адаптира по-бързо към сумрака в бара. Държеше ръката си на дръжката на пистолета, докато оглеждаше посетителите. Около час бе прекарал отвън, наблюдавайки кой влиза и излиза. Вече се досещаше, че са го пратили тук нарочно и че вероятно Ролф го очаква. Ето защо, веднага щом измина няколко крачки към вътрешността, той се наведе рязко, отскочи встрани и се притаи в ъгъла. Точно навреме, тъй като от мрака някой стреля срещу него със зашеметяващ пистолет.

Джек отвърна с продължителен откос, който разтопи близката част на бара и прекъсна част от веригите. Метна се към близката маса и започна да я бутва пред себе си като щит.

— Закъсна. Още в мига, когато влезе — гласът на Ролф отекваше в стените и Джек не можеше да определи откъде идва.

Той се изкашля.

— Можем да разговаряме и по друг начин.

— Да, но този повече ми харесва. Искам да си върна Амбър. И това е най-бързият начин да го направя.

— Тъкмо за нея дойдох да разговаряме.

— Така ли?

Джек зърна някакво движение с крайчеца на дясното си око. Изостави прикритието си, претърколи се настрани и се обърна тъкмо навреме, за да види как един ярък лазерен лъч прогаря центъра на преобърнатата маса. Този път се прикри зад стената на сепарето.

Все още не можеше да се адаптира напълно към мрака в помещението. Вероятно бе прекарал твърде дълго време отвън, на открито, докато следеше движението пред бара. Приблужи пистолета

до очите си и провери нивото на заряда. И тогава го забеляза. Сервокелнера. Все още на автоматичен режим, търсец посетителя, за да му отнесе поръчката. Носеше се плавно върху колелцата си, право към далечния ъгъл.

Вече знаеше, че се е прицелил в Ролф. Усмихна се и се подпря на коляно.

— Искам да оставиш Амбър на мира — извика, сякаш беше в неведение къде се намира неговият противник. — Не зная как задействаш скритата в нея програма и дали въобще го правиш, но...

— А, това ли било? Внезапно умиращи хора в имперския дворец. Чудиш се как да се справиш със ситуацията? — Ролф се разсмя. Джек не сваляше очи от сервокелнера, очаквайки мига, когато ще спре.

— Ще трябва да се срещнеш с Амбър. Искам да неутрализираш програмата ѝ.

— Наистина? И какво ще спечеля от това?

— Може и да спечелиш нещо. Да си запазиш кожата например.

Отново изблик на смях. Сервокелнерът се колебаеше в тъмната част на заведението. Джек забеляза, че едно от сепаретата там е затворено със завеса. Прицели се в средата на завесата.

— Амбър е на автоматичен режим — отвърна Ролф. — Може би предпочиташ да ти кажа кои още са в списъка, защото това е единственият начин да ги спасиш. Но аз вече не мога да я спра, дори да искам. Вярно е, че не изпитвам и никакво желание. Единственото, което ми се ще сега, Джек, е да ти видя сметката. Нищо повече.

Джек стреля. Завесата падна, от сепарето долетя болезнен вик.

Джек се изправи. Прекоси бара. Стигна сепарето и отмести завесата с крак. На пода лежеше Ролф. Джек запали лампата. На светлината ѝ видя тънка червена струйка да се спуска от ъгъла на устата му. Поклати обезсърчено глава. Вместо да го рани го бе прострелял смъртоносно.

— Не ти остава много време — промълви с пресипнал глас Ролф. Дишаше на пресекулки.

— На теб също.

— В такъв случай вече няма значение — раненият премигна безпомощно. — И без това няма да получа хонорара за последните убийства на Амбър. Стига ми обаче удоволствието да знам, че никой не може да я контролира — дори тя самата. Животът ѝ ще бъде ад, но

кучката си го заслужава. Опиташ ли се да ѝ помогнеш, ще я убиеш. Не знаеш неутрализиращата парола.

— Боли ли те?

— Не много — Ролф трепна, изненадан от неочаквания въпрос.

— Сега ще те заболи повече. — Джек се наведе и опря дулото на лазера в коляното на падналия. — Каж ми кои са жертвите и как да я спра.

Очите на Ролф се разшириха от ужас.

— В началото са случайни — заговори, осъзнал, че човекът пред него знае как да причинява болка. — За да натрупа опит. След това е Свети Колин от Синьото колело. А после... — той изхърка и замлъкна.

Джек прибра пистолета. Беше твърде късно. Погледна към убития. Би могъл да го спаси, ако беше повикал навреме медиците. Но кой знае защо не изпитваше угризения. Време беше да си върви.

След това си спомни за Амбър и Свети Колин. Двамата бяха заедно, сами. Съюзници... жертва и убиец.

Зачуди се дали ще може да се върне навреме.

14.

Пепус зарея поглед из просторната зала. На огромната видеостена се виждаше опашката от хора, които чакаха за аудиенция и разговаряха с онези, които вече бяха излезли. Камерата предаваше този образ не само тук, но и вън от двореца, из целия Малтен, а също на Форнекс и Ипсуич, другите две планети, от които се състоеше Триадата. Той повдигна леко брадичка и видя с крайчеца на окото, как един възрастен и уморен император от екрана повтаря жеста му...

Пепус въздъхна. Беше безсилен пред камерите, също както беше безсилен пред исканията на драките относно Бития. Дилема, която не знаеше как да разреши и която, по негово мнение, Колин само усложняваше с намесата си. И тези неизяснени убийства. Свързани по някакъв начин с Колин и момичето, което на свой ред поддържаше тесни връзки с Джек Сторм. Дали тя е убиецът? От полицията му бяха съобщили, че не успявали винаги да я проследят. Често се изплъзвала от тяхното наблюдение, което засилваше подозренията му. Говореше се, че произхождала от задния двор на Малтен, и това само засилваше безпокойството на Пепус, който отдавна жадуваше да се справи с бардаците там. Като стана дума за Планетната полиция, Пепус не можеше да не отбележи, че напоследък в действията ѝ прозираше прекомерна самостоятелност. Но от друга страна, убиецът трябваше да бъде открит час по-скоро, защото никой не знаеше кой може да е следващата му жертва. Тъкмо по тази причина Пепус бе избрал личните си покои за следващата среща с Колин — там се чувстваше най-защитен срещу всякакво неочаквано нападение. Освен това разполагаше с екстрасенси, които щяха да следят мислите и намеренията на двамата гости постоянно.

Всъщност, помисли си той с горчивина, онези проклети медиуми никак не ги биваше да четат мисли. Само се хвалеха, че го правят, но досега не бяха доказали на практика дали могат да бъдат полезни. Нищо чудно именно гласовите скенери да засекат намеренията и емоционалното състояние на посетителите. Но Пепус не бързаше да се

отказва от услугите им. Кой знае, може някой ден да изпълнят предназначението си.

Представителят на Доминиона, който говореше от известно време, неочаквано млъкна и Пепус едва забележимо въздъхна. Опитваше се поне външно да изглежда такъв, какъвто го познаваше публиката. И без това всичко беше само една формалност. Вече беше решил да финансира дефицита в бюджета. А когато Доминионът се изправи пред следващите си проблеми, Пепус просто ще се яви пред Конгреса и ще предложи той да поеме водачеството му. И тогава Триадският трон ще се слее с Конгреса.

Гениален ход.

Представителят на Доминиона извади кърпичка и избърса влажното си чело.

Пепус кимна с мъдър вид.

— Ще обмисля предложението ви внимателно — обеща той. — И ще ви дам отговора си утре. А междувременно, бъдете спокоен, желанията и проблемите ви не са ми чужди. Тронът и Конгресът винаги са вървели ръка за ръка, не само за да осигуряват нуждите на армията, но и за да се съветват един друг в тежки времена.

Представителят го гледаше с разширени, учудени очи, след това се постара да прикрие изненадата си и отстъпи назад, като се поклони. Пепус се усмихна. Представителят най-сетне бе осъзнал, че е поставил Конгреса в крайно неизгодна и опасна позиция, но беше твърде късно.

Сега на Пепус оставаха само грижите с драките и Бития. И досадните Скиталци.

Сякаш в отговор на душевния му повик на вратата се появи Свети Колин, следван от русокосото момиче.

Пепус почувства, че на лицето му трепва едно мускулче. Прикри слабостта си, като се усмихна широко и се изправи.

— Колин, тъкмо навреме. Млада госпожице... — забеляза, че момичето бе побледняло от проявеното към нея внимание. — Нека се преместим в моите лични покои и да приключим с уморителните задължения. Няма да се налага да викаме представители на Планетната полиция, тъй като там работят камерите.

Слезе от пиедестала и ги поведе към своите покои, а охраната, макар и с бойни костюми, се сля незабележимо с тълпата и изостана назад.

Джек чакаше нетърпеливо на външния портал, докато течеше проверката. Постовият от Планетната полиция не сваляше подозрителен поглед от него, но най-сетне машината изплю обратно картата му.

— Преминавайте — кимна му полицаят.

Джек не се съмняваше, че капитан Дрефорд ще бъде известен веднага щом пристъпи в асансьора. Постави си значката и се отправи към залата за аудиенции.

Дотук всичко изглеждаше както обичайно. Асансьорът пое нагоре гладко, с едва доловими вибрации под краката му и Джек отмести поглед към екранчето, на което се меняха номерата на етажите. Кабината се движеше не само вертикално, но и хоризонтално. Най-сетне спря и вратата се отмести. Джек пристъпи навън и се огледа.

Амбър и Свети Колин. Дали вече са тук? Ако е така, Амбър още ли е под контрол? Джек отметна назад перчем и откри, че челото му е влажно. Поколеба се накъде да тръгне и в този миг от далечния край на коридора отекна вик.

Джек хукна право натам. Някой крачеше насреща му и двамата се сблъскаха, но Джек побърза да продължи, защото бе разпознал гласа на Амбър. Закова пред входа за личните покои на императора, точно когато наоколо избухна суматоха.

Амбър беше на колене, положила в скута си главата на Колин, от чиито ноздри се стичаше кръв. Над тях се беше надвесил Пепус, с щръкнала от уплаха коса.

— Исусе! — възкликна Джек и се опита да си проправи път през кордона от Рицари и полиция.

Амбър вдигна глава. Изхлипа, сетне попита през сълзи:

— Мъртъв ли е?

Пепус приклекна и хвана ръката на Колин.

— Не — отговори на въпроса ѝ. — Все още има пулс. Докторът ще пристигне всеки момент. — Сетне: — Какво му направи?

— Аз ли? Нищо! Прилоша му заради вас, с тези ваши истории за убийци, за Бития и обвиненията срещу Скиталците... — гласът на

Амбър секна, когато си даде сметка, че обвинява императора, сведе глава и отново погали агонизиращото лице на Колин.

Дрефорд застана до императора. Имаше доволен вид.

— Ваше величество, камерите и специалистите докладват, че са засекали големи емоционални колебания.

Кой знае защо Джек изведнъж си спомни за облечения в черно убиец, който му бе показал окървавено златно око на дланта си. Защо точно сега си бе припомнил тази сцена?

Внезапно се сети за човека, с когото се бяха сблъскали в коридора.

— Божичко мили! — прошепна той. Не се съмняваше, че това е бил истинският убиец.

Амбър вдигна глава.

— Джек — устните й трепереха. — Не бях аз...

— Зная — рече и й даде знак да мълчи. В този момент пристигна докторът и той му направи път.

Един от Рицарите претършува лекаря, преди да му позволи да се надвеси над преподобния. Докторът повдигна клепача и прегледа ретината с инструмент, след това извърши някои други бързи проверки. Накрая се изправи.

— Този човек е получил удар. Трябва да го изнесем.

Амбър помогна да положат Свети Колин на носилката, сетне попита:

— Той... ще се оправи ли?

— Колкото по-скоро въведем биочип, за да премахне съсирека, толкова по-големи са шансовете му — отвърна лекарят, докато се отдалечаваше с количката. — Засега пораженията изглеждат малки.

Пепус кимна на двама от полицаите.

— Отведете я за разпит.

Джек улови Амбър за раменете и я дръпна зад себе си.

Императорат го погледна намръщено.

— Позволете да ви напомня, капитане, че сте се заклели да ме защитавате.

Джек изкриви устни в горчива усмивка, когато си спомни, че бе излъгал при даването на клетвата. Амбър се облягаше на него и той почувства, че тялото й изстива.

— Докато идвах насам, срещнах един мъж, който бягаше. Виждам съм го и преди. Бих искал, ваше величество, да проверя кой е. Струва ми се, че камерата в коридора го засече. Предполагам, че ваше величество няма да има нищо против да бъде извършена подобна проверка.

Лицето на императора пламна. Джек забеляза, че Пепус се колебае как да постъпи. Накрая кимна:

— Добре. — Обърна се и напусна залата, а тълпата от зяпачи се разтвори пред него като вълна край скала.

Едва сега Джек почувства, че Амбър трепери.

— Божичко! — възкликна тя. — Аз съм го направила, нали?

— Съмнявам се — отвърна Джек. — Но ще е трудно да го докажем.

Пепус все още трепереше от гняв, когато стигна личните си покои. Смъкна наметалото си и го запокити на земята, преди прислужникът да успее да го улови. В кабинета вече го очакваше Уинтън.

— Твоята полиция е допуснала още един убиец в двореца — заговори ядосано императорът, докато се отпускате в креслото.

Уинтън се поклони и остана наведен, с вперен в земята поглед, макар че ужасно му се искаше да разгледа внимателно лицето на императора.

— Добре ли е ваше величество?

— Напълно. Но не и Свети Колин. Получи удар, докато изяснявахме някои разногласия. Не зная как точно е станало. Може наистина да е било удар, но повече няма да търпя подобни неща, Уинтън. Твоята служба процъфтява върху собствената си потайност, но не върши никаква работа. Ето защо се наложи да възкреся онези проклети Рицари.

— И те помогнаха ли ви?

— Не.

Уинтън се изправи.

— В такъв случай грешката не е само моя.

Пепус впи в него зелените си очи.

— Може би — рече накрая. — Но капитан Сторм поиска разрешение да разследва случая.

Уинтън стоеше съвършено неподвижно. Осъзнаваше, че трябва да действа изключително внимателно.

— Аз обаче не съм съгласен — продължи императорът.

— Още едно убийство на този етап може да ни създаде неприятности. Доминионът...

— Доминионът да върви по дяволите! — Пепус вдигна тежката кристална топка от бюрото си и я завъртя в ръце. — Дадох им пари да финансират армията. Държа ги в ръцете си, макар че те все още не го знаят.

— В такъв случай ще ми позволите ли да ви посъветвам за нещо, което вероятно обмисляте отдавна. Ситуацията на Бития изисква незабавна намеса. Пратете там Рицарите, заедно с голямо военно подразделение. Дори Джек Сторм не може да е на две места едновременно.

— Така е — кимна замислено Пепус. — Дявол те взел, Уинтън. Ако го направя, ще си имам ядове с Колин. Може да се разрази истинска религиозна война. Колин е не само амбициозен, но и притежава магнетизъм.

— Но нали казахте, че е получил удар?

— Ала не е мъртъв! Не е мъртъв, Уинтън! Щял да се възстанови доста бързо. Той ще се бие със зъби и нокти за Бития, защото онази планета е една от опорните точки на тяхната вяра. Ако отидем на Бития, той също ще се появи там, а точно това не бих искал да стане.

— Кой знае — сви рамене Уинтън. — Може пък да загине по време на някой граждански бунт.

В личните покои на императора се възцари гробна тишина.

15.

Джек разтърка възпалените си от безсъние очи. Образите на екрана продължаваха да се менят. Премигна, протегна се към дистанционното и ги върна назад, до мястото, което бе пропуснал. Тъкмо на тези записи видя онова, което търсеше.

Мъжът, с когото се бяха разминали в коридора. Същият, който го бе посетил в ролята на пратеник. На записа се виждаше как при разминаването със Свети Колин и Амбър той протяга ръка и докосва за миг преподобния по рамото — всъщност на пръв поглед нищо заплашително, нищо напомнящо за убийство.

И въпреки това тъкмо в този момент бе вкарал в кръвта на преподобния въздушно мехурче, изпълнило миг по-късно ужасната си роля. Джек облиза пресъхналите си устни. Сигурно така бе станало. Нямаше друг начин. Преглеждаше за трети път тази част от записа. Не се съмняваше, че това бе човекът, с когото малко по-късно се бяха сблъскали в коридора.

Истински късмет. Пет коридора водеха от мястото на престъплението, а Джек се бе озовал точно в този, който и мъжът бе избрал за своя път за бягство.

Записът не беше достатъчен, за да свали подозрението от Амбър, но можеше да помогне. Поиска да бъдат копирани записите и ги прибави към тези на сблъсъка с мъжа в коридора.

Датчиците вече го бяха информирали, че също като него, този човек не носи имплантиран микрочип.

Светът, изглежда, гъмжеше от неидентифицирани престъпници.

Джек се питаше дали убиецът има някаква връзка с Уинтън.

Протегна се и огледа операторната на полицията. Размърда плещи, за да прогони вцепенеността между плешките си. Навсякъде из помещението се въргаляха празни чаши от кафе, но нямаше и следа от документи. Всички важни материали се изнасяха и съхраняваха другаде. Всички записи също. Въпреки това Джек се зачуди дали тук не могат да се крият отговорите на някои от въпросите, които го терзаеха. Надигна се и доближи шкафчетата в ъгъла.

От известно време не беше сигурен, че императорът е в състояние да контролира действията на Планетната полиция. На пръв поглед полицейското управление действаше като добре смазана машина, но без никакво съмнение бе действало по същия начин и по време на предишния император.

— Капитан Сторм? Не, не се обръщайте. Ако го сторите, ще бъда принуден да ви убия, а това няма да е от полза и за двамата ни.

Джек замръзна.

— Какво искате? — попита, загледан в стената пред него, където се виждаше само неясно очертаната сянка на говорещия.

— Да ви предам едно предупреждение. Зелените ризи ви напомнят, че отдавна би трябвало да сте мъртъв и че сте се заклели да служите на Пепус. Ако мислите, че знаете всичко, ето ви един въпрос: помните ли човек на име Сташ?

— Дали го помня? — Джек се засмя горчиво. — Той едва не ме уби в Лазертаун. — Същият този Сташ бе разрушил находището близо до Лазертаун, на което искаха да сложат ръце Скиталците и драките.

— Ако имахте пълен достъп до досиетата на Планетната полиция, щяхте да узнаете, че Сташ е бил полицейски офицер.

Джек едва се сдържа да не се обърне.

— Кой го е пратил в Лазертаун? Или е действал на своя глава?

— О, нищо подобно. Пепус не лъжеше, когато заяви, че е имал агент в Лазертаун. Само че нямаше предвид вас.

— За което мога да вярвам само на вашите думи.

— Зелените ризи установиха, че са ги манипулирали.

— Добре дошли в света на големите — подсмихна се Джек. — Защо смятате, че ще ви повярвам? Аз съм Рицар, заклел съм се да пазя и защитавам императора.

— На времето Рицарите се заклеваха във вярност пред Доминиона. Кое е по-справедливо според вас?

— Не се отдалечавайте от темата. Ако имате нещо друго да ми казвате, целият съм в слух. Дайте ми нещо, което да използвам и на което да се опра.

— Ето ви тогава още малко информация. Кларон е бил изпепелен, защото така е наредил един човек на име Уинтън, след като узнал, че там се е притаил един изгубен Рицар. Но има още една причина. На един от малките континенти растяло скрито дракско

гнездо. Това му позволило да получи официално разрешение да действа по този драстичен начин.

Джек стисна зъби.

— Дайте ми доказателства! — просъска разгневено той.

— Ще ги откриете на Бития, ако получите разрешение да идете там. Ние не ви дължим нищо повече. Връщаме се в началото на играта, където вие сте само войник, застанал между нас и нашата цел. Пазете се добре.

— Кой сте вие?

Мълчание зад гърба му. Джек почака още няколко секунди, сетне се извъртя рязко.

Стаята беше празна.

Вдигна поглед. На тавана имаше монтирана камера и Джек знаеше, че разговорът им е бил записан. Не можеше да направи нищо, най-малкото да се опита да я демонтира.

И други щяха да узнаят какво му бяха казали. Щяха да докладват и на императора. Какви ли щяха да са последствията от това?

Амбър седеше неподвижно. Избягваше да помръдва, тъй като движението обикновено бе свързано с неприятни усещания в скованите ѝ мускули. Беше насочила вниманието си навътре към себе си, опитвайки се да открие и най-малката следа, която да ѝ подсказе, че убийството е било нейно дело.

Белият боен костюм висеше на закачалката в ъгъла, подобно на застинало разумно същество. Джек отсъстваше — бе отишъл да преглежда документите и записите в Планетната полиция. Докато го нямаше, струваше ѝ се, че костюмът я следи непрестанно.

От постоянното напрежение, докато се взираше в себе си, я болеше главата. Но не можа да открие нищо, различно от житейския ѝ опит. Нищо, което да намеква за намесата на Ролф. Въпреки това знаеше, че е там. Сигурна бе в това. Тя бе програмирана да убива!

„Да убиваме, господарю! Ще се бием ли днес?“

Амбър повдигна рязко брадичка. Очите ѝ се навлажниха и тя вдигна юмручета да ги изтрие. Едва сега забеляза, че бойният костюм сияе с неестествен блясък. Тръпки пробягаха по гърба ѝ. Костюмът бе толкова близо, че би могла да го докосне. Амбър се замисли за духа на

непознатия войн, който обитаваше вътрешността, за невидимия призрак, който жадуваше да убива, за да живее, и живееше, за да убива.

Потрепери и наведе глава. Фантом бе мъртъв. А дори и да не беше мъртъв, беше заспал дълбоко. Въздъхна и отново се съсредоточи върху медитиращото си съзнание, в търсене на истината.

Дясната ръкавица потрепери. Повдигна се, извъртя се и се протегна към нея, сякаш в мълчалива благословия.

Фантом се протягаше към лъчистата топлина на съществуото, което седеше пред него. Харесваше Амбър, макар да признаваше Джек за свой господар. Къпеше се във физическата енергия, която сияеше около него, колкото и мъчителна да бе честотата ѝ.

Отново се бе пробудил.

Уинтън крачеше забързано по коридорите и използваше скрити врати, за които знаеха малцина, с твърдото намерение да се озове колкото се може по-далеч от операторната. Изтри полепналите по горната му устна капчици пот. Би могъл да убие човека, с когото бе разговарял, и да се отърве веднъж завинаги от него... но така щеше да е още по-добре. Сега можеше да се отърве едновременно от Джек и Пепус. Достатъчно бе Джек да последва инстинктите си и той щеше да направи записите обществено достояние.

Усмихна се злобно и се отправи към вътрешността на двореца, който един ден можеше да бъде негов. Беше дал на Джек тласък, който Пепус не би съумял да неутрализира.

16.

Колин лежеше в леглото, загледан в тавана на стаята и малко изнервен от възцарилата се потискаща тишина, особено сега, когато Бигъл го нямаше. Сграбчи инструмента за упражнения и отново се захвана да повтаря познатите процедури, опитвайки се да си възвърне изгубената сила. Въпреки че се упражняваше само с едната ръка, по челото му се стичаше пот и скоро не само пижамата, но и чаршафите се намокриха. Най-сетне настъпи моментът за заслужен отдих.

В този миг блесна екранът на стената отсреща.

— Добре се справихте, преподобни. Скоро мускулната функция ще бъде възстановена почти напълно. Приключихте ли?

— Да — отвърна запъхтяно Колин.

— Чудесно — екранът угасна и лицето на терапевта изчезна. Колин откачи датчиците от дясната си ръка. Беше твърде изморен, за да продължава с упражненията. Вместо това гледаше към потъмнелия екран.

— Свети Колин?

Пресегна се и включи отново екрана.

— Кой е? Ти ли си, Маргарет?

Преподобната Маргарет, негов първи заместник, му се усмихна от екрана. Имаше силно, волево лице, което излъчваше честност.

— Почти приключих събеседването с кандидатите за ваш секретар. Надявам се, че утре ще можете да присъствате на окончателния избор?

— Със сигурност ще съм по-добре — обеща Колин. — И без това съм изостанал с работата. Не мога да разбера обаче защо отпрати момичето. Амбър знаеше какво прави, макар да не беше Скиталец.

— Преподобни? — Маргарет стисна устни. — Тъкмо тя ви нападна.

— Глупости. Познавам я твърде добре.

— Може би. — Изображението трепна за миг. — Имате посетител, много настоятелен. Пуснах го преди минутка... всеки момент ще бъде при вас.

— Хубаво — изсумтя Колин. Прекъсна връзката и почти веднага дочу тихи стъпки в коридора. За миг сърцето му бе сковано от ужас — същия, какъвто бе изпитал в коридора на двореца, когато почувства, че тялото не му се подчинява. Пое си жадно въздух и направи опит да потисне надигащата се паника.

— Кой е там? — провикна се с малко по-силен от необходимото глас.

— Не се страхувай, стари приятелю. Аз съм.

Колин се закашля.

— Не се страхувам, Пепус, но приятелите ми не се спотайват в ъглите. Какво правиш тук? Малка почивка след неразбориите в двореца?

Пепус се засмя, но смехът му бе малко пресилен. Приблужи и седна на стола до леглото.

— Все същият духовит проповедник, а?

— И още как — отвърна Колин. — Какво друго ми остава?

— Така де. Щях да дойда по-рано, но тази твоя Маргарет те пази по-добре и от моите Рицари.

Колин огледа императора. Тази вечер не изглеждаше никак добре. Луничките се открояваха още повече върху бледото му лице, а косата му бе щръкнала във всички посоки. Под очите му се виждаха тъмни торбички. Със сигурност Пепус не спеше добре напоследък.

— Отпусни се, де — скастри го Колин. — Няма съмнение, че атаката е била срещу мен, а не срещу теб.

— Нищо не съм казал... — Пепус го погледна учудено.

— Не се и налага. Но ако покушението бе насочено срещу теб, едва ли щяха да пратят някой толкова неумел. Не, приятелю... той се целеше в мен и ме улучи.

— Или тя.

Преподобният поклати глава.

— Не. Каквото и да си мислиш, момичето няма нищо общо. Възможно е дори да ми е помогнала. За подобно сериозно увреждане съм изгубил необичайно малко кръв.

— Смяташ ли, че тя притежава някаква лечителска дарба?

Колин изсумтя презрително.

— Съмнявам се. Но достатъчно бе, че държеше главата ми в хоризонтално положение и така кръвното ми остана стабилно, докато

дойде лекарят. За Бога, Пепус, още ли си мислиш, че е намесен някой със свръхестествени способности?

— Не — изглежда го строго императорът. — Защото съм сигурен, че го открих. — Изправи се рязко. — Наредих да снемат обвиненията от Амбър. Съществуват противоречия в уликите, тъй че нямаме никакви основания да я обвиняваме. Виж, на теб ще са ти нужни всички твои способности, когато отидеш на Бития.

— Какво? Пускаш ли ни?

— Казах го на Бигъл точно преди да го убият. Но ще добавя сега онова, което не можах да кажа в двореца. Ако настояваш да идеш там и да се заемеш с разследване, ще ти е нужно цялото ти религиозно войнство. Не ме моли за разрешение, не мога да ти го дам. Просто вземи всички свои съратници и заминавай.

— Но защо...

— Защото това е единственият начин да спасим Бития от драките. Изпращам и малък военен отряд. Ще ти кажа нещо, което досега се стараех да запазя в тайна. Те са диваци и се избиват помежду си. В центъра на всичко това е митът за Месията. Ето нещо, което ще те направи щастлив.

— Какво? — Колин почувства, че го облива хладна пот. — Затова ли мястото е толкова важно за теб?

— Не. Важно е, защото представлява ключов навигационен пункт за промяна на курса при хиперпространствен полет. Всеки, който минава оттам, трябва да напусне хиперпространството, да извърши корекция в курса и да продължи. Казват, че пространството там се „сгъвало“ по особен начин. Някои се отбиват и на планетата.

— Значи затова и драките го искат.

Пепус прокара ръка през косата си.

— Един Господ знае защо го искат драките. Те са по-потайни и от мен. Проклетата планета е ужасно далеч от техните граници и просто не мога да разбера защо си пъхат муцуните там.

Колин сграбчи края на чаршафа и изтри с него потното си лице.

— Какво искаш от мен?

— Да ме убедиш, че няма да стигнем до положение да воюваме помежду си.

— Нямам свое царство, освен Небесното.

Пепус изруга невъздържано, сетне стисна устни. Когато заговори отново, гласът му беше сподавен.

— Съдя те с моите мерки, защото нямам друг избор, но ето какво ще ти кажа — ако се наложи да избирам между двама ни, няма да се поколебая да избира себе си. Нищо, че си светия.

— А аз вече избрах Господ Бог вместо теб — отвърна незабавно Колин.

Императорът го погледна, после се изправи и се насочи към вратата.

— Ще се видим на Бития — подхвърли през рамо.

— До скоро виждане, стари приятелю — кимна Колин. — И се опитай да поспиш.

Седнал пред пулта, Уинтън не се сдържа и изруга. Старата лисица отново го бе надхитрила. Поне бе успял да научи, че Рицарите ще бъдат пратени заедно със Скиталците. Все още не беше изключено Сторм да заиграе по неговата свирка. Набра един номер и зачака на екрана да се появи познато лице.

— Да, сър?

— Готови ли са образците?

— Да, сър.

— Добре. Искам да проникнеш в хангара. Рицарите се готвят за заминаване. Погрижи се за техните костюми.

— Ще бъде направено.

Уинтън прекъсна връзката. Едва сега мрачната му усмивка се разшири.

Едно забравено възмездие за Рицарите щеше отново да изправи глава.

Предишния път император бе станал не този, който трябваше.

ВТОРА ЧАСТ БИТИЯ

17.

Джек се пробуди от хибернационния сън с проклятие на уста. Светът наоколо, както при всеки подобен случай, му изглеждаше замъглен. Сестрата, която се грижеше за него, положи топлата си ръка на още студеното му чело и му изшътка да мълчи. Той лежеше и трепереше неконтролируемо, неспособен да отмести поглед от нея, сякаш очите ѝ го бяха хипнотизирали.

В този момент дори смъртта му се струваше по-приемлива от хибернационния сън. Джек премигна и изглежда това убеди сестрата, че си е свършила работата. Тя дръпна ръка и се премести към следващата койка. Чуваше гласа ѝ, докато успокояваше обитателя ѝ, сетне отдалечаващи се стъпки. Вкочаненото му тяло продължаваше да се затопля — освен че го затопляха външно, въвеждаха и затоплени разтвори в кръвта. Джек погледна към капака, който сестрата бе повдигнала, сякаш го бе открила в ковчег, и почувства вибрациите от движението на кораба.

Макар погледът му все още да бе замъглен, той въздъхна облекчено. Изглежда този път щеше да се размине с треската. Някъде от другия край на помещението долетяха мъчителните напъни на повръщащ човек и Джек изпита съчувствие към него. Усети остро пробождане зад дясното си коляно... бяха извадили системата, което означаваше, че са приключили с диализата. Същевременно се отпуснаха и връзките, които го придържаха към койката, и вече можеше да седне, ако искаше.

Криогенните кораби за къси разстояния бяха като хладилни фургони за месо. Неговата капсула не бе напълно отделена, леглата бяха общо четири на брой, поставени плътно едно до друго, и изглежда Джек бе първият, който се бе събудил. Седна, спусна крака пред ръба и в същия миг почувства остри пробождания в седалището и прасците. От болката в очите му бликнаха сълзи.

Джек започна да разтрива вдървените си крайници. Протегна се с въздишка и почти веднага се появиха бодежи в ръцете и раменете. Съзнанието му все още бе замъглено от хибернационния сън.

Достатъчно бе да затвори очи и можеше да извика в паметта си Пепус — изправен пред рицарите, строени на площада преди тръгване.

— За Рикор — бе извикал императорът и стомахът на Джек се бе свил при спомена за мъртвата планета, чието име не бе чувал от две десетилетия. Рикор бе първата планета, завладяна от драките, и сега вече народът и историята ѝ бяха изчезнали сред пясъците. — За Рикор и Нова Америка, Калафия и Милос. За Дорман и Синьо Съзвездие I, и Опус. Трябва да убедим битианците, че е опасно да подхващат дипломатически игри с драките и да се бият помежду си. Изпращам ви, мои верни телохранители, за да пазите народа на Бития от самия него.

— Боже мили! — възкликна един войник до Джек. — Ние отиваме на война!

Така беше. Но Джек се питаше с кого ще се сражават — с битианците или с драките.

И ако изпаднат в тежко положение, дали Рицарите няма отново да бъдат изоставени.

Корабът се разтресе. Джек се задържа за ръба на капсулата, сетне се изправи. Олюлявайки се, намери шкафчето с името си и извади чисти дрехи. Пръстите му все още бяха малко непослушни, но веднага щом се облече, той се отправи към гимнастическия салон, за да се възстанови с упражнения. Колкото по-скоро изхвърли токсините на хибернационния сън от тялото си, толкова по-добре.

Докато вървеше по коридора, мина покрай сандъците със снаряжение, където бе прибран костюмът. Джек би предпочел фантом да пътува в собствен куфар, но на кораба законите бяха други. Той потрепери. Споходиха го опасения, че някой може да е бърникал в костюма, но прозрачните прегради, зад които беше снаряжението, изглеждаха непокътнати. За всеки случай провери ключалката и едва тогава продължи по коридора.

„Събуди се, по дяволите. Събуди се. Кажи ми кой съм.“

Може би вече не беше толкова важно кой е бил, а кой ще бъде. Или къде. На Бития се надяваше да открие информацията, с чиято помощ да принуди Пепус да се заеме с тераформирането на Кларон. Зелените ризи обвиняваха императора в предателско поведение. Този път Джек бе твърдо решен да стигне в разследването си до край.

Очакваше с нетърпение мига, когато ще се слее с духа на фантом, за да се нахвърли върху врага.

„Също като с жените — помисли си. — Не можеш без тях, не можеш и с тях.“

Като стана дума за жени, спомни си за Амбър.

Събудиха Амбър, след като стигнаха Бития. Бяха ги настанили в новите помещения, непосредствено до общежитието на Скиталците. Тя се пробуди в спалнята, с мокра от пот коса и първото, което долови, бе странната, непозната миризма на този нов свят.

Седна и отхвърли завивките.

Тази вътрешна стая нямаше прозорци, нито стени, а само изящни колони, които подкрепяха тавана. При ставането ѝ се зави свят и се подпря на една от колоните. Дворът бе покрит със свежа зеленина и цветя, подредени в изящно съчетание от цветове, в средата бликаше фонтан.

Досети се, че е се е озвала на друг свят, когато съгледа изправеното на задните си крака същество, чието чело оформяше гърлото на фонтана. Никога досега не бе виждала нещо подобно... гущер, грозен и същевременно грациозен. Зави ѝ се свят. Озърна се и откри, че между колоните са опънати поклащани от вятъра завеси — единствените стени на къщата. От покрива се спусна малък гущер, изплезил лениво език, улови някакво насекомо и също така лениво се скри зад завесите. Тук всичко бе различно от Малтен.

Отекна звън на камбанки. Амбър се обърна и видя друга, по-тежка завеса в единия край. Камбанките бяха прикачени към краищата ѝ и сега подрънкваха в чест на Свети Колин. Той се приближи с усмивка.

— Събуди ли се най-сетне?

— И съм гладна!

— Гладна! Само за ядене ли можеш да мислиш?

Амбър сведе очи.

— Не. — Но храната беше едно от най-важните неща. Беше го научила в детството си из задните улици на Малтен. Вдигна поглед.

— Кога ще мога да разговарям с Джек?

— Най-рано след няколко дни.

— Искаш да кажеш, че сме пристигнали тук преди него?

— Да. Хибернационните кораби се движат малко по-бавно. Но не се безпокой, чака ни доста работа. Трябва да прегледам предварителните доклади, да разпределя задачите на хората. — Колин замълча за кратко. — Тук бушува война, но бойните действия се водят далече от града, в който се намираме. — Въздъхна и добави: — Дори въздухът мирише различно, нали?

Амбър кимна. Все още се безпокоеше, че Джек е толкова далече от нея.

— Иди да се изкъпеш. Ще се почувстваш по-добре. Тук водата е в изобилие, разполагат с водопровод. Лесно ще се справиш. А, освен това, гущерите са нещо като домашни животинки, тичат навсякъде и...

— Вече видях един.

— Значи си наясно. Сигурно с тяхна помощ поддържат ниско ниво на популацията от насекоми. Довечера ще ти направят ваксинации. — Свещеникът се обърна и понечи да се отдалечи, но тя го спря.

— Колин... исках да ти благодаря.

— За какво? — извърна глава към нея.

— Защото ми повярва, че не съм го направила. И че ме взе със себе си, за да съм близо до Джек.

Преподобният се усмихна добродушно.

— Не се налага да ми благодариш. Знаех, че казваш истината. Познавам те добре, Амбър. Мислиш се за силна, но сърцето ти е меко, добра душа си. Не ти си убиецът, който ме е нападнал. А ако не беше с мен, навярно пораженията щяха да са далеч по-сериозни. Така че аз трябва да ти благодаря. А що се отнася до Джек... не мисля, че е редно точно в този момент да се разделяте. Има нещо в този човек...

Тя поклати глава и се засмя.

— Хайде, иди да се изкъпеш! — подкани я той. — А после следвай носа си до столовата.

За Амбър душът бе странно преживяване. Усещането за стичаща се по тялото ѝ вода извика в мислите ѝ спомени за един друг свят, който бе посетила с Джек — свят на дъждове и мъгли. Там едва не бяха срещнали смъртта си от ръката на Ролф. Спомни си колко

раздвоена се бе почувствала, когато узна за смъртта на Ролф. Раздвоена между отчаянието и успокоението. Отчаяние, защото той бе единственият, който можеше да спре програмата, заложенa в подсъзнанието ѝ. Успокоена, защото най-страшният ѝ противник вече го нямаше. Оставаше само Уинтън.

Тя спря водата и се избърса. От съседната стая долетя шум — едновременно непознат и заплашителен. Амбър се шмугна през вратата. Дори не осъзнаваше какво прави, докато не стана късно.

Малкият зелен гущер падна от завесата и остана да лежи безжизнен на пода, с разчекната в агония уста и изцъклени очички. Беше в краката на Амбър.

Тя се разтрепери и отстъпи назад. След това протегна единия си бос крак и побутна малкото трупче, което допреди минута бе кипяло от живот. Да, сега бе мъртво. Без никакво съмнение.

Събра кураж, улови животинчето за опашката и го изхвърли в градината. След това избърса внимателно кървавото петънце, останало на пода. Едва когато приседна на леглото, тялото ѝ започна да се тресе неударимо. Не беше нейна вина, че го бе убила — беше чула странен и непознат звук и бе реагирала инстинктивно.

Въздъхна и вдигна глава. Погледна към малкото огледало, закачено на една от колоните.

— Точно така, малка негоднице — промърмори. — Животинчето те изплаши. Но защо не го подгони с обувка? Защо не го застреля... а го уцели с ума си?

Отново потъна в мрачно мълчание. След това се изправи, приближи се към огледалото и втренчи поглед в ужасеното си лице.

Дребният човек, който работеше в кухнята, се бе заел да мие непознатите зеленчуци, като същевременно не сваляше поглед от също така непознатото месо, което се печеше на скарата. Серия от точно ориентирани огледала на покрива осигуряваше необходимата енергия за готвене, фокусирайки светлината в сноп, мощен почти колкото лазерен лъч. Бяха го инструктирали, че Бития е сравнително нов, нецивилизован свят, но завареното тук надминаваше и най-смелите му представи. Изглежда, след като не бяха успели да се развият

технологично, битианците бяха преминали към по-натурални средства. Когато изпече добре месото, той завъртя огледалата.

Мъжът нарязва едър корен и го пусна в тенджерата с вряща вода, потръпвайки, когато ръката му парнаха горещи пръски. Не беше пристигнал тук, за да събира впечатления. Имаше поставена задача, която трябваше да изпълни, и тя беше да направи опит за покушение срещу Свети Колин от Синьото колело. Не беше питал за причината. Нито възнамеряваше да прави повече от един опит. Смъртта на Свети Колин не се вписваше в неговия собствен идеологически план. От друга страна обаче, възнаграждението беше достатъчно солидно.

Тъкмо се готвеше да се заеме с осъществяването на задачата, когато в кухнята влезе една млада дама.

Той спря, с вдигната над тенджерата шепа, пълна с различни подправки. Жената бе красива, забеляза го веднага. Усмихна се, уверен, че тя едва ли ще се досети какво още е скрито в дланта му. Беше я познал — това бе младата секретарка на Колин.

— Какво мога да направя за вас, госпожице? — попита.

Тя се усмихна.

— Вечерята ухае примамливо. Вие ли сте готвачът?

— Един от двамата. Другият тази вечер почива. — Почувства неясно безпокойство. Не искаше да го заловят, преди яденето да бъде поднесено на Колин. В противен случай, както му бе обяснил Уинтън, операцията можеше да бъде обречена на провал. — Ще сервирам след няколко минути.

— Това е чудесно. Дойдох да ви помогна. Бяхме в библиотеката, Колин се сети, че може би няма да знаете, че сме там, и храната ще изстине. Това за него ли е? — посочи отровната порция тя.

Мъжът замръзна, когато тя се наведе над тенджерата, вдъхна от миризмата и също се вцепени.

— Какво има вътре? — попита, на пръв поглед небрежно.

— По дяволите! — изруга мъжът и посегна към големия нож.

Амбър реагира мигновено и изтича в другия край на стаята, преди похитителят да се прицели. Той се олюля, когато внезапно в мозъка му блесна ослепителна светкавица, и за миг си помисли, че се е натъкнал на светлинния лъч от покрива. След това си спомни, че бе завъртял огледалата, а миг по-късно краката му се подгънаха и тялото му рухна на пода.

Амбър остана надвесена над него и едва след няколко секунди нададе уплашен вик.

Беше убила отново.

Амбър улови дребния готвач за глезените. Затвори за миг очи и опита да се съсредоточи. Не биваше да позволява на Колин да види какво е сторила. Корабът на Джек щеше да се приземи тази нощ и той сигурно веднага щеше да се отбие, за да провери как са. Амбър изтегли тялото в ъгъла, наведе се и претършува джобовете. От вещите, които откри вътре, можеше да заключи, че непознатият не е от Бития.

В един от вътрешните джобове се натъкна на микрофиш. Позна го веднага, без дори да се налага да го прекарва през четящото устройство на масата. Беше идентификационен чип. По-добре да не го вкарва в устройството, инак могат да я засекат. Повдигна чипа към светлината и се опита да разчете гравираниите там знаци. Гербът ѝ беше напълно непознат, а ситните букви не се четяха. Захвърли ядосано микрочипа в боклукчийската кофа. След това отново се наведе над трупа.

Не можеше да го остави тук. Имаше само едно нещо, което би могла да направи с него. Беше чувала за дивите животни, които обикалят покрайнините на селището, там, където нощем изхвърляли боклуците. Достатъчно бе да устрои малък инцидент на готвача. Да речем, че се е покатерил да гони някой гущер по колоната и е паднал.

Или пък някой по-едър гущер е събрал кураж и го е нападнал.

Амбър потрепери при тази мисъл. Изведнъж погледът ѝ попадна върху скарата. Трябваше да се отърве и от отровната храна. Инак току-виж убиецът успял и след смъртта си. Колин едва ли скоро щеше да забележи отсъствието ѝ. Беше се отдал на медитация в библиотеката. Разполагаше с достатъчно време, оставаше само да събере смелост.

Нямаше друг изход. Едва ли щеше да издържи още едно разследване.

Амбър улови трупа за краката и го задърпа навън, където нощта вече се спускаше.

Не забележа непознатия, който наблюдаваше помещенията на Скиталците от сянката на близкия ъгъл.

Дрефорд се усмихна мрачно. Отбеляза си в електронния бележник да се свърже с Уинтън веднага щом приключи с наблюдението. Най-сетне пробивът, който толкова отдавна чакаха. Междувременно той извади джобната си камера и засне цялата случка.

18.

В шкафа бе студено и тъмно. Фантом идваше на себе си бавно, опитвайки се да отклони вниманието си от обкръжаващата го действителност, като проследява електронните вериги на костюма. Очакваше Джек. Двамата с Джек се допълваха. Джек му даваше топлина, сол и вода... живот. Когато беше с Джек, фантом не се плашеше от нищо. Освен това получаваше от него кръв и други хранителни съставки. Но засега се въздържаше от повечето от тях, защото осъзнаваше, че по някакъв начин може да навреди на Джек.

За един кратък миг той се срещна с друг живот. Чуден и смъртоносен. Растящ бързо. Неочаквано фантом се озова върху безкрайна равнина, толкова миниатюрна, че би могла да бъде заселена само с микроживот. И там, върху тази плоскост, той бе вкопчен в истинска борба за оцеляване. Почувства, че някой го тегли надолу и се опитва да го притисне. Непознатият полагаше отчаяни усилия да го погълне, да го превърне в част от себе си и фантом продължи да се съпротивлява упорито, като не спираше да се пита къде е Джек и какво ще стане, ако изгуби тази битка.

— Исусе! — възкликна сержант Ласадей, втренчил поглед в панорамния екран. Корабът се спускаше в стръмна орбита към повърхността на Бития и сега планетата се разкриваше пред тях в целия си блясък. Те се снижиха под облаците и веднага щом навлязоха в плътните слоеве на атмосферата корпусът започна да вибрира.

Ласадей беше новоназначеният сержант в отряда на Джек. Имаше гола, излъскана като яйце глава, мургаво лице и насмешливи очи. С телосложение на гранитен блок, сержантът стоеше леко разкрачен, подпрян на стената, за да избегне резките движения. Той извърна поглед към екрана и изруга отново.

— Какво има? — попита Джек.

— Излъгали са ни, приятелче. Ето какво има. — Вдигна ръка и всмукна от цигарата, а сетне изпусна гъст облак син дим.

Джек също погледна към екрана. При тази скорост не можеше да се различи кой знае колко от пейзажа под тях. Виждаше само размазани кафяви и зелени петна.

— Говори де.

Сержантът го измери с поглед.

— Хълмовете, приятелче. Погледни към хълмовете. Дори и високите планини.

— Не разбирам... — намръщи се Джек.

— Заоблени — продължи Ласадей. — Нито един от тях не е остър. Вятърът и водата са ги обработвали твърде дълго. Това е стар свят, много стар... иди после ми разправай, че цивилизацията долу била млада.

Джек затвори очи, помисли за миг и отново втренчи поглед в сержанта.

— Ще си правиш изводите, след като кацнем, сержант. Макар че може и да си прав. — Обърна гръб на сержанта и се отдалечи, изпроводен от тихия му смях.

— Да, сър — подвикна отзад сержантът.

Без да му обръща внимание, Джек се отправи към склада със снаряжението. Напоследък се бе вмениачил непрестанно да проверява какво е състоянието на костюма. Не можеше да си обясни защо го прави, но пропуснеше ли някоя възможност, изгубваше способност да се концентрира. Пристъпи в помещението и се приближи към шкафчето.

Премигваше тъничка червена светлинка, която показваше, че ключът е бил счупен. Джек отстъпи назад и изруга.

Някой бе отварял шкафчето.

Пристъпи отново напред и дръпна вратата. На пръв поглед не се забелязваше нищо необичайно. Не липсваше нито един костюм, въпреки че Джек не би се изненадал — костюмите вървяха добре на черния пазар.

Може би точно това най-много го притесняваше. За да бъде успешен, саботаждът трябва да остане незабелязан. Във всеки случай на този етап Джек не можеше да предприеме нищо.

Ако наистина е имало саботаж, значи трябва да има и заподозрян. Кого да избере? Все още никого — поне засега. Той стисна безсилно юмруци. Ще трябва да каже на Кевин. Дори нищо да не може

да бъде направено, Пурпурния трябва да знае какво става. Нека всички бъдат подготвени.

Обърна се и на излизане в коридора се сблъска с друг Рицар. Младият мъж вдигна глава и го изгледа, очите му бяха сини като планински езера. Косата му беше руса, късо подстригана. Беше същият младеж, който бе направил онзи последен, отчаян опит да го спре.

— Капитане — кимна той и застана мирно.

— Свободно — промърмори Сорм. Миг по-късно се сети за името му. — Роулинс, нали?

— Да, сър.

— Какво мога да направя за теб?

— Командир Кевин ви търси.

— Добре. Той къде е?

— В офицерската каюткомпания, сър.

Сорм се намръщи. Офицерската каюткомпания не бе нищо повече от тясна и задушна стаичка, натъпкана с няколко кресла и маса. Единственото предимство бе добре зареденият с напитки бар. Той кимна.

— Благодаря ти, Роулинс. Тръгвам веднага.

— Сър! — младият Рицар тракна с токове.

Сорм понечи да продължи, но нещо в изражението на младежа го спря.

— Какво има?

— Зная, че е още рано, сър. Но Пурпурния... искам да кажа, командир Кевин, ме информира, че ще подобрете хората си, след като се приземим. Въпросът е, че аз... бих искал да бъда ваш заместник. — Лицето на младия мъж светна.

Кога за последен път се бе изправял срещу подобен идеализъм и чистосърдечно вълнение? Сорм имаше чувството, че вижда самия себе си, но преди двацет и пет години. Разтърси глава, осъзнал, че Роулинс очаква с нетърпение отговора.

— Ще помисля върху това — обеща Джек.

— Добре, сър. Това е всичко, за което исках да ви помоля Роулинс отново отдаде чест.

Докато крачеше нататък по коридора, Сорм неусетно се унесе в спомени. За един кратък миг дори се зачуди кои от тях са истински и кои — имплантирани.

— По дяволите, Сторм, не стой там. Запречваш вратата — долетя гласът на Кевин, който му махаше откъм масата. — Радвам се, че дойде.

— Викал си ме?

Кевин се облегна назад в креслото и опря крака на масата. Сребристите му коса лъщеше на светлината на лампите. Беше изпил няколко бири, но не му личеше. Погледът му бе все така кристалночист.

— Откога се познаваме? — изгледа го Кевин.

— Достатъчно дълго, бих казал.

— Кодексът на наемниците. Ти пазиш моя гръб, аз — твоя.

— Нещо подобно — захили се Джек и надигна шишето с бира.

— Нито веднъж не попита какво е казал Скот на императора.

— Предположих, че ти ще ми кажеш, ако искаш.

Кевин се усмихна. Двата надигнаха шишетата, чукнаха се и отпиха.

— За войниците.

— За войниците — повтори Джек. — Знаеш ли, само веднъж съм изпитвал колебание в теб.

— Така ли? И кога беше това?

— Къде беше, когато ме отвлякоха в Лазертаун?

— Последвах те — отвърна Кевин. — Успях да открия криогенната лаборатория на Нег и видях сметката на копелдака заради това, което ти бе направил.

— Какво? А ми казаха, че било работа на работодателя му.

— Може да е искал, но аз го изпреварих. Съжалявам, ако съм те разочаровал. Не можах обаче да накарам онзи мръсник да ми каже къде си.

— Все пак благодаря.

Те отново чукнаха шишета.

— Нищо работа. Ти щеше да направиш същото за мен. — Кевин остави бутилката и се ослуша.

— Какво има?

— Чуй.

И той чу. А после го почувства... вибрациите в корпуса на кораба. Спускаха се надолу и след около час щяха да се приземят. Но имаше нещо в движението и шума, което ги накара да застанат нащрек.

— По дяволите! Корабът маневрира!

— Нещо такова. Какво ще кажеш да викнем на някои от момчетата да си сложат костюмите?

Този път корабът се разтърси осезаемо.

— Ще кажа, че си малко закъснял.

И двамата скочиха на крака. Кевин се пресегна към интеркома.

— Тези, които си чуят имената, незабавно при шкафчетата с костюмите. Абдул, Пикет, Хернандиес, Перес, Сакс...

— Роулинс — подсказа му Джек.

— И Роулинс — веднага след последното име откъм коридора отекна тревожният вой на алармата. Джек и Кевин вече бяха на половината път до шкафчетата. Двамата се хвърлиха едновременно през стесняващия се процепа на херметичната врата и се претърколиха отсреща. Ласадей вече беше там и отваряше сандъците със снаряжение.

Сторм погледна към шкафчетата и мигом осъзна, че каквито и улики да е имало там, сега са унищожени. Реши да остави този въпрос за друг път, посегна към своя костюм и разкопча умело закопчалките. Повиканите Рицари бяха тук и също навличаха своите костюми.

Абдул пристигна последен, със запотено от бързане чело. Той се ухили на Кевин и въздъхна:

— Божичко, шефе, ама те стрелят по нас.

— Това вече го знаем — изръмжа Ласадей. — Кажи ми нещо, което не знаем.

— Добре, сержант. Тези, които стрелят не са драки, а битианци. Хубаво е, че не ги бива да се целят.

— Битианци? — погледна го учудено Джек.

— Точно така. — Гласът на Абдул стана приглушен, след като се напъха в костюма. След миг главата му се показа отгоре. — Още не са достатъчно силни да ни победят, но със сигурност могат да ни причинят сериозни неприятности.

Ласадей погледна многозначително към Джек, в смисъл „нали ти казах“.

Примитивни варвари, умеещи да засичат космически кораби и познаващи технология за полети в открития космос. Джек прехапа озадачено устни, докато холограмата се задействаше.

До него стоеше Кевин. Имаше нов костюм, с най-модерните оръжия, но и този бе поръчан в бледоморав цвят. Джек не можеше да различи лицето зад непроницаемото стъкло, но го позна по гласа.

— Да опитаме ли през десантните капсули?

Джек почувства прилив на адреналин. Не беше участвал във война близо две десетилетия.

— Да, сър. Ще поискам да ни прехвърлят координатите. — Превключи на друга честота, докато Кевин остана на основната, за да продължи с инструктажа на бойците. Джек знаеше какво точно ги очаква. За новациите щеше да е за първи път, макар да се бяха упражнявали. Един или двама от наемниците вероятно също го бяха правили. Това беше, мислеше си Джек, като да правиш любов — никога не е по-хубаво и по-страшно от първия път. Докато чакаше да му съобщят координатите, наблюдаваше как другите си наместват раниците, в които освен парашути държаха цялото си снаряжение.

— Мостикът.

— Говори капитан Сорм. Командир Кевин каза, че няма да търпи да стрелят по нас. Дайте ни координатите и ни откарайте максимално близо. Ще използваме десантните капсули. След като скочим, продължете според предварителния план и пратете ховъркрафт да ни прибере.

— Да, сър! — отвърна пилотът и в гласа му се долови спотаена радост. Корабът се заклати.

Имаше десет десантни капсули и в девет от тях вече се бяха напъхали Рицари. Джек скочи в неговата, затвори капака и изчака, докато се изравни налягането. Докато беше вътре, не виждаше нищо. Външните камери предаваха само непрогледен мрак.

Но чувстваше. И можеше да чува. Някой шепнеше едва доловимо. Или пък се молеше.

— Млъквай, Абдул! — провикна се Ласадей.

Отново тишина. Някой подсмръкна. Джек усети, че се усмихва. Тялото му трепереше от напрежение и нетърпение, тревогата на тренирания спортист преди състезание. Почувства, че сърцето му блъска със силни, ритмични удари.

А след това усети и фантом.

„Господарю?“

Първият път бе едва доловимо, като слаб вътрешен ветреца.

„Тук съм, фантом“ — отвърна мислено Джек.

Нищо. Гласът бе изчезнал. Слабата искра бе загаснала в мрака.

Джек не бе имал време да се съблече и ризата под костюма бе подгизнала от пот. Ако можеше, щеше да измъкне ръце от ръкавите и да я разкъса...

— Изстрелване след двайсет секунди, господа — обади се от мостика. — Успех.

Десантните капсули се наклониха, насочвайки се към целта. Джек усети, че напруга мускули, като пред борба. Имаше чувството, че стените на капсулата го притискат.

— Десет... девет...

— Божичко! — промърмори някой уплашено.

— Седем... шест... пет...

— Ще си дам топките на първия, който види сметката на някой от тези негодници! — провикна се Ласадей.

— Че на кого са му притрябвали твоите топки? — отвърна някой и в същия миг капсулите се разтредоха и ги изстреляха.

Небето беше тъмновиолетово. То се мярна за миг, като ослепителна панорама зад лицевото стъкло, сетне течението ги понесе и Джек зърна под краката си земята. Улови въжетата на парашута и се изравни с Кевин, който вече бе поел командването:

— Целта е в обсег, поемете управлението и ме следвайте към нея. Готови за отваряне на три... две... едно... ОТВОРИ!

Раницата зад гърба му се разтредо, изведнъж го дръпна рязко нагоре и Джек увисна на презрамките на парашута. Около него разцъфнаха куполите и на останалите парашути. Костюмите сияеха ярко на слънчевите лъчи. Понесоха се заедно, като ято птици.

Джек имаше четири ракети на ръкавиците си.

— Виждам ги на мерника, но все още са извън обсега ми.

— Хайде да ги поздравим — отвърна Кевин.

Той изстреля две ракети, за да прикрие спускащия се отряд, тъй като новобранците бяха твърде стреснати, за да открият огън.

— Джек, имаме проблем — обади се Кевин. — Те са твърде неопитни, за да се оправят сами.

— Разбрано — кимна Джек и се озърна. Двама от Рицарите бяха изостанали нагоре и встрани. Забеляза Роулинс под тях — младият

Рицар се бе спуснал твърде стремително и смело. Джек придърпа въженцата и събра малко купола, увеличавайки скоростта си.

Миг по-късно Ласадей се изравни с него, под плющия купол на парашута. Небето над тях се озари от нови взривове — битианците ги посрещаха.

— Някой да му види сметката на този кучи син — промърмори Ласадей.

— Аз изстрелях две от ракетите си. Ти нямаш ли самонасочващи се?

— Имам само една, синко, но и тя ще ни стигне. — Ласадей се отдалечи от него.

В слушалките се чу пукот, после гласът на Кевин:

— Дявол го взел, какво правите там тримата?

— Целим се във врага — отвърна мрачно Джек. Повика Роулинс, който продължаваше да е малко под тях и навярно виждаше по-добре вражеските линии: — Пригответи се да събереш парашута. Открий огън веднага щом се приземиш. Не забравяй — след всеки изстрел гледай да смениш положението.

Бития беше красива. Имаше време само за тази мисъл, защото в следния миг самонасочващата се ракета на Ласадей полетя към вражеската батарея и хоризонтът изригна в пламъци, дим и метални късове. „Земя, въздух, огън и вода — помисли си Джек. — Елементите, от които е съставен животът — и смъртта.“ Разгъна дясната си ръкавица и пусна един лазерен откос срещу пехотата, която тичаше към тях. Презрамките на парашута се откачиха само на метър от земята, той скочи леко и веднага се претърколи.

Един по един и останалите тупнаха със сумтене на земята и се претъркулваха, за да намалят силата на сблъсъка. Абдул забрави, че костюмът усилва движенията му и се преметна твърде силно, а после тупна по гръб. Ласадей изтича при него и му помогна да стане. Кевин се спусна грациозно до Джек, но когато се обърнаха, двамата установиха, че са заобиколени от неколкостотин души пехота.

Така и не им дадоха възможност да се зарадват на превъзходството си. Без да си кажат дума, те опряха гърбове и вдигнаха напред ръкавици.

— Те не знаят с кого си имат работа — прошепна Джек.

— Оръжията им са огнестрелни, но едва ли са бронируващи.

— Избери си цел!

Джек усети, че челото му е мокро от пот. Наведе глава и го избърса от стъклото. Мерникът се замъгли, но пък поне можеше да вижда. Пехотата продължаваше да се приближава.

— Май са решили да ни пленяват — подметна Джек.

— Включи на пълна мощност! — нареди Кевин.

— СЕГА! — и двамата извикаха едновременно и откриха стрелба. Ослепителни лазерни лъчи разцепиха въздуха, докато двамата се въртяха леко настрани, в прецизен танц на смъртта. Битианците рухваха един след друг, превръщаха се в окървавена и димяща купчина. Двамата Рицари прекрачиха първата редица избити и се събраха с разпилените си спътници.

— Така — обяви мрачно Кевин. — Стига сме си играли. Включете реактивните двигатели. Искам да ги погнете, преди да са осъзнали какво става.

Джек задейства своите двигатели. Всички се затичаха, преодолявайки равнината с огромни подскоци, и лагерът на битианците, който бе зад хълмовете, изведнъж започна да се приближава към тях. Джек забеляза там дребни, подскачащи фигурки. Малко след това край тях започнаха да избухват снаряди.

Ласадей се разсмя.

— Не могат да засекат разстоянието.

Още докато произнасяше тези думи, една черна точка се изви в небето, носейки се право към него.

Роулинс стреля и взриви снаряда във въздуха. Тримата продължиха да тичат през дъжд от метал и пламък. От пушеците срещу тях изникна бронирана машина. Джек се извиси над нея, завъртя се във въздуха и я взриви с предпоследната си ракета.

— Какво беше това?

— Танк, предполагам. Или нещо подобно. Опитват се да ни обкръжат. — Джек не можа да довърши изречението, тъй като пътят им беше препречен от редица огромни машини, с височина на жилищни блокове. Прах и пепел закриваше виолетовото небе, докато металните чудовища настъпваха неумолимо напред. Кевин, Роулинс, Перес и Джек се издигнаха право нагоре. Джек се приземи върху една от машините, изтръгна оръдейната кула и обля вътрешността с достатъчно лазерен огън, да изпепели онези, които я обитаваха — хора

или работи. Машината под него замря и докато се оглеждаше, той забеляза, че съседната вече рухва в прахоляка, а третата се е килнала безпомощно на една страна. Скоро и четвъртата последва злощастната съдба на другите три.

Джек се спусна плавно на земята, като си мислеше, че до момента вероятно бе избил над стотина битианци, а не бе зърнал нито едно лице. Не че изпитваше някакво желание.

Облиза устни и се озърна. На близкия хълм се виждаше редица от войници. Кевин и останалите се подготвиха да ги нападнат във фланг.

Джек извърна поглед встрани и изведнъж забеляза масивна батарея от машини, вероятно артилерийски установки. Прицели се и пусна в тази посока последната си ракета. Взривовете бяха толкова оглушителни, че поне няколко минути не можеше да чува нищо.

Когато пушекът и прахта най-сетне се разсеяха, оцелелите битианци лежаха по очи на земята, в недвусмислен жест на покорство.

Кевин пристъпи към тях. Свали шлема си и пое с пълни гърди чуждоземния въздух.

— Господа — обяви. — Добре дошли на Бития.

19.

— Десантният кораб се спуска при Южния квартал — рече Колин, подал глава от библиотеката, след като бе излязъл на кратка среща с един от помощниците си.

— А Джек? — подскочи развълнувано Амбър.

— Той трябва да е на борда. Отивам да се срещна с него — там вече ги очаква един от местните свещенослужители, за да ги пречисти.

Амбър се намръщи. Битианците бяха странни хора, имаше чувството, че никога няма да се научи да ги разбира. Тя се изправи и приглади косата си с ръка.

— Какво означава това?

— Означава — отвърна Колин, — че ще видя нещо, за което само съм чувал — ритуала на пречистването.

— Все още не мога да разбера защо не пристигнаха с транспортните кораби като другите — оплака се Амбър на Колин.

— Съобщиха ми, че са участвали в битка на едно от размирните места — обясни ѝ Колин. — Според слуховете битианците открили огън по тях веднага щом навлезли в атмосферата. Кевин сигурно не е имал търпение да си облече костюма.

— Стреляли са по тях, докато са се спускали?

— Така ми беше предадено.

Пристъпиха зад тежкия гоблен, който закриваше главния вход. Чу се звън на камбанки, почти веднага в лицето я блъсна горещия, изпълнен с екзотични аромати вятър на Бития. Аромати на чужд и непознат свят и небе, с цвят на тъмно вино. С всяко завъртане на главата улавяше нови и нови ухания — на цветя, треви и храсти.

Амбър се зачуди дали битианците улавят миризмата ѝ така, както тя тяхната. И как я възприемат? А може би постоянният и тежък аромат на войната бе потиснал всички останали сетива.

Колин я дръпна нетърпеливо за ръката.

— Побързай, момиче, не искам да пропускам това.

Спомнила си едва сега, че — съвсем закономерно — религията бе единствената страст в живота на Колин, Амбър се постара да ускори

крачка. Опитваше се да не обръща внимание на любопитните погледи на битианците, докато се разминаваше с тях на улицата. Любезни, хладни, но и любознателни, тези безполови (а може би еднородни) създания извърщаха очи винаги, когато ги поглеждаше. Съсухрената им кожа издаваше странен, животински мирис. Неведнъж на Амбър ѝ се струваше, че долавя в тази миризма някакво спотаено, но силно чувство. Гняв? Може би беше точно това. Почти всеки сантиметър от откритата им кожа бе покрит с татуировки, които като че ли носеха по рождение. Вървяха изправени, със змийска гъвкавост и вместо коси имаха странни, парцаливи и разноцветни кърпи.

Кърпите бяха от фина материя, подобна на коприна и краищата им се вееха свободно на вятъра. Нямаше две еднакви, същото, според Колин, можеше да се каже и за самите битианци, освен ако не произхождаха от общ зародиш — тогава единият беше точно копие на другия. С изключение на кърпата.

И така, те продължаваха да си проправят път през тълпата, Джонатан, техният телохранител, едва смогваше да ги следва, а Амбър се чудеше кой от обитателите на Сасинал я бе видял да убива готвача.

При тази мисъл тя стисна болезнено челюсти и гърлото ѝ се сви. Беше сметнала, че се е отървала от убиеца, но тялото му бе открито отвъд чертите на града, разкъсано от дивите животни, с все още стиснат юмрук, в който бе останала щипка от отровата, с която бе възнамерявал да премахне Колин. Според следователите убиецът е бил жив, когато са го открили сурфите, тукашните лешояди. Амбър затвори изплашено очи.

Беше им го захвърлила *жив*.

Но как би могла да знае? Дори и да знаеше, нима имаше друга възможност? Ала колкото и да се успокояваше, не можеше да потисне чувството на вина и срам.

Още по-лошо бе станало тази сутрин, след като получи онова тайно съобщение.

Някой я беше видял. Кой и какво искаше от нея? Тя бе раздвоена между желанието да се оглежда по улиците за очи, които я следят внимателно, и страха, че наистина може да се натъкне на такива. Защото узнае ли кой е изнудвачът, може да убие отново.

Джонатан пуфтеше зад тях, изпотен под дебелия синьо расо и тежестта на дървения кръст, и постепенно започна да изостава. Амбър

се обърна и той я стрелна с умолителен поглед, който я накара да се усмихне състрадателно.

— Изгубил си форма, а, Джонатан? Какво става — да не би откакто си на Бития да ядеш повече, отколкото да спиш?

Тъмнокосият мъж се изчерви. Имаше едро, тромаво тяло и закръглен корем.

Колин се усмихна и стисна Амбър за ръката.

— Не му се присмивай — помоли я той, но развали всичко, след като се разсмя.

Те забавиха крачка тъкмо когато ниско над тях прелетя ховъркрафтът и от страхотния шум разговорът стана невъзможен.

— Това трябва да е Сторм — рече Колин, след като корабът отмина.

Нещо в гласа му накара Амбър да се обърне и да го погледне.

Когато приближиха Южния квартал, оказа се, че тук се е събрало почти половината от населението на Сасинал. Имаше търговци и миньори, дошли да приветстват пристигането на войниците. Битианците стояха малко настрана и докато минаваше покрай тях, Амбър отново улови миризмата им — страх, уважение или омраза? А може би различно за всеки индивид, както бяха различни и външните им белези. Тя тръгна след Колин и Джонатан, които си проправяха път към платформата. Отново я завладя тревога. Кой от двамата знаеше какво е направила и дали щеше да я издаде на Джек?

Чудноватият изглед на Върховния жрец я накара да забрави всичките си страхове и дори да спре да диша за няколко секунди. Той стоеше на самия край (дали бе „той“ наистина?), облечен в сиво расо и с пъстра кърпа на главата. На китките и глезените му бяха пристегнати други шарени украшения. Никога не бе виждала кожни татуировки в цвета на битианското небе. Какво беше това — знаци за принадлежност към тукашната религия или нещо друго? Жрецът вече бе подхванал напевна молитва, размахвайки ръце като птица в полет, но внезапно спря, извърна се към тях и в този миг тълпата на площада се смълча.

Какво ли бе станало? Дали ги бе подушил? Стомахът на Амбър се сви. „Боже мили — помисли си тя. — Гледа право към мен. Възможно ли е да е разбрал какво съм направила?“

Нямаше никакво съмнение. Сияещите му очи бяха втренчени в нейните и за един миг Амбър се почувства така, сякаш жрецът би могъл да се пресегне и да изтръгне душата от тялото ѝ.

Хрумна ѝ, че може би точно от това е имала нужда. Зави и се свят и земята под краката ѝ се люшна.

— Струва ми се, че иска да говори с вас, сър — обади се Джонатан.

— Надявам се, че си прав — отвърна Колин. — Ще ни помогнеш ли да се приближим?

Телохранителят повдигна колебливо рамене, но в същия миг тълпата пред тях се разтвори, допускайки чуждоземците до светия човек. Докато Колин прекосяваше разстоянието, което ги делеше, ховъркрафтът започна да се спуска над платформата.

Върховният жрец имаше гърбав нос и изпъкнала горна устна. Той се усмихваше, но Амбър си помисли, че никога досега не е виждала по-странно изражение. Тя неволно потрепери, въпреки че Колин и Джонатан бяха от двете ѝ страни, защото вече не се съмняваше, че извънземният гледа към нея.

Жрецът едва забележимо се поклони. Заговори им на стандартния космически език, с нисък, дрезгав глас:

— Добре дошли. Радвам се да ви посрещна сред нас. Вие ли опрощавате греховете?

Колин на свой ред се поклони.

— Не — отвърна той. — Тук съм, за да посрещна моите приятели. Но аз също се радвам да се запозная с вас.

Неуловим вятър развя украсението на главата на жреца. Битианецът премигна и смръщи вежди.

— Те са убийци — произнесе той отчетливо.

От тълпата долетяха възгласи. Кога ли са разбрали, зачуди се Амбър. Откъде жрецът е научил за сражението?

Тя пристъпи от крак на крак. Ховъркрафтът бе застинал неподвижно върху платформата. Вратата на хангара се отвори. Би трябвало да гледа за Джек, но не можеше да откъсне очи от жреца.

— В моята религия само Господ Бог може да дава опрощение. Аз мога само да успокоявам и да съветвам.

Жрецът кимна.

— Разбирам. И аз мога толкова, докато не бъде призван Светия огън.

— Чувал съм... — поде внимателно Колин, — че освен това правите нещо, което се нарича пречистване на духа.

Нови възклицания от тълпата. Жрецьт стоеше с видимо напрегнат вид. Джонатан направи почти неуловимо движение и Амбър осъзна, че е наместил скрития под расото кобур.

— Подобни въпроси — заговори жрецьт — не се обсъждат на улицата. Светият огън, който пречиства душите на грешниците, е отвъд моята компетентност.

— Простете — поклони се Колин. — Не исках да ви обиждам.

Битианецът го изгледа продължително. След това произнесе:

— Простено ви е. Много неща липсват във връзката между нашите народи. Търговията попълва част от празнината, но душите получават своето последни, нали? — покашля се той и се извърна бавно към приземилия се кораб.

Вратата на хангара най-сетне се отвори и отвътре полъхна тежката миризма на дим и машини. Слънчевите лъчи засияха по бронята на войниците, които чакаха да слязат на платформата. Амбър сигурно щеше да извика името на Джек, ако гърлото ѝ не бе пресъхнало от тревога.

Върховният жрец бе погледнал право към нея, когато бе произнесъл онези думи за Светия огън. Със сигурност нямаше предвид пречистването на битианските души. Говореше за всички души. Сигурна бе в това.

Въпреки горещото време почувства, че цялата настръхва. Кой знае защо се чувстваше омърсена.

Кевин и Джек поведоха отряда войници на платформата. Тълпата се смълча при вида на тези страховити военни машини от друг свят.

Жрецьт даде знак на Колин да се присъедини към него.

— Кой е този със сияещата броня? — попита той.

— Това е Джек Сторм — отвърна Колин. — Той е добър човек. И да убива, прави го само за да защити невинните. Неведнъж е рискувал своя живот, за да спаси мнозина, включително и мен.

Жрецьт си пое шумно въздух.

— Сигурен ли сте в това?

— Видях го с очите си.

— А ще може ли да го направи и тук, на Бития?

— Не виждам защо не — отвърна Колин.

— Това ще са някакви местни поверия — прошепна зад него Джонатан.

Колин кимна, показвайки на телохранителя, че вече се е досетил.

— Значи няма нужда тук от мен — заяви неочаквано Върховният жрец. Извърна се и изчезна в тълпата, оставяйки след себе си само полъх на странна миризма.

— Ваше преподобие — попита Джонатан, — какъв е този Свети огън?

— Ние имаме Ноевия потоп... те имат изгарящ огън.

Какво ли наистина бе направил Колин току-що с Джек?

— Какво му казахте за него? — приближи се към свещеника Амбър.

Той я погледна слисано.

— Нищо повече, освен че Джек е герой.

Колин положи успокояващо ръка на раменете ѝ.

— Не се плаши, миличка. Твоят Джек е в безопасност.

Младата жена премести поглед към Джек и останалите Рицари, които крачеха към тях по платформата. Душата ѝ бе скована от страх. Джек си свали шлема и погледна към нея. Амбър преглътна мъчително. Щеше ѝ се да му извика: „Бягай, докато още можеш!“

Но не можа и това никога нямаше да си прости.

20.

Джек я стискаше толкова силно, че Амбър неволно извика от болка.

— Джек! Ще ми оставиш синини!

Пусна я неохотно и я погледна смутено, когато тя на свой ред го прегърна. След това го дръпна за ръкавицата.

— Какво има?

— Наведи се.

Той се наведе, докато Кевин преминаваше покрай тях. Амбър се повдигна на пръсти и го целуна по челото.

— Това пък що за посрещане е?

Амбър се усмихна.

— Проверях те за треска. — Прокара пръст по хладното му слепоочие. — Забрави ли, че предишният път си бил доста зле след хибернационния сън? — тя хвана ръката му и я стисна.

— Внимавай. Може да е заредена. — Джек се огледа. Повечето от битианците си бяха тръгнали с техния Върховен жрец. Неволно подсвирна.

— Какво представляват те?

— Кои?

— Битианците — прошепна Амбър. — Наистина ли са змии? — Беше чула търговците от Източния квартал да говорят за змийски кожи.

— Колкото птищечовката е патица.

— Какво?

Вниманието на Джек бе привлечено от осезаемото напрежение между Кевин и Свети Колин. Той се приближи към тях.

— Какво има?

Телохраниелят на Скиталеца имаше притеснен вид. Колин вдигна ръка.

— Спокойно, Джонатан. Държа положението под контрол. — Кафявите му очи се извърнаха към Джек. — Ще обсъдим въпроса в нашия нов щаб.

— Не съм никакъв проклет герой.

— Не съм твърдял противното — обясни Колин спокойно. Джонатан продължаваше да разглежда Джек с изражение, което Амбър никак не харесваше, и ръката му висеше близо до кобура. Тя се приготви да застане между тях, ако възникне някаква опасност.

— Мислех, че вие двамата сте приятели — обади се насмешливо Кевин.

— Върша си работата и нищо повече — махна с ръка Джек. — Не разбирам защо трябва да ме превръщат в герой от местните сказания.

— Не смятам, че съществува подобна опасност, Джек — рече Колин. — Но дори да възникне, аз ще се погрижа за това. Битианците никак не обичат, когато проявяваме интерес към техните работи.

— И реши да ме използваш, за да те допуснат по-близо?

— Нещо подобно — Колин се отпусна върху една чанта, тъй като в помещението все още нямаше никакви мебели. Шумът от разтоварването отвън снаряжение им пречеше да се чуват добре. — Непрестанно ми създават най-различни трудности. Реших, че може да се получи нещо, ако се сдобия с опорна точка вътре в тяхната религия. Съжалявам, ако съм те обидил, момчето ми, но действията ти в Лазертаун си бяха чисто геройство.

— По-скоро глупави, но тогава не можах да измисля нищо по-добро — заяви Джек.

Появи се един от младите войници, прошепна нещо в ухото на Кевин, после застана до вратата, очаквайки нареждания. Командирът се усмихна, разсичайки мрежата от бръчки, която покриваше мургавото му лице.

— Звуковите завеси са спуснати и функционират. Можете да говорите за каквото искате без опасност да ви подслушват.

Скиталецът изгледа последователно Кевин и Джек.

— Момчета, какво всъщност правите тук?

— Пратиха ни да защитаваме границите на Доминиона — отвърна Кевин.

Джек остана изненадан, когато забеляза, че лицето на Скиталеца потръпва от гняв.

— След месеци на безуспешни молби и петиции до императора най-сетне ни беше разрешено да се присъединим към състава на тукашното посолство и да започнем собствени изследвания. Искам да знам какви са намеренията ви и дали ще се месите в работата ни!

— Тогава аз бих попитал защо беше необходимо да включвате в състава и вашето военизирано крило? — отвърна с въпрос Кевин.

— Не е по наше желание. Така поиска... императорът.

— В такъв случай да речем, че сме тук, за да не допуснем възникване на търкания между военизираното ви крило и местното население — това е в интересите на Доминиона. Пък и дракският посланик заяви, че битианците изразили желание да се откъснат от Доминиона и да се присъединят към Дракската лига. Ето защо нашата цел е да защитим всички представители на Доминиона, в случай на безредици или военни действия. Честно казано, и вие, и ние се намираме в доста взривоопасна обстановка.

Колин промърмори нещо, което не чу никой, освен Амбър. Вените на шията му бяха изпъкнали. Той размаха пръст във въздуха.

— Ако е така, защо въобще беше необходимо да ни пускат тук? По дяволите, използвали са ни, за да може Пепус да прати вас. Няма да търпя подобно положение. Трябваше да се досетя, че старата лисица има нещо предвид, след като неочаквано ни даде разрешение. Искал е да прати вас, но не е знаел как да го направи.

— По-добре, отколкото да обяви война, нали?

Амбър погледна разтревожено Джек.

— Значи няма никакво съмнение, че крайната причина са драките — намеси се Кевин.

Колин се изправи рязко.

— Ще поискам да пратят въздушно разузнаване — заяви той. — Нищо чудно онова, което търсят тук драките, да е интересно и за нас.

— Какво е интересно и какво трябва да се направи, са две съвсем различни неща.

Колин и Кевин се изгледаха. Преподобният се засмя.

— И ти ли си толкова хитър, колкото твоят император?

— Въобще не мога да се сравнявам с него — отвърна с усмивка Кевин. — Но бих могъл да опитам. Кога ще прегледаме въздушните снимки?

— Ще поискам да ги донесат на вечеря в посолството. Ще бъдеш там, нали? Разбрах, че всички офицери са поканени.

Кевин изстена мълчаливо, но кимна.

— Хайде, момчето ми — обърна се Колин към Джонатан. — Да идем да се помолим.

Джек ги изпрати с поглед. Сетне улови Амбър за ръката, преди и тя да излезе. Беше забелязал, че лицето ѝ е бледо и загрижено.

— Как си?

Тя вдигна рамене.

— Би трябвало да знаеш. Като след кошмарни сънища.

— Още ли? Сега трябва да наглеждам оборудването на работилницата, но ако искаш, довечера можем да се видим.

— На вечеря в посолството — подсмихна се Амбър.

— За какво всъщност говори Колин?

— Изследвахме едно интересно място на север и докато сондирахме скалите, получихме странно ехо. Той не знае каква може да е причината. Надява се, че на теб ще ти хрумне някакво обяснение. Трябва да вървя.

— Щом се налага — пусна я неохотно и тя изтича след Колин.

— Тази работа не ми харесва — рече Кевин.

— Нито на мен.

— Драките държат града под постоянно наблюдение — видях инсталацията, докато се прибирахме с всъдехода. Не е трудно да бъде забелязана — доста е обемиста.

— И не е особено модерна.

— Естествено. Нима очакваш да докарат тук най-новите си технологии? — Кевин се приближи до Джек. — Ще ти дам малко време да се справиш и после ще те чакам на инструктаж.

— Хубаво — Джек се отдели от вратата, на която се подпираше. Огледа се за своя сак, метна го на рамо и се отправи към офицерските помещения. Костюмът навярно вече беше там.

Новината за дракската намеса бе предизвикала студени тръпки по гърба му. Хрумна му, че може би Дурл също е на Бития и довечера ще ги посети в посолството. Ако е така, хубаво ще е да има някой, който ги държи далеч един от друг.

Но макар Колин да се сърдеше заради лицемерието на императора, Джек напълно разбираше Пепус. От много години на

дракската заплаха не се гледаше като на нещо реално съществуващо и Пепус бе първият, който проявяваше открита загриженост по този въпрос. Мирът едва ли щеше да бъде съхранен още дълго, но управниците на Доминиона предпочитаха да си затварят очите пред този факт. Джек, от друга страна, щеше да е първият, който ще си облече костюма и ще тръгне срещу драките. Би го направил още сега, помисли си той, докато се приближаваше към крилото, където бе настанен.

Костюмът си беше на мястото. Джек затвори безшумно вратата на стаята и се озърна. Няколко дребни гущерчета тичаха по стените. Захвърли сака си в ъгъла и оттам се вдигна облак прах. Джек се намръщи. Прахът бе смърт за електронната система на костюма. При първа възможност ще накара кадетите да почистят помещението.

Откри широка резка през едното рамо. Плъзна пръсти по нея. Един от битианците така и не бе разбрал колко близо е бил до възможността да повали Доминионски Рицар. Норцитовата облицовка бе разкъсана и Джек си даде сметка, че без нея вероятно щеше да изгуби цялата си ръка. Навярно бе получил пряко попадение от снаряд, без дори да го почувства.

„Господарю.“

Джек неволно подскочи. Толкова отдавна не бе чувал този ясен и силен глас в мислите си, който звучеше като кънтящи камбани. Посегна мислено към тази крехка нишка и се опита да я издърпа, надявайки се най-сетне да установи контакт.

И ако успее, да узнае дали съществото помни нещо от предишния живот на Джек.

„Фантом...“

— Капитан Сторм?

Джек се обърна. На входа стоеше Роулинс. Младши лейтенантът отдаде чест и добави:

— Сър, надявам се, че не съм ви попречил.

Джек почувства, че ръката му трепери, и побърза да я скрие зад гърба си.

— Само си проверявах снаряжението. Първото правило на добрия Рицар е никога да не позволява на техниците да знаят повече от него. Не искам друг човек да е отговорен за моето оцеляване.

Роулинс прекара ръка по косата си.

— Разбирам, сър — кимна той. — Но вие казахте... „оцеляване“. Не е ли по-точно да се каже победа? Или военни действия?

— Зависи от това каква е била причината да облечеш бойния костюм.

Младият мъж се засмя.

— Разбрах. За какво се биеш.

— Точно така.

— Но вие сте били наемник, преди да станете имперски гвардеец.

— И все още съм.

— О! — Роулинс го погледна смутено.

— Какво мога да направя за теб? — попита го Джек.

Сините очи се втренчиха в неговите.

— Така и не успях да ви обясня защо искам да съм ваш заместник. Истината е, че вие сте единственият, който знае за Кларон.

Нова вълна от ледени тръпки пробяга по гърба на Джек.

— Кларон?

— Да, сър. Научих, че един от Рицарите настоявал пред императора да бъде проведено разследване за причините, довели до унищожаването на Кларон. Наблюдавах ви и мисля, че това сте вие.

— И какво, ако съм аз?

— В такъв случай служа при този, при когото трябва. Горд съм да бъда на служба при вас. Баща ми бе един от първите заселници там и възнамеряваше да ни вземе при себе си. Дори ни пращаше снимки, преди да се случи трагедията. — Роулинс се тупна по нагръдния джоб. — Бяхме подали документи за емиграция, малко преди да бъде изпепелена планетата.

Джек не поиска да види снимките. Споменът бе достатъчен, на гърлото му да заседне буца. Не беше сигурен обаче дали пред него стои таен представител на Зелените ризи, или кадет идеалист.

— Как е баща ти сега?

— Един е от малкото, които се спасиха, но е инвалид. Двамата с мама се преместиха на друга планета. Той смята, че всичко е заради политически игри и че някой се опитва да скрие истината за Кларон. Когато постъпих на служба, дочух, че един от Рицарите настоявал пред императора случаят да бъде разследван и да бъде започнато тераформиране.

Кой ли му беше казал? Кой се криеше зад кулисите и дърпаше оттам конците?

— Съветвам ви, лейтенант, да се съсредоточите върху настоящата задача. Така ще останете жив по-дълго.

— Тъй вярно — изпъна се Роулинс. Сетне се ухили. — Но поне съм сигурен, че открих човека, който ми трябваше.

— Може и да си прав — кимна уморено Джек.

Ако Джек и Кевин имаха някакви съмнения, че са били разквартирувани в бедната част на града, те се потвърдиха веднага щом стигнаха посолството. То се помещаваше в луксозна четириетажна къща, преустроена така, че да отговаря на изискванията за сигурност. Бяха ѝ монтирали прозорци, които да спират както хладния нощен въздух, така и неканените гости, и лениво въртящите се перки на вентилаторите не бяха достатъчни, за да раздвижат застоялия въздух. Някои неща, мислеше си Джек, докато разкопчаваше твърде стегнатата якичка на куртката си, не се подобряват с развитието на техниката. Помещенията на посолството бяха украсени с местни гоблени и произведения на изкуството, което значително затрудняваше придвижването из тълпата, и Джек се зарадва, че не е облечен с бойния костюм.

— Отпусни се — улови го Кевин за ръката. — Стига си подскачал.

— Не обичам церемониите — засмя се Джек.

— Че кой войник ги обича? Амбър скоро ще дойде — тя поне ще те поразее. А може и да не успее. Станала е хубаво и самостоятелно момиче. Мисля, че е надраснала възхищението си от ролята ти на ангел-пазител и защитник.

Джек погледна към Травелини, един от Рицарите, който бе стигнал чин капитан по време на неговото отсъствие. Не отговори нищо, но знаеше, че Кевин е прав.

— Ще ти кажа като на приятел — продължи Кевин. — На твое място бих се решил... вместо да я изгубя.

— Не аз трябва да решавам — подхвърли Джек.

— Може би. Кой знае? — Кевин забеляза, че на вратата са застанали Колин, Джонатан и още един мъж. — Кой е този?

— Денаро. Главнокомандващ тяхното военизирано крило.

Кевин тихо подсвирна.

— Бива си го! — Джек проследи с поглед тримата, които прекосиха помещението и си взеха от напитките. Военизираните Скиталци го караха да се чувства неспокоен. И друг път се бе срещал с тях. Религиозни фанатици, които се биеха със същия устрем, с какъвто и драките. Отпи от чашата. — Какво ще кажеш аз да се оправя с Амбър, а ти с дипломатическите интриги?

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Надявам се — засмя се Кевин. Млъкна, забелязал, че Колин се приближава към тях. — Радвам се да те видя отново.

— Амбър ще закъснее — оповести Колин. — Ще се забави паради прическата. Надявам се да е тук след десетина минути.

Джек се подсмихна. Междувременно Колин пхна плик в ръката на Кевин.

— Обещах ти това, но те съветвам да го прегледаш едва когато си на неутрална територия.

— Нищо против — отвърна Кевин и повдигна насмешливо вежди. Посолството би трябвало да е възможно най-неутралното място на Сасинал и дори в цялото южно полукълбо на Бития. Разкопча куртката си, за да прибере документите вътре, и по навик погледна най-горния.

— Боже мили!

Джек надзърна над рамото му. Дигитално обработеното изображение го зашлеви като плесница през лицето. Розови и бежови пясъци напред зелен пояс. Кевин побърза да прибере снимките във вътрешния си джоб.

— Драки — произнесе Сторм и тази дума бе като далечен артилерийски тътен. — Това беше дракско пясъчно убежище. Значи вече имат база тук.

— Какво знаеш за пясъчните убежища? — попита го тихо Кевин.

— Почти колкото и ти. Достатъчно, за да съм сигурен, че не би трябвало да има такива на Бития. — Вдигна глава и забеляза, че Колин ги наблюдава. Скиталецът не можеше да чуе какво си говорят, но на лицето му бе изписано любопитство. Сега двамата Рицари притежаваха строго секретна информация, заради която лесно можеха да изгубят главите си.

— Къде си виждал такава?

Джек се постара да си придаде невъзмутим вид.

— На едно място — отвърна уклончиво.

Кевин се пресегна и го хвана за ръката. Джек веднага осъзна какво трябва да направи.

— Ще ида да потърся Амбър — обяви той на висок глас.

— Добра идея — кимна Колин. — Чух да звънят за вечеря. Всеки момент посланикът ще ни покани в трапезарията. Чакай малко — ето я и нея.

Амбър бе застанала на вратата и когато я погледна, Джек усети, че дъхът му секва. До него Кевин издаде сподавено възклицание. Амбър бе облякла синя рокля, която прекрасно отиваше на медния цвят на косата ѝ, пристегнатата с кърпи по подобие на тези, които носеха местните. Резултатът бе наистина впечатляващ.

— Красавица — промърмори Колин, — а ето го и чудовището — добави, когато забеляза изправения зад нея драк.

Миризмата на хитиновата обвивка нахлу в ноздрите на Джек като дразнещ дим. Опита се да преглътне и се закашля. Кевин го потупа съчувствено по гърба. Останалите Рицари в помещението застинаха в различни пози, втренчили поглед във врага.

Амбър се престори, че не е забелязала посланика, и прекоси стаята с грациозна походка. Едва когато наближи Джек, той забеляза, че кожата ѝ е настръхнала. Тя мразеше пришълците почти толкова силно, колкото и той, и не само от съчувствие към него.

Зад драка пристъпваше тъмнокож мъж, загърнат в бяло наметало, чието голо теме лъщеше на светлината на лампите.

Колин се усмихна.

— Доктор Куадах! — и забърза към непознатия, като обяви: — Добрият доктор е Специален пратеник.

— Сър... — поде Джонатан, забелязал, че Колин се е приближил прекалено към охраната на драка. Лицето на Дурл бе застинало в заплашителна маска.

Доктор Куадах заобиколи тримата драки и подаде ръка на Колин. Амбър и Кевин въздъхнаха облекчено. Джек не беше сигурен, дали драките не са готови да застрелят Колин само защото си е позволи да се доближи до тях. Междувременно преподобният и докторът се тупаха радостно по раменете.

На лицето на Колин грееше момчешка усмивка.

— Каквото ви интересува за Бития, да знаете, че докторът е насреща. От няколко дни чакам да се срещна с него.

Кевин погледна многозначително Джек, но не каза нищо. Явно продължаваше да го измъчва мисълта за пясъчните убежища.

Междувременно посланикът зае един от ъглите на помещението, заобиколен от своите пазачи.

Следващият, който застана на входа, бе предхождан от познат и силен аромат, резлив като мирис на горящо дърво, примесен с дъх на билки. Украсата на главата, китките и глезените му подскочаше така, сякаш непрестанно го брулеше вятър. Джек се намръщи озадачено и погледна към Амбър.

— Кой е този? Не го ли видях днес на площадката?

— Точно така. Това е Върховният жрец. Беше отишъл там, за да те пречисти от греховете на войната.

Доктор Куадах изгледа влезлия намръщено.

— Има ли власт този човек? — попита го Колин.

— Кой може да каже, с всички тези фракции на Бития? Знам само, че е водач на една група, която очаква настъпването на Третата епоха и е достатъчно силна тук на юг, където религията граничи с фанатизъм.

— А какво знаеш за религията им? — настръхна Колин.

— Има много въпроси, които трябва да обсъдим, Свети Колин, но не и тази вечер. Едно ще ти кажа... чух и видях някои неща, които не могат лесно да бъдат обяснени.

Върховният жрец се забави на вратата, осъзнавайки, че е център на вниманието. Дори драките бяха забравили подозрителността си към Рицарите и гледаха към него.

— Каква е тази Трета епоха? — обади се Амбър и когато й хвърли поглед, Джек забеляза, че е пребледняла. Избягваше да поглежда към жреца.

Лицето на доктор Куадах бе покрито с мрежа от бръчки, някои от радост, други от болка.

— Не мога да ви обясня точно сега, млада госпожице — рече той, като я гледаше с нескрито съчувствие. — Достатъчно е само да ви кажа, че онова, което са ви разказвали за този свят, не отговаря на истината. Тези хора не са варвари, както някои смятат...

Джек си припомни заключенията на Ласадей.

— Свидетели сме на грешките на предишни цивилизации. Мършоядите, които живеят зад градските черти, се наричат сурфи. Знаете ли какво означава това на битиански?

Амбър поклати глава и къдриците ѝ се разлюляха.

— „Грешки“. Произходът на тази дума подсказва, че става въпрос за изкуствено създадени видове. И битианците им позволяват да живеят, дори ги хранят.

— Генетични грешки.

— Може би. — Доктор Куадах се покашля вежливо и обърна гръб на Върховния жрец, който изглежда се насочваше към тях.

Разговорът замря, докато битианецът се приближаваше. Миризмата, която го предхождаше, се усили. Джек откри, че не е неприятна, но същевременно осъзна, че няма да я забрави никога, дори ако има късмет да напусне жив Бития. „Мирише на земноводно — помисли си. — На някакво влечуго. Да върви по дяволите теорията за птичечовката.“ Беше му забавно да си представи как насекомоподобни като драките се опитват да завладеят влечуги, особено войнствени като тези.

— Господа, госпожице Амбър, позволете да ви представи Всемогъщия Хусиах.

Най-сетне Джек имаше възможност да види отблизо онова, което така и не бе успял да зърне по време на битката — лицето на битианец.

Устата бе изострена муцуна, разтворена в подобие на усмивка.

— Доколкото чух, доктор Куадах, младата госпожица се интересува от Третата епоха? Защо не продължите с обясненията?

Мрачното лице на доктора се поразведри. Изненадата му не остана скрита за никого в помещението и Джек забеляза, че драките ги наблюдават внимателно.

— Нямах никакво намерение да превръщам многоуважаемата ви религия в тема за разговор преди вечеря — оправда се докторът.

Битианецът наклони леко глава и украшението застина неподвижно над главата му. Какво беше това — аура, енергия?

— Този тип дава нов смисъл на думата харизма — прошепна Кевин в ухото на Джек.

— Не исках да прозвучи обидно — оправдаваше се Амбър.

— И не беше — кимна Хусиах. — Ние очакваме Възкресението. С него ще настъпи нашата Трета епоха. Без него — гибел за цяла Бития.

Посланикът избра този момент, за да обяви, че всички са поканени на вечеря.

Джек не гореше от ентузиазъм да се премести в следващото, относително по-тясно помещение, с пристъпващи отзад драки. Докато крачеше натам, почувства прилив на адреналин и крадешком се озърна, търсейки най-лесните пътища за отстъпление в случай на опасност. Амбър извърна очи към него. Усмихна му се, сякаш бе разбрала тревогата му. Ако я бе погледнал, щеше да забележи, че тя също е обезпокоена, но Джек бе сляп за чувствата ѝ.

Отсрещният край на масата бе устроен така, че да създава удобства на драките. Съдейки по умелия начин, по който бе сторено това, Джек заключи, че драките се отбиват често на вечеря. Стомахът му се сви при мисълта, че ще стане свидетел на дракските навици за хранене.

Колин го тупна леко по ръката.

— Съжалявам, мило момче. — И добави шепнешком: — Стори ми се, че видях някого в сенките в ъгъла. Може да ми се е привидяло...

Джек извърна мигом поглед към другия ъгъл на стаята, където беше тъмният проход за кухнята. Високият, издокаран в официални дрехи посланик закриваше донякъде гледката. Докато се почесваше озадачено по челото, Джек зърна някакво движение.

Някой наистина се спотайваше там, където не му беше мястото. Защо ли Амбър, която не пропускаше подобни неща, не го бе забелязала? Амбър, която винаги първа откриваше подходящите места за засада.

Може би двамата с Колин бяха твърде изнервени. Все пак, намираха се в посолство.

Амбър се настани на един от столовете. Джек погледна отново към дъното, но фигурата в сянката беше изчезнала.

— Джек? — повика го тя тихо.

— Само за момент — кимна ѝ, прекоси помещението и са приближи към тъмния коридор, пресичайки потока от хладен въздух, който разпръскваше вентилаторът на тавана. Тъкмо когато стигна

ъгъла, зърна една фигура да изчезва зад следващия завой, потъвайки във вътрешността на посолството.

— По дяволите — изруга тихо Джек. Някой наистина ги следеше. Огледа се, видя, че помещението отвъд е пусто, и реши да проследи непознатия.

Мъжът се движеше бързо и уверено. Прекоси тъмната зала и започна да се изкачва по стълбите в другия ѝ край. Беше по-възрастен от Джек, съдейки по тежкото му дишане. Докато се изкачваше, капачката на едното му коляно поскърцваше мъчително. Стигна горния етаж и тъкмо когато свиваше, лицето му се отрази за миг в стенното огледало.

Джек се спъна и се улови за парапета. След това шокът от изненадата, накарал го да закове на място, го пришпори да бърза. Това бе човекът, който не можеше да си позволи да пропусне. Човекът, когото преследваше, още откакто се бе измъкнал от Пясъчните войни. Двайсет и петте години бяха оставили своя отпечатък върху лицето на Уинтън, но не до такава степен, че Джек да не може да познае човека, обрекъл Рицарите на сигурна смърт на Милос.

Уинтън и драките. Този път може би имаше възможност да открие връзката. В ума му се надигаха безброй въпроси.

Джек бързаше към своето отмъщение.

Двама пазачи се отделиха от нишите в стената.

— Съжаляваме, сър. Тази част на посолството е затворена за посетители.

Джек погледна значките на Планетната полиция на гърдите им. Усмихна се напрегнато.

— Изглежда съм се заблудил.

— Тоалетната е малко по-нататък по коридора — посочи единият пазач. — Всъщност, съвсем близо до гостната.

Джек се обърна и заслиза по стълбите. Едва сега забеляза, че неволно е стиснал юмрук.

Единият от пазачите бе същият, който му бе донесъл окото на Болард. Джек отново започваше да се пита кой е истинският му враг. Настани се на свободния стол до Амбър и забеляза, че Кевин го гледа въпросително.

— Какво има? — попита го тихо младата жена.

Битианският Върховен жрец седеше от другата ѝ страна. Изумрудените му очи се втренчиха в Джек.

— Тъкмо обсъждахме един феномен на нашата религия, наричан Светия огън. Появата му предхожда настъпването на Третата епоха, за която споменах одева. Моите предшественици са използвали умалени версии на Огъня за пречистване на греховете.

— Че кой е безгрешен? — подхвърли Джонатан.

— Никой... — потвърди Хусиах, — който не се е докосвал до Светия огън. — Направи опит да се усмихне по човешки маниер. — Госпожица Амбър ми се стори жена, надарена с любопитство. За нашия народ любопитството не е само забавление.

Амбър се изправи неочаквано и Джек забеляза, че страните ѝ са зачервени от вълнение.

— Простете, ваше преподобие — заговори тя. — Но аз... не мога да остана на вечеря.

— Разбира се — кимна Колин. — Джонатан?

Телохранителят скочи незабавно. Амбър погали Джек по косата и той откри, че ръката ѝ трепери. Когато се наведе към него, зърна сълзи в очите ѝ.

— Мини да ме видиш по-късно — прошепна тя.

Един от драките изръмжа гърлено и другарят му отвърна по същия начин. Джек погледна към тях и когато отново извърна глава, Амбър си беше тръгнала.

Колин се изкашля.

— Приемете извиненията ми, Всемогъщи. Пътешествията на далечни разстояния понякога са... изтощителни.

— Вярно — кимна Върховният жрец. Сведе поглед към чинията си. — Ах! Краче от нандо. Какъв рядък деликатес! — започна да се храни с видимо удоволствие.

21.

Амбър посрещна с облекчение полъха на нощния вятър. Пое дъх с пълни гърди, опитвайки се да се овладее, и смъкна украшението от главата си.

В този късен час улиците на Сасинал бяха опустели. Кой знае защо си помисли, че това е още едно доказателство за студенокръвие то на местните жители. Вероятно се бяха свили в топлите си легла по домовете. Извърна глава, когато покрай нея препусна карета, но кочияшът не ѝ обърна внимание. Едва ли имаше някаква опасност на улицата, заплахата дебнеше отвъд пределите на града, където обитаваха сурфите. Едно от малкото преимущества на еднopolовата раса.

Затвори очи и се опита да се отърве от спомена за изгарящия поглед на Хусиах, с който я бе пронизал в мига, когато влезе в посолството. Как би могъл да надзърта в душата ѝ? Как би могъл да знае за съмненията, които я терзаеха? Амбър нямаше сили да признае дори на Джек за убийствата, а това... същество... знаеше за тях.

Един надвиснал над улицата клон я перна по главата и тя отвори стреснато очи.

Не би могъл, разбира се, освен ако не... ако не е роден с дарба, също като нея.

Амбър си изхлузи обувките. Беше приятно да върви боса по хладната земя. Как ли се става Върховен жрец? Спомни си за Малтен, където една възрастна съседка твърдеше, че може да усеща движенията на земните дълбини само като докосва с ръка асфалтираната повърхност на улицата. Казваше, че дните на спасението и възмездието приближават. Амбър усети, че по гърба ѝ пробягват хладни тръпки.

Погълната от тези и други мисли, тя прекоси празните улици и стигна вилата на Скиталците. Надяваше се Джек да се отбие при нея по-късно. Трябваше да му каже какво е направила — по един или друг начин.

Уинтън разтърка с ръка отпуснатото си лице, озарено от екраните на мониторите в стаята. Беше се замислил или унесъл в дрямка, но изведнъж някакъв шум откъм мониторите привлече вниманието му.

Драките се почистваха в специално отредената им стая на посолството след приключването на вечерята и преди да се върнат в тяхната вила. Уинтън се усмихна. Апаратурата почти не бе в състояние да предава точно всички звуци, които улавяше в помещението.

— Ще бъде странно, нали — заговори посланикът, докато триеше лицевите си плочки, — ако се окаже, че един от Рицарите, които присъстваха тази вечер, е същият, когото пленихме по време на Пясъчните войни.

Помощникът му щракна с челюсти.

— Макар че какво толкова странно? — продължи Дурл. — Той избяга преди много години. Трябва да предположим, че имплантантите ни действат успешно, в противен случай щяхме да усетим последствията на собствен гръб.

Последва нова серия от странни звуци, които Уинтън не бе в състояние да интерпретира, макар че се бе надвесил над монитора. По челото му се стичаше пот. Той стисна юмруци. Знаеше си! Знаеше си! Но кой от всичките? Най-вероятно ставаше дума за СТОРМ. Пленен от драките? Изчезнал в продължение на години? И какви, по дяволите, бяха тези имплантанти?

Не можа да получи отговори на тези въпроси, защото драките напуснаха стаята. Едва сега Уинтън забеляза, че записващото устройство не се е включило. Нямахме никакви доказателства, с които да оправдае действията си. Уинтън стисна зъби и се облегна назад в креслото.

— На разходка ли?

Джек се усмихна на Кевин.

— Мисля, че ще ми дойде добре.

Командирът сви рамене и приглади назад косата си.

— Чудесна идея. Ще ти направя компания.

— Няма нужда — отказа Джек, без да дава допълнителни обяснения.

Кевин се разсмя добронамерено.

— Твоя воля. Но да знаеш, че съм те предупредил, ако се окаже, че Колин те чака на вратата.

— Че кой използва врати? — подхвърли Джек, но приятелят му вече бе изчезнал в тъмното, като само му махна с ръка на прощаване.

Джек си разкопча куртката и я пусна на стълбището. Без съмнение утре някой от войниците щеше да я прибере. Нямаше никаква работа и пое безцелно из двора. Нито веднъж не погледна назад и пропусна да забележи тъмната фигура, която го следваше на известно разстояние и която вдигна куртката от земята. След това се изгуби назад, отнасяйки я със себе си.

Прозорците на посолството бяха тъмни, хартиените фенери — загасени, а гостите се бяха разотишли, докато обитателите сигурно вече се готвеха за сън. Джек вдигна глава и огледа сградата. Можеше само да се надява, че охраната няма да е особено бдителна.

Споходен от внезапно хрумване, притича до стената, покатери се на втория етаж, шмугна се в стаята и изчака, докато очите му привикнат с мрака. Намираше се в някакво спално помещение, което изглежда не бе заето. Джек прекоси с няколко крачки стаята и застана до вратата.

На стълбището имаше само един пост. Джек се усмихна мрачно. Рядко се случваше на молбите му да бъде отговорено. Стигна с няколко бързи стъпки часовоя, опря коляно в гърба му, притисна шията му с длан и изви рязко главата му назад. Часовоят изхърка мъчително и металните му зъби блеснаха в тъмнината.

— Аз те помня — прошепна в ухото му Джек. — А ти помниш ли ме?

Мъжът продължаваше да се съпротивлява. Въртеше трескаво глава, опитвайки се да си поеме въздух.

Джек стегна още малко хватката.

— Дойде в стаята ми заедно с един убиец. Беше груб с младата дама, на която държа. Убиецът ми донесе едно златно око и кратко съобщение.

Мъжът застина неподвижно.

— Ето че си спомни — продължи Джек. — Казах ти, че и аз не забравям подобни неща. — Завъртя рязко ръце и чу сухото изпращяване на скършения врат. След това положи внимателно

безжизненото тяло на пода. Жалко, но този човек не знаеше отговорите на въпросите, които го измъчваха.

Джек продължи нататък по пътя, по който бе минал одеде. Стигна до тайната стълба и я огледа, след това се изкатери по нея. Когато се изкачи на площадката, се поколеба.

— Очаквах те — произнесе един глас от мрака.

За миг блесна слаба светлина, след това на пода пред него се приземи убиец, с широка усмивка на лице. Мъжът се изправи и зае позиция, балансирайки върху пръстите на краката си. Нямаше никакво съмнение, че е готов, в случай че Джек реши да го нападне.

— Постарах се да бъда безшумен — рече Джек.

— Но не успя. Къщата гъмжи от дребни гущери. Още докато се катереше отвън, те се разбягаха уплашено.

— Чувствителни животинки. Какво всъщност искаш?

Убиецът продължаваше да се усмихва.

— Не храни илюзии, че ще приспиш бдителността ми, капитан Сторм. Не съм само момче за поръчки.

— Но и не си нищо повече от убиец.

И двамата направиха едновременно крачка надясно. Джек се засмя, докато оглеждаше противника.

Мъжът спря и завъртя леко глава, сякаш се послушваше. После отново насочи цялото си внимание към Джек.

— Да — кимна той бавно.

— Кой спи в това крило?

— Само моят началник.

— В такъв случай ти предлагам да се отстришиш от пътя ми. Имам работа с него.

— Не.

И двамата преминаха към действие едновременно. Свиване на юмруци. Удар, блок, блок, удар. Отстъпиха назад. Убиецът дишаше тежко, а Джек имаше чувството, че са го блъснали с чук в гърдите от единствения удар, който бе пропуснал. Кокалчетата го боляха. Беше нанесъл първия удар, убиецът — последния. Междинните бяха блокирани и от двамата.

Джек отново си пое въздух. Болката го накара да смръщи вежди.

— Какво стана с Болард? — попита той.

— Болард? — облиза устни убиецът. Джек забеляза със задоволство, че са окървавени.

— Човекът със златното око.

— Аха. Жив е. Позволиха му да избяга. Не те ли предупреди за предателството? Нали сте приятели?

— Той не ми е приятел — отвърна Джек. В същия миг приклепна и нанесе удар с крак, но пръстите му само облизаха темето на другия. Убиецът отскочи и отново зае позиция.

— Виждам, че си ранен — подметна Джек.

— Ти също.

— Но не толкова сериозно. Кажи ми кой те нае да ми донесеш окото на Болард, и ще те пусна да си вървиш.

Убиецът му се озъби. Сигналната ракета, която проблясваше на пода между тях, започна да загасва.

— Ти си оставаш фермерче по душа — произнесе с пресипнал глас убиецът. — Забъркваш се в неща, от които нямаш представа.

— Може би — отвърна Джек. — Би могъл да ми разкажеш за някои от тях, преди да умреш.

Той скочи. Убиецът се поколеба за миг и това реши изхода. Джек успя да го улови миг преди ракетата да изгасне напълно. Двамата започнаха да се борят яростно. Тупнаха на пода и продължиха да се търкалят и да си разменят свирепи удари. Главата на Джек се блъсна в стената и пред очите му изскочиха червени кръгове. От болката дъхът му секна. Но не пусна противника си.

Убиецът заби нокти в шията му. За миг Джек си помисли, че може да са намазани с отрова, но въпреки това не отпусна хватката си.

И тогава убиецът престана да се съпротивлява и увисна в ръцете му, дишайки тежко. Въпреки това Джек не посмя да го пусне.

— Е, добре, фермерче — прошепна убиецът. — Печелиш. Нае ме човек на име Уинтън. Моли се да не се срещаш с него.

— Познавам го — отвърна Джек. — А какво знаеш за нападението срещу Колин от Синьото колело?

— Това беше работа... на друга организация.

— Каква организация?

— Аз... също имам чувство за дълг. Стиснеш ли малко по-силно, няма да узнаеш нищо повече.

— Имаш ли някаква цел тук?

— Естествено.

— Кой?

Последва кратка пауза, сетне въздишка.

— Ти.

Джек усети, че по челото му се стича хладна пот.

— Кой?

Този път нямаше отговор и Джек се досети, че няма и да има.

— Журналистът Скот Рудолф?

— Ах. Виждам, че си запознат с подвизите ми. — Мъчителна кашлица. — Това беше по поръчка на Дракската лига.

— И защо?

— Въпрос, на който наемният убиец никога не отговаря.

Само няколко секунди след това тялото на убиеца увисна безпомощно. Джек го поддържа още известно време, преди да осъзнае, че всъщност стиска в хватката си мъртвец. Изправи се и се огледа. Макар тук охраната да не бе на нивото на императорския дворец, в коридорите имаше камери. Джек докосна микрофончето под ризата си. Посланикът щеше да е първият, който щеше да се запознае с признанията на убиеца. Лошото бе, че двубоят между двамата навярно е бил чул и сега не можеше да се надява да спипа Уинтън. Джек се обърна и се затича обратно по коридора. Стигна стълбата и напусна етажа още преди полицията да се появи на местопрестъплението.

Прекося със забързана крачка града и скоро стигна вилата на Колин. Спря пред нея и се послуша, обгърнат от странни аромати. След това изтича до вратата и дръпна звънеца.

Джонатан повдигна тежкия гоблен и го погледна със сънено изражение.

— Очакват ме — прошепна му Джек.

Телохранителят се отмести и отвърна:

— Негово преподобие каза, че може да наминеш. Каза също, че Амбър е на горния етаж, но изглежда много разстроена. Той не могъл да ѝ помогне. Може би ти ще можеш.

Джек сведе глава да се пъкне под гоблена.

22.

Искаше да ѝ каже, че е свободна, но се боеше, че тя ще подуши миризмата на убиеца по ръцете му, и затова реши да изчака до сутринта, преди да ѝ съобщи радостната вест, че подозренията към нея са отпаднали. Вместо това ѝ поднесе комплиментите си.

Ако я беше наблюдавал внимателно, сигурно щеше да забележи, че лицето ѝ порозовява от удоволствие, но той пропусна тази възможност.

— Амбър — рече ѝ, забелязал, че отново извърща глава навън. — Погледни ме.

Тя извърна лице. Използваше косата си, за да крие мислите, които не ѝ даваха покой. Виждаше само едно кафяво око.

— Открих Уинтън. Той е тук, в посолството.

Тя не отговори.

— Какво съм направил?

— Нищо — отвърна Амбър след кратка пауза.

— Тогава бих ли могъл да направя нещо?

— Отведи ме у дома. Върни ме на Малтен, Джек.

— Мислиш, че там ще си в безопасност?

Никакъв отговор и този път.

— Решил съм да се разправа с Уинтън. Ще го направя, дори ако трябва да мина през Пепус, Колин или този проклет битиански Върховен жрец.

— Или през мен.

Не знаеше какво да отговори, затова прекоси стаята, коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. След това я погали нежно по главата. Лъхна го миризмата на нейния парфюм. Тя вдигна ръце и го отблъсна решително.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти ме обичаш — прошепна той и с изненада установи, че гласът му трепери.

Амбър поклати глава.

— Проклет да си, Джек. Колко време ти трябваше, за да го разбереш?

— Просто не съм поглеждал в правилната посока.

— Така е. — Тя го погали по лицето. Докосна белега от раната, която бе лекувала някога, съвсем в началото на тяхното познанство. Ръката ѝ беше хладна.

— Ако аз бях погледнала, какво щях да видя?

— Същото, надявам се — отвърна и почувства, че го изпълва плам.

От очите ѝ се отрониха сълзи.

— Защото ако не е така, животът ми няма смисъл — рече тя.

Джек я прегърна и този път тя не се съпротивляваше, а напротив — притисна се в обятията му. Почувства плътно прилепналото ѝ тяло до неговото, втвърдените ѝ зърна през тънката нощница и задъханото ѝ дишане, в отговор на неговото. Те се целунаха, страстно и продължително. Устните ѝ имаха екзотичния вкус на битиански плодове. Джек я погали отново по лицето и изтри сълзите с пръсти.

Сега вече не можеше да спре да я целува и обсипа лицето ѝ с нежни докосвания. Спря едва когато я чу да стене тихичко.

— Какво има?

Тя го прегърна отново и зарови лицето си в гърдите му. Това бе точно отговорът, от който се нуждаеше.

Излегнаха се между разхвърляните на пода възглавници. Джек плъзна бавно ръце по извивките на нейното тяло. Тя отвърна, като го ухапа леко по устната, след това изчака да разкопчае ризата си и погали гърдите му.

— Ранен си.

— Това е от сутринта. — Пръстите ѝ се плъзнаха по раните, оставени от двубоя с убиеца. Докосна зърната на гърдите му, после се наведе и ги целуна.

Двамата се притиснаха отново.

— Обичам те — произнесе Джек с дрезгав глас.

— Най-сетне да го чуя от теб — въздъхна тя. После се надигна и свали дрехата си. Ръцете му я погалиха по меката като коприна кожа. Пръстите ѝ се насочиха надолу, към колана му.

Гола плът се притисна в гола плът. Небето с цвят на тъмно вино бе като безкрайна завивка. Един дребен гущер изтича по стената с тихо

шумолене, но те не му обърнаха внимание. Сега вече нищо не съществуваше в този свят, освен техните тела.

— Не мога да издържам повече — изстена Джек.

— Да го направим тогава.

Той легна върху нея. Тя сплете пръсти в косата му и притегли лицето му надолу, за да го вижда отблизо. За миг изпита съжаление към битианците, които нямаха представа от плътска любов, нито от безкрайното наслаждение да се слееш с друго същество. Очите му станаха големи и ярки, сякаш се готвеха да я приемат в себе си. Очите му...

Бяха ококорени от изненада. По тялото му премина конвулсия. Изстена сякаш от болка и се отпусна върху нея.

Амбър застина. Тя премигна, сетне се измъкна изпод него.

— Джек? — прошепна тя. — Джек!

Докосна го. Страстта бе изчезнала в миг. В душата ѝ се надигаше страх. Събра сили и се опита да го преобърне по гръб.

Очите му гледаха незрящо към тавана. От едната му ноздра се стичаше тънка струйка кръв. Приличаше на Колин, когато го бе държала в скута си.

В очите ѝ се стичаше солена пот. Тя ги избърза с ръка, след това го потупа по бузата.

— Не постъпвай така с мен! Божичко, не постъпвай така с мен! Не е смешно, Джек!

И млъкна внезапно. Не той го бе направил с нея, а тя — с него.

Беше го убила несъзнателно.

Амбър доближи източната стена, засили се и се улови за един издаден ръб. Дишаше тежко, очите ѝ бяха пълни с горчиви сълзи, които не успяваше да изтрие. Покатери се върху стената и се притаи отгоре, като хищник в нощта.

Беше се облякла. Не помнеше кога го е направила, макар да си спомняше, че бе нахлузила дрехите върху отпуснатото тяло на Джек.

Защо ли го бе направила?

Амбър изтри устата си с ръка. Брадичката ѝ беше мокра. Пое си въздух и се огледа.

В нея се втренчиха блестящи жълти очи. Замръзна неподвижно, после си даде сметка, че това не е Върховният жрец, а нещо четирикрако, което обикаляше покрай стената под нея.

Сурфа.

Страхът я владя съвсем кратко. Амбър го улови в клещите на волята си, прекърши му гръбнака и го прогони от душата си.

Чудовището изви глава към нея и изръмжа застрашително. Ръмженето му привлече и други животни и скоро под нея се струпа цяла глутница. Те започнаха да се хвърлят към стената.

Амбър бе изгубила здравия си разсъдък.

В противен случай нямаше да им отвърне с ръмжене, нито да се хвърли сред тях, със закривени нокти и капеща от отворената ѝ уста пяна.

23.

Уинтън се надвеси над окървавеното тяло. На лицето му се изписа отвращение. Полицаят в началото не посмя да се приближи към него. Изчака да минат няколко минути и едва тогава събра сили и пристъпи напред. Държеше в ръката си касета.

— Прегледа ли я?

— Не, сър.

— Хубаво, че си се сетил да ми я донесеш. — Уинтън погледна към дъното на коридора, откъдето се задаваше посланикът.

— Какво е станало? — подвикна той отдалече.

— Гадна история, сър. Съветвам ви да се върнете в леглото. Аз ще се погрижа да усиля охраната — Уинтън прибра незабелязано записа.

— Добре. Разбира се, че трябва да се погрижиш. Е... лека нощ. — Едрият мъж се обърна и се отдалечи обратно по коридора, оставяйки след себе си миризмата на отлежал бърбън. Уинтън вдигна неочаквано пистолета си и стреля. Посланикът се препъна и политна. Беше мъртъв още преди да падне на пода.

Полицаят се облещи. Лицето му бе изкривено от страх.

— Изпрати съобщение на император Пепус. Докладвай, че на територията на посолството е проникнал убиец. Успял е да премахне един от пазачите и самия посланик, преди да бъде спрян. Кажи на Пепус, че се нуждаем от нов посланик и че аз предлагам Свети Колин от Синьото колело.

— Да, сър — преглътна уплашено полицаят.

Уинтън кимна доволно. Този неочакван инцидент можеше да разреши много належащи проблеми. Прибра обратно пистолета.

— Кажи им да почистят коридора и стълбището. И да не съм чул никакви слухове по този повод.

— Да, сър.

Уинтън изпроводи с безразличен поглед трупа, който отнесоха покрай него. Не обичаше да губи убийци. Изчака, докато почистят и последното петно кръв, сетне се върна в кабинета си.

Тук пусна записа и го изгледа внимателно.

Не можеше да разпознае убиеца. Движеше се с умели и грациозни движения. Би могъл да бъде дори битианец.

— По дяволите — изруга. Налагаше се да премахне собственоръчно Сторм. Не беше изключено неизвестният да е някой от останалите Рицари, но за тях не се безпокоеше. С този проблем щяха да се справят драките, битианците и берсеркерските микроспори, които бе разхвърлял из костюмите.

— Снощи Джек не се е връщал в помещението.

Колин беше бос, с разтворено наметало, под което се подаваше пижамата му. Прокара ръка по лицето си, сякаш се надяваше да се събуди по този начин.

— Сторм — промърмори той — обикновено знае какво прави.

Кевин изправи рамене. Не беше толкова близък с този човек, колкото Джек, и не знаеше как точно да постъпи. Но бе твърдо решен да премине през вратата, тъй като си спомняше какви бяха намеренията на Джек предната нощ.

— Преподобни — поде, докато слушаше как Ласадей и Роулинс сумтят нетърпеливо зад гърба му, — двамата с вас знаем, че желанието на Джек и Амбър е да бъдат сами. Но сега случаят е важен. Имаме проблеми при река Черна пикоч и ще пратим там Рицарите.

— Пак ли? Дори не успяхте да сглобите работилницата.

Ласадей извърна поглед от ярко озарената улица пред къщата.

— По дяволите, сър, ако нямате нищо против да го кажа. Имам усещането, че гадните туземци се наслаждават на сценката.

Колин се покашля смутено, сетне отстъпи настрана. Докато го правеше, погледна към улицата и зърна една фигура, която тъкмо се отдръпваше зад близкия ъгъл. Без никакво съмнение вилата на Скиталците бе под постоянно наблюдение, макар и с не особено сложни средства. Той спусна обратно гоблена и насочи мислите си към предстоящото.

— Командире, нали не възразявате да се срещнете с доктор Куадах? Местните изглежда са разделени на враждуващи фракции... Нищо чудно непрестанно да се натъквате на воюващи армии. Хубаво ще е да знаете кой какво има наум, когато ги нападате.

Кевин го погледна изненадано. След това лицето му разцъфна в усмивка.

— В такъв случай ще трябва да решавам кой е прав, така ли? Морална дилема, с която не бих искал да имам нищо общо. Предпочитам да ги удрям по главите, докато решат, че трябва да престанат да се млатят.

Ласадей и Роулинс бяха застанали зад своя командир. Колин премести поглед към тях. Роулинс изглеждаше само с няколко години по-млад от Джек. Скиталецът сви рамене.

— Стаята на Амбър е в това крило. На гоблена е изрисувана планина и изгрев.

Ласадей вече крачеше в указаната посока.

— Май намерих изгрева, сър — подвижна той през рамо от дъното на коридора.

Беше застанал пред гоблена. Кевин се присъедини към него. Покашля се и произнесе с висок и ясен глас:

— Джек... ей, Джек. Имаме заповеди...

Никакъв звук отвърте. Кевин се покашля отново, пресегна се и повдигна края на гоблена.

Лицето му пребледня.

— Божичко мили! — възкликна той.

Ласадей потропваше нетърпеливо с крак по пода на кухнята, докато предъвкваше храната. За разлика от него Роулинс имаше блед и потиснат вид.

— Сигурно е момичето — промърмори той.

— Няма следи от борба, само от изблици на страст. Навярно сте прав, сър — рече ветеранът. — Но се съмнявам. Познавам и двамата още от времето на началното обучение. Тя беше луда по него. Да ви кажа, този случай ще бъде от трудните за разрешаване. Радвам се, че капитанът има дебела глава, инак щяхме да го изгубим.

— В такъв случай си съгласен, че са я взели за заложница?

— Може би. Не бих се учудил, ако е някой от онези змийски кожи. — Ласадей потрепери. — Вярно ли, че снощи на вечеря проклетите насекоми са ви правили компания?

— Ами да. Само че поставят завеса, която е прозрачна откъм едната страна. Изглежда такива са порядките тук. Не ги виждахме и толкова по-добре. Само ги чувахме. Да знаеш какви звуци издават. Прас, храс, ам. — Лицето на Роулинс пребледня още повече при спомена. — Да прием за капитан Сторм.

— За Сторм — кимна Ласадей.

— Не е ли малко рано? — попита някой откъм вратата.

Те скочиха на крака.

— Сър!

Кевин въведе Сторм и му помогна да седне на един стол.

— След като вече сте се подкрепили, защо не отскачите до казармата и не се заемете с товаренето на транспортния кораб. Скоро ще се присъединя към вас.

— С нас ли ще дойдете, капитане? — попита развълнувано Роулинс.

— Веднага щом се съвзема. Вземете ми раницата.

— Слушам, сър! — кадетът отдаде чест, обърна се и напусна стаята.

Кевин наля чаша с плодов сок и я побутна към своя приятел.

Джек я погледна, направи кисела гримаса и я бутна обратно.

— Изпий го — нареди Кевин.

— Не искам.

— Не съм те питал дали искаш.

Джек сръбна от сока. На устните му останаха червеникави капки.

— Тя къде е?

— Не знаем.

— Но какво се е случило?

— Това също не знаем. Надявах се ти да ни кажеш.

— Някакви следи от борба в стаята? Или в градината?

Кевин поклати глава. Имаше мрачно изражение.

— Джек, мисля, че тя те е нападнала. А после е избягала ужасена от стореното.

— Не ми се вярва.

— Не ме интересува какво ти се вярва! Но всеки път, когато някой мистериозно хвърля топа в двореца, тя е наблизо. Ти я доведе от малтенските бордеи, значи ти ще ми кажеш. В досието, което прегледах, пишеше, че била джебчийка и се занимавала с дребно

мошеничество. Теб питам... била ли е обучавана за убиец и ако е така, какви, по дяволите, са методите ѝ?

— Ако е била — отвърна глухо Джек, — използва психична енергия.

— Психична... за какво говориш?

— За ума ѝ. Тя използва ума си.

— За да убива? — попита командирът.

— Така смятам. Била е програмирана и не знае какво задейства механизма на убийството. Тя е като оръжие, което внезапно само произвежда изстрел и наранява околните. Щом я няма и не е била отвлечена, значи е избягала. Сигурно мисли, че ме е убила.

— Питам се защо.

Джек потрепери от подигравателния му тон и погледите им се срещнаха.

— Искам да я намеря.

— Не мога да те пусна. Ще оставя съвсем малка група, за да довърши сглобяването на работилницата. Снощи е имало размирици... — той забеляза изражението на Джек. — Пратих хора зад стената, да проверят дали някой е напуснал града. — Пропусна да съобщи на Джек, че са открили следи от борба и една убита сурфа при източната стена. — Колин ми каза, че вилата му била под наблюдение. Ако успеем да заловим шпионина, може би той ще ни каже повече. Бихме могли да го убедим, нали? Но не мога да те освободя.

— Не приемам „не“ за отговор.

— Ти си войник. Това е твоят пост. Мисля, че по-ясно от това не мога да ти го кажа.

Джек издържа на погледа му. Сетне заяви:

— За Амбър ще вляза и в ада.

И двамата чуха сребърните звънчета от входа на вилата, Кевин не им обърна внимание и отвърна:

— Може и да ти се наложи. А междувременно остави на нашите съгледвачи да свършат тази работа. Още не си във форма. — Изправи се и добави след кратко мълчание: — Не мога да направя нищо повече за теб. Живеем в грозен сват. Не разбирам само защо тукашните обитатели толкова държат да се изтребват помежду си, и то с такава самоубийствена жертвоготовност. Джек, сега Амбър е изложена на тяхната милост.

Появи се Колин. Лицето му бе посивяло и изглеждаше остарял с години само за една нощ. Хвърли поглед на Кевин, заобиколи го и се тръшна на стола.

— Какво има?

— Съобщение от посолството. Снощи е станало убийство. Посланикът е мъртъв.

Джек се готвеше да разкаже на Кевин за среднощния инцидент, но при тази вест прехапа устни.

— Какво е станало?

— Убит е един от пазачите. Успели са да спрат убиеца, но не преди... да е свършил мръсната работа. Получих известие от Пепус. Моли ме аз да заема поста. — Сведе поглед към ръцете си. — Това е голяма чест, разбира се, но променя всичко. Всичките ми планове, проучвания, изследвания... — Колин разкърши рамене. — Ще приема, разбира се. Поне временно. — Взря се в Джек и Кевин. — Някакви сведения за Амбър?

— Не засега.

Колин кимна. Стана и си свали расото. Сетне втренчи поглед в Джек.

— Не мога да му откажа, момчето ми. Внимавай, инак и ти ще попаднеш в мрежата му.

Джек го изпрати с поглед. Кевин помръдна с устни, чу се само:

— Амбър...

— Не!

— Откъде знаеш, че не е била тя?

— Тя няма нищо общо с това.

— Не можеш да си сигурен.

— Мога, защото бях там. Не съм убивал посланика... но други се опитаха да убият мен.

Командирът се втренчи в него и макар че не каза нищо, Джек позна по очите му, че този път не му вярва. Кевин се поколеба за миг и най-сетне рече:

— Няма да предприема нищо, заради нашето приятелство.

Джек въздъхна. Кевин се пресегна и го улови за рамото.

— Чуй ме. Тук ни чака друга война. Такава, за каквата двамата с теб сме по-подготвени.

Джек кимна и позволи на своя другар да го поведе.

24.

— Куадах не се шегуваше. Зад всеки от онези хълмове се спотайва по един взвод. — Ласадей чукна с пръст по прозореца на кораба. Ховъркрафтът се носеше ниско над местността, из която се виеше тъмното корито на реката със странното название Черна пикоч. — Да знаех само откъде са се взели всички тези негодници.

Джек се наведе до него и огледа терена под тях. Търсеше не само лагера, на който щяха да се притекат на помощ. Надяваше се да открие някакъв знак от Амбър, макар да знаеше, че вероятността да е чак тук е почти нулева.

Радиопредавателят изпука и Кевин се изправи, с ръка на настройката.

— Засякохме ги, най-сетне — обяви той с мрачно задоволство.

— Първи пешеходец, обади се.

— Помощ... ей, помогнете, о, божичко! Тук има някой! Те ни слушат! — предаването неочаквано бе прекъснато.

— Аматьори — поклати глава Кевин.

— Първи пешеходец, графикът ни е натоварен. Събирайте багажа, за да може бързо да ви евакуираме.

— Ах... ало? Кой се обажда?

— Говори командир Кевин, от доминионските Рицари. Свети Колин ви праща поздравите си и ви съветва да се приберете у дома.

Радиото изпука отново. Джек погледна напред и се намръщи. Над хълмовете се спускаха ниски облаци. Изглежда те бяха причината за смущенията.

— Командире, няма да е толкова лесно, колкото си мислите. Обкръжени сме. Още от сутринта. Изглежда някой от местните ни е ужасно сърдит.

Зад гърба му Ласадей изруга невъздържано.

Кевин продължаваше да върти настройките, опитвайки се да запази връзката.

— Ние ще се погрижим за това. Събирайте багажа!

— Но... тук има само руини. Още едно сражение и всичко ще бъде унищожено. Не можем да поемем подобна отговорност.

— Чухме ви — отвърна спокойно Кевин. — В такъв случай обръщаме и се прибираме.

— Не! Почакайте!

Командирът погледна към Джек. Очите му бяха засмени. Почеса се по челото.

— Ах... командире? Ще направим каквото искате.

— Чудесно. В такъв случай сядайте си на задниците и чакайте, докато се появим. — Кевин прекъсна връзката. Облегна се назад и плъзна поглед по пулта.

— Как мислиш, защо са толкова притеснени?

— Може би заради руините? Колин си пада по разни старини.

— Чудя се дали мястото ще е достатъчно широко, за да се приземим. — Кевин надзърна в екрана. Постепенно се очерта лагерът и руините до него. Изображението го накара да се намръщи. — Тесничко е.

— Дано имаме късмет следващия път.

— Дано. Добре, капитане. Съобщи на момчетата да се приготвят. Ще трябва да им дадем един хубав урок.

Джек подаде глава през вратата за хангара и извика:

— Пригответе се. Костюмите.

Половината вече ги бяха нахлузили. В ъгъла се поклацаха костюмите на Джек и Кевин.

— Кой ще управлява?

— Аз — отвърна усмихнато Кевин.

Изгубиха шестима Рицари при Черната пикоч. Двайсет и двама загинаха, но шестима изчезнаха безследно. Джек така и не разбра къде са отишли и какво е станало. Двамата с Кевин смятаха, че надвишаващата ги по численост битианска армия може да ги е изтикала встрани от бойното поле и там да ги е стъпкала до неузнаваемост. Надяваше се обаче не такава да е била съдбата им.

Абдул бе един от изчезналите.

Кевин сниши ховъркрафта над просторната зелена поляна, но Джек не забеляза, погълнат от изучаване на картата. Помръдна леко и костюмът послушно изпълни докрай движението. Въпреки това му се струваше чужд и някак неподатлив. Фантом не се бе обадил, когато го обличаше.

— Това долу не е обикновена речна система... а по-скоро солено езеро и дори токсично бунище.

— Какво?

— Ето причината за цвета на пясъка в речното корито. Не мисля, че трябва да се задържаме дълго на това място, въпреки че няма данни за наличие на канцерогенни вещества над допустимата норма.

— По дяволите! — изруга Кевин и побърза да закопчае костюма. — Не знаех, че варварите имат токсични буница.

— Тези имат.

Ласадей предложи на Джек стимулираща дъвка. Устата му беше суха, но той отказа. На картата се виждаше вражеската армия, която настъпваше с бързи темпове.

— Те са повече от песъчинките на брега! — възкликна Джек.

— Не убивайте никого — посъветва ги Кевин, — освен ако не е крайно наложително.

Джек си постави шлема и го закопча тъкмо в момента, когато ховъркрафтът опря в земята. Четирийсет и осем Рицари се надигнаха като един. Вратата се отвори. Джек скочи пръв.

Бойният костюм не е съоръжен с шокови оръжия. Имат ги съгледвачите и разузнавачите, но целта на бойния костюм е да унищожава противниковата сила, а не да приспива врага. Ето защо Джек бе единственият от цялата група, който разполагаше с подобно средство. Не смяташе обаче да го използва, защото още щом се озова на земята, забеляза, че битианците обстрелват руините без никакво намерение да ги съхраняват за поколенията.

Скоро се озова въввлечен в две битки. Фантом крещеше от болка в главата му, и то с такава сила, че черепът му заплашваше да се пръсне по шевовете. Джек откри мигновено огън, но в същия миг до него избухна снаряд и взривната вълна го блъсна толкова силно, че го

събори на земята. Стисна зъби, изправи се и покоси първата вълна от битиански самоубийци, които тичаха право към тях.

Но вътре в главата му... о, там бе страшното. Фантом крещеше колкото сила има. Джек почувства, че в гърлото му напират горчилка, а сърцето му думкаше толкова силно, че заплашваше да изскочи.

„Фантом! Какво има?“

Никакъв отговор. Нищо, освен усещането за непреодолим и безмерен ужас, което пронизваше цялото му същество и караше по челото му да избива лепкава, студена пот, която се стичаше в очите му и затрудняваше зрението.

Джек завъртя глава и изруга ядно, когато костюмът реагира с такава сила, че помете битиянци, които го бяха обкръжили, и Рицарите зад него трябваше да прекрачат през изпомачканите им тела, докато настъпваха към временните постройки, заобикалящи поредното находище на Скиталците.

Джек се сражаваше само благодарение на чудесно тренираните си рефлексии и защото стотиците битианци, които настъпваха, не му оставяха друг избор. Но вътре в себе си той стенеше... виеше от мъчителна болка. Той или фантом? Заради силната болка от носа му рiekна кръв. Беше изключил предавателя, за да не могат другите да чуят стонове му.

Ласадей бе паднал и си бе изкълчил рамото. Засипваше ефира с несекващи ругатни, някои от които бяха нови дори за Джек. Но сержантът продължаваше да крачи и първите десет Рицари образуваха клин, който се заби в битианските редици и отвори път за Скиталците.

— Внимавайте, момчета — предупреди ги Кевин, — те са примамката. Осъзнаят ли противниците, че не могат да ни спрат, ще се опитат да ги вземат за заложници.

С крайчеца на окото си Джек видя Роулинс, който бе заел позиция на върха на клина и преодоляваше последните пет метра, които ги деляха от лагера. Веднага щом стигна там, той опря гръб в първата постройка, обърна се и откри огън.

Някакво движение на един от мониторите привлече вниманието му и завъртя глава. Устата му пресъхна. Включи предавателя.

— Танкове на хълма — съобщи лаконично и отново изключи.

— По дяволите! — това беше Абдул. — Поемам ги, командире.

Фигурата в бронзов костюм се отдели от тях, водейки още петима със себе си.

— Останалите да запазят формация — нареди Кевин. — Трябва да разширим клина. Ако някой от противниците иска да отстъпва, прав му път.

Битианците се сражаваха така, сякаш не бяха чули за касапницата от предния ден. А може би двайсет и двамата Рицари, които бяха успели да повалят, ги изпълваха с надежда, че този път ще успеят. Джек и останалите съумяха да задържат прохода до обяд, когато най-сетне битианските атаки започнаха да стават все по-немощни и вяли. Сетне изведнъж противникът се отказа и побягна... оставяйки на бойното поле четири хиляди убити и ранени.

Между ховъркрафта и лагера на Скиталците бе отворен жив коридор от Рицари, по който хората на Колин можеха да се изтеглят безпрепятствено.

Задименото небе постепенно се прочистваше.

— Отстъпват! — обяви с тържествуващ глас Роулинс, докато Джек преглеждаше мониторите.

Джек установи, че се е подпрял на коляно, но не помнеше, как се бе озовал долу. Подплатата на гърба му бе подгизнала от пот. Кръвта от носа му бе засъхнала на коричка върху горната устна. Очите му бяха подпухнали и смъдяха. Докосна с устни тръбичката за вода и засмука жадно.

„Победихме, господарю“ — изръмжа в главата му фантом.

„Да.“

Той се изправи. Индикаторите бяха в опасна близост до червената граница. Беше изхабил огромно количество енергия срещу битианската армия. Едва ли щеше да издържи в същия ритъм до смрачаване.

Скиталците пробягваха между тях, носейки само ръчния си багаж. Лицата им бяха бледи, очите — зачервени. От време на време някой се спъваше и тупваше в калта, оставяйки след себе си кървави дири.

Джек въздъхна и прогони настрани любопитната искрица живот, която се опитваше да докосне мозъка му. Беше уморен.

Фантом се оттегли. Беше изтощен, но триумфиращ. Другият, който се бе опитал да си премери силите с него, вече не съществуваше. Беше го надживял. Сега вече знаеше, че целта му е била да унищожи Джек. Че е съществувал само за да яде, да живее, да убива и да умре. Не знаеше дали другият е имал име, това не го интересуваше вече.

Единственото, в което не се съмняваше, бе, че за малко да изгуби живота си. И че смъртта е нещо много по-различно от студения сън.

Ала цялата тази случка му помогна да осъзнае, че той също не е живо същество. Не беше мъртъв, но не беше и жив, а приближаваше времето, когато може би щеше да се наложи да реализира своите възможности.

Намерение, което може би щеше да доведе до смъртта на неговия гостоприемник. Фантом знаеше, че съществува и такава вероятност. В много отношения той не бе по-различен от микроба, който бе убил.

Тази мисъл го натъжи. Скрит в подплатата, той се вкопчваше в топлото тяло на Джек, защото Джек го даряваше със смисъла на живота, който бе изпитал досега. Беше му безкрайно благодарен. Може би фантом никога нямаше да се снабди с тяло, но бе възвърнал значителна част от душата си.

25.

— Двадесет и двама мъртви Рицари и още шестима безследно изчезнали — докладва Кевин на побледнелия посланик. — И три хиляди и осемстотин убити битианци. Всичко това само защото вашите изследователи искали да огледат религиозни развалини, които очевидно значат страшно много за местните!

— Ние сме от една и съща страна, командире — припомни му Колин. — Освен това имахме официално разрешение да изследваме руините.

Джонатан се покашля и Колин добави, без да поглежда към него:

— Е, да, сега вече знаем, че битианците са разделени на враждуващи фракции и разрешението на едните не значи нищо за другите.

— Прекалено късно.

— Щяхме да се залъгваме, ако се опитвахме да докажем, че причината се крие в драките.

— Така е. — Той се надигна и Джек си помисли, че посланическите дрехи не му отиват толкова, колкото расото на Скиталец. — Господа, пратихме съобщение, че сражението е било само изолиран инцидент. Насилие, породено от агресивните действия на битианците. Възможно е да ни повярват, когато им кажем, че не сме дошли тук, за да водим война, и че само се защитаваме. Но е възможно и да продължат по стария начин.

Кевин се изправи и отдаде чест.

— Посланик.

— Командире. — Колин кимна леко и напусна приемната на посолството.

Джек почти не ги слушаше, потънал в мисли и спомени от днешното сражение. Какво го бе прихванало фантом? Дали не се е побъркал? И най-вече, какво бе станало с Амбър?

Пресегна се и улови Кевин за лакътя.

— Ще ми отстъпиш ли скутера?

Двамата излязоха на верандата. Джек чу шум от стъпки зад тях и се обърна. Полицаи от охраната и чиновници от посолството — нищо, което да го обезпокои.

— Досега не сме открили нищо — съобщи му Кевин, като разтъркваше челото си.

— Искам да се уверя.

Кевин спря и замълча, сякаш търсеше най-подходящите думи. След това произнесе бавно:

— Необходим ми е някой, който да огледа отблизо онези неща, които са били заснети по поръчка на Колин.

С други думи: някой, който има представа от дракски пясъчни убежища.

— Аз съм твоят човек.

— Така и очаквах. Ще кажа на Ласадей.

Когато излязоха на стълбището, видяха малка тълпа от хора, очакващи да ги приемат. Стори им се странно, че нямат татуировки и кожата им е светла.

От тълпата към тях се приближи нисичък човечец.

— Капитан Сторм?

— Да.

— Трябва да поговоря с вас.

Мъжът идваше от Търговската улица, за което лесно можеше да се съди по благосъстоянието, което излъчваше. Зад него се изправи личният му телохранител. Джек се обърна към Кевин.

— Ти върви. Аз ще остана.

Среброкосият мъж кимна и излезе на улицата.

Търговецът потри развълнувано ръце. Кокалчетата му бяха отекли — вероятно от артрит, често срещано явление на граничните планети, където медицината не беше на ниво. Болест, която трудно се лекуваше, след като веднъж се развие.

— Какво мога да направя за вас?

Търговецът извади от джоба си късче сребрист плат.

— Трябва да ви предам това. Ако искате да узнаете повече, ще се наложи да прескочите до кръчмата „Раздвоен език“, в Източната част. — Той пхна парчето в ръката му и се отдалечи, следван на крачка от телохранителя.

Джек втренчи поглед в късчето. По краищата му имаше следи от кръв. Когато го приближи до очите си, откри, че върху кръвта са полепнали няколко дълги червеникавокафяви косъма.

— Амбър!

Джек вдигна глава, но двамата бяха изчезнали.

Амбър погледна надолу към гущера. Гледаше я през прозрачните ципи, покриващи очите му, вкопчил нокти в нагорещената скала. Стомахът ѝ се сви болезнено и тя чу куркането на червата си. Беше яла само веднъж — някакви яйца, нямаше представа от какво — и треската изгаряше цялото ѝ тяло. Но макар все още да искаше да умре, нямаше никакво намерение да гладува до смърт. Това бе първият ѝ миг на проясняване, откакто се бе хвърлила с главата надолу сред глутницата от сурфи. Не можеше да си спомни какво я бе спасило — ярки мълнии бяха танцували пред очите ѝ, но когато отново дойде на себе си, крачеше сред хълмовете и единственият спомен от сблъсъка с животните бе зейналата рана на лявата ѝ китка. А сега беше гладна.

— Ела тука, закуско — подкани тя животинката.

Гущерът изплезил език, опита на вкус въздуха и се скри. Тя неволно потрепери. Стискаше в ръка заострена пръчка, над която се бе трудила упорито близо половин час. Гущерът отново подаде глава. Сега. Трябваше да го нападне сега или да го забрави.

Амбър замахна. От допира с гърчещото се хлъзгаво тяло ѝ се догади и тя го притисна с крак, докато престана да се съпротивлява.

— Божичко — въздъхна. — Дано да успея да го преглътна.

Амбър отдавна бе захвърлила якето си, празния кобур и манерката. Вдигна поглед към облаците, които се носеха по небето.

— Мили Боже — прошепна. — Дано ме удари светкавица.

Бурята бързо набираше сили и мирисът на въздуха се промени. Дори ушите ѝ изпукаха от рязката промяна в налягането. Тя се облегна на пръчката. Боляха я краката, но знаеше, че ако си свали обувките, никога вече няма да може да ги нахлузи. Измъчваше я постоянна треска, която подсилваше жаждата ѝ.

Земята кънтеше глухо под краката ѝ. Скала и камък, полирани до блясък от вековете, през които са били изложени постоянно на въздействията на вятъра, слънцето и водата. Наоколо не се виждаше жива душа — сякаш тя бе съвсем самичка на този свят.

Амбър се олюля. Пръчката се изплъзна от отпуснатите и пръсти и отскочи настрана. Тя втренчи невиждащ поглед след нея. Дали да я вземе или не?

Поклати глава. Косата ѝ бе паднала и ѝ пречеше да вижда. Тя отметна глава.

— Още ли съм с всичкия си?

Гласът ѝ отекна надалеч и Амбър се разсмя от странното му звучене.

— Май вече не!

Въздухът бе разцепен от гръмотевица. Вятърът я шибна в лицето и миг след това я обгърна бурята. Но вихрушката не носеше със себе си потоци от вода, а пясък. Тя прилекна и опита да прикрие лицето си с блузата. Ставаше все по-трудно да диша.

Бурята отмина бързо, сякаш нямаше търпение да прояви силата си някъде другаде. Амбър се озърна, докато плюеше пясъка. Песъчинките стържеха неприятно между зъбите ѝ. Щеше да се разплаче, ако ѝ беше останала поне малко излишна влага.

Намери пръчката и се подпря на нея. След това пое отново към хълма. Може би там щеше да открие вода. Когато изкачи билото, бе толкова отпаднала, че тупна по корем.

Малка рекичка се виеше в подножието от другата страна. Тя премигна невярващо. Виждаше зелени дръвчета, тучни поляни, сгушени в низината, сякаш търсеха там убежище. И още някой.

В първия момент съзря само униформата. На поляната се излежаваше човек, като че ли дремеше на слънце.

Кой, по дяволите, бе той?

Напрегна очи и изведнъж позна униформата. Беше Джек. Не можеше да сбърка тези дрехи.

Амбър се претърколи през билото и започна да се плъзга от другата страна. Изпъна крака под себе си и разпери ръце, за да намали скоростта. Реката се приближаваше, вече усещаше мириса ѝ, въпреки че ноздрите ѝ все още бяха пълни с пясък.

Битианецът с униформата се надигна. Отсреща ѝ се усмихваше Всемогъщия Хусиах.

— Добре дошла, госпожице Амбър. Очаквах ви.

Тя преглътна едно ридание и го погледна. Рицарският мундир изглеждаше смешно върху мършавото му тяло. Зелените му очи блестяха.

— Махни се от мен!

Върховният жрец поклати глава.

— Животът на нашия свят е суров — произнесе той. — Не отказвайте помощ, без която можете да умрете.

— Не искам да живея. Аз убих човек!

Битианецът направи гримаса, която наподобяваше усмивка.

— Не, госпожице. От доста време ви следя. Положихте големи усилия да останете жива. И всичко това заради едно същество, което ви лъжеше.

Тя го погледна изненадано. Трудно ѝ беше да се откъсне от изумрудените му очи.

— Лъжеше?

— Да, вас. И ако му позволите да живее, ще излъже и моите сънародници.

— Джек е жив?

— Наистина ли повярвахте, че сте му сторили нещо? Не. Вие го защитихте дори в момента, когато го ударихте.

— Как... откъде знаете?

Върховният жрец се приближи и се надвеси над нея, като лежеше свита на земята.

— Мислите ли, че щеше да ви прокуди, ако узнае, че сте тренирана да убивате?

Амбър изстена.

— Аз надникнах в ума му и зная отговора. Нямаше. Не ми е известно много за вашия свят, но мога да направя едно нещо. Мога да ви пречистя. Това е дарът, който ви предлагам.

Опита се да си припомни какво ѝ бе разказвал Колин за Върховния жрец. Той не откъсваше поглед от нея, сякаш надничаше право в душата ѝ.

— Можете ли... можете ли да премахнете онова, което ме кара да убивам?

Отново мъчителното подобие на усмивка.

— Разбира се, госпожице Амбър. Нали за това съм тук. Той протегна съсухрената си, покрита с татуировки ръка и я положи на челото ѝ.

Хусиах наблюдаваше от входа на пещерата как преродената се размърдва в съня си. Разтърка с пръсти втория си чифт клепачи. Не претендираше, че познава тези създания, нито че може да ги разбира, но в това тук най-сетне бе открил инструмента, който търсеше.

Чуждопланетяните, които бяха дошли тук, можеха да подхранят надеждите на жадуващите за настъпването на Третата епоха. А след това щяха да ги прогонят. На изток Всемогъщия Сух-хе-лан бе повикал драките. Хусиах потрепери при мисълта за тези същества с твърди черупки. За разлика от Сух-хе-лан той бе успял да надзърне в умовете им и бе открил, че гледат на битианците само като на месо за пиршество. Не. Не искаше да има нищо общо с драките. Нито с тези същества, които пристигаха от далечни светове. Вслушваше се единствено в зова на Бога на всички. И мечтаеше в същия глас да се вслушат всички негови сънародници, вместо да полагат костите си в земята в безсмислени войни.

Хусиах мечтаеше за мира, който щеше да се възцари заедно с Бога на всички. Беше изтощен от безсмислените кръвопролития. Светът бе стар. Колкото и да се опитваха да я съхраняват, водата отдавна вече бе крайно недостатъчна. Преследваха ги грешките от миналото. Непочистените токсични бунища. Крайно време бе над този свят да се възцари вечният мир.

Не му даваше покой човекът на име Джек. Сякаш върху лицето на това чуждо създание бе изписано пророчеството на Третата епоха. Хусиах го бе разпознал веднага и нищо чудно, след като се славеше като един от най-добрите битиански ясновидци. Той самият бе изписал думите на пророчеството, след като в съня му се бе явил Бога на всички, за да му го съобщи.

А сега му предстоеше да се справи с него. Беше уморен.

Преродената отново се размърда в съня си, сякаш трескавите му мисли се бяха смесили с нейните. Хусиах успокои дишането си и

започна да медитира, докато почувства, че и тя притихва. На сутринта щеше да се занимае с нея.

А след като приключи, тя щеше да убие Джек Сторм — този път успешно.

26.

Беше почти най-старият номер на света — да размахваш окървавена риза. Но той привлече вниманието на всички в сенчестата, вмирисана дупка с гръмкото название „Раздвоен език“.

Някой сложи ръка на рамото му и нечий глас прошепна:

— Защо не си сложиш ризата, приятелче, и не дойдеш да пийнем по едно?

— Джек се извърна рязко и непознатият се озова на пода, притиснат от крака му. Джек изви ръката му и лицето на мъжа посивя. По челото му избиха едри капки пот.

— Какво беше това? — попита Джек.

— Ами... аз съм този, който прати да те повикат. Само не ми чупи ръката, приятелче. Трябва ми, за да пилотирам.

Джек го пусна и мъжът се изправи. Пилотът го огледа и потърка замислено брадичка.

— Просто исках да ти привлека вниманието — рече той.

— Смятай, че си успял.

— Добре тогава. Ела с мен в ъгъла да си поговорим. Уоли — провикна се пилотът към бара, — две бири!

Шумът в заведението се върна на обичайното си равнище. Джек забеляза, че новият му познат видимо накуцва.

— Казвам се Тед — представи се той. Дръпна с крак един свободен стол и се подпря на него.

— Моето име го знаеш. Какво общо имаш с онзи търговец?

— Хм? А, понякога летя за него. Имаме много общи черти — и двамата искаме да си спасим кожата, а това не е лесно на този свят. — Тед млъкна, забелязал, че барманът се приближава към тях с бутилките. По запотената им повърхност се стичаха капчици. Тед и барманът погледнаха с очакване към Джек.

Той бръкна в джоба и извади няколко сребърни монети. Барманът се ухили широко, прибра една монета и побутна останалите към Тед. После се отдалечи.

Джек все още носеше окървавеното късче. Сега го извади на масата.

— Някаква представа откъде се е взело това?

— От едно страхотно момиче. Жива е, но няма други вести от нея.

Джек отвори бирата и надигна шишето, наслаждавайки се на студената напитка. Пилотът го изгледа внимателно, преди да го последва.

Джек прибра късчето плат обратно в куртката си.

— Колко ще искаш за останалата част от сведенията?

Тед се засмя и се облегна назад. Комбинезонът му бе в неопределен сив цвят, целият покрит с кръпки и разтворен отпред. Косата му бе разчорлена и явно отдавна не бе виждала ножица.

— Не, приятелче — промърмори той. — Не е толкова лесно. Не става въпрос за „дай ми и ще ти дам“.

— Само не ми губи времето — понечи да се изправи Джек.

Тед протегна ръка.

— Не ти го губя. Да си чувал за Зелените ризи?

Джек се отпусна на стола.

Пилотът се захили доволно.

— Така и смятах, че това ще ти привлече вниманието. Случаят е малко сложен, но по същество представлявам група от загрижени бизнесмени, които биха искали да напуснат тази проклета планета.

— Сега ли?

— Не, но в скоро време. Мога да те уверя, че въпросът почти не търпи отлагане.

Джек надигна бутилката, но отпи бързо. Не искаше да предоставя оголената си шия на другия.

— Но сигурно тези... бизнесмени, биха могли да се обърнат направо към посланика.

Тед се разсмя гръмко. Млъкна едва когато лицето му се зачерви.

— Сигурно — повтори и изтри една сълза в крайчеца на окото си. — Но новият посланик е твърде отдаден на вярата си, за да се занимава с подобни неща.

Колин, разбира се. Ала какво общо имаше това с Амбър?

— И защо трябва да ви помагам?

— Защото имам сведения за момичето. А също и защото... зная някои неща за Кларон.

Джек неволно стисна зъби. Пилотът забеляза, че е напрегнат, и отново се ухили.

— Виждаш ли, аз управлявам скутер. Занимавам се с картографиране на неизследваните местности за големите миньорски компании. Освен това правя снимки на различни интересни местенца. Върша това отдавна и на най-различни места. Ето как накрая се озовах тук. Истината е, че въобще не трябваше да съм жив. Но се справих. Имам връзки тук и там и така научих, че ще идваш насам. И че ако ти разкажа каквото знам за Кларон, можеш да ми помогнеш да се махна от тук.

— Видял си пясъчни убежища на Кларон.

Пилотът кимна.

— Именно. Разбира се, това едва ли беше причина да се изпепели цялата планета, но все пак, предполагам, е по-добре, отколкото да не се предприема нищо.

— Кой знае? — подметна Джек. — И каква е цената за Амбър?

— О, тя е част от пакета. Мога да ти кажа къде се намира още сега — и без това няма да ти е от полза.

Джек се усмихна заплашително и Тед изведнъж настръхна.

— Но затова пък ще е от полза за теб.

— Момичето беше намерено от Върховния жрец Хусиах. Той през цялото време се навърта из хълмовете. По тези места го имат за гадател и ясновидец. Няма да я предаде, докато не приключи онова, което е започнал. Дотогава, ако питаш мен, тя е в добри ръце.

— Откъде знаеш?

— Скутерът ми попадна в пясъчна буря недалеч оттук. Видях я, докато той я отвеждаше. После се прибрах в града и узнах, че я смятат за мъртва, разкъсана от дивите животни. Намерих едно парче край стената и го взех. Реших, че сигурно ще ти привлече вниманието.

— Има ли работа за такива като теб тук?

— Намира се. — Мъжът присви очи и погледна хитро Джек. — Но няма да ти кажа нищо повече, докато не ме качиш на кораба в компанията на доминионски Рицари и с билет за дома в ръка.

Джек побутна бутилката настрани и се изправи.

— Как да те намеря?

— Не се тревожи. Аз ще те държа под око. — Тед му отдаде чест с нова бутилка бира. — Тост за Доминиона!

— Ясно. — Джек го загледа, докато пресушаваше бутилката на едри глътки. „Тост за Доминиона, който изпепелява колонизирани планети, без да помисли за двайсетте хиляди заселници, само за да се справи с един-единствен Рицар и едно пясъчно убежище.“ Напусна „Развоен език“ с неприятно усещане в стомаха.

— Остави ме да спя.

— Не — рече Хусиах. Побутна преродената. За миг долови полъха на обърканите ѝ мисли. Беше изплашена, но вече нямаше и следа от изтощението. Очевидно се възстановяваше бързо. Подаде ѝ една глинена купичка с приготвена от него отвара. — Изпий това.

Вън от пещерата отново задуха вятър. Подземната кухня изведнъж се изпълни с прахоляк. Хусиах само спусна втория си чифт клепачи, но момичето замижа слепешката. Хвана ръката ѝ и я накара да изпие отварата. Твърде много пръсти имаше на тази ръка. Неудобно.

— Пий!

Тя преглъщаше мъчително.

Хусиах се усмихна. Единствената гримаса, която бе научил от пришълците. Знаеше, че е външна проява на задоволство и радост. Харесваше му да го прави, почти колкото и да изпитва чувствата.

Наблюдаваше я внимателно. Боеше се, че отварата може да не ѝ подейства така, както бе подействала на други хора. Но въпреки това нищо не би му попречило да я използва.

Тя премигна и се олюля, сетне лицето ѝ застина в неподвижна маска.

— Сега ще ме слушаш внимателно и ще запомняш — заговори Върховния жрец. — Ще те науча колко е суров животът и възнаграждаваща смъртта. Ще те науча да не се боиш от нея и да не се страхуваш да убиваш. И когато преодолееш този страх, умът ти ще се разтвори за мен. Ще те науча да приемаш убийството със *сках*, което означава чест и почитание, и когато успееш, ще бъдеш свободна.

— Свободна — повтори Амбър.

— Точно така, дете мое. Но първо ще те пречистя. Както слънцето изгаря очите ни, ако се вираме твърде дълго, така животът

изгаря душите ни. Ти трябва да забравиш всичко.

— Да забравя — повтори тихо тя.

А след това жрецът ѝ причини онова, което тя веднъж вече се бе уплашила, че може да ѝ стори. Пресегна се и изтръгна душата от тялото ѝ.

Усмивката на Хусиах стана още по-широка.

27.

Двете изминали седмици бяха заседнали в гърлото на Джек като сух залък. Той се облегна назад, втренчил поглед в изображението на екрана.

— Виж този запис. Това отново е коритото на Черната пикоч. Погледни колко е многобройна армията им и всеки от тези войници жадува да стреля по нас.

Кевин се бе подпрял на ръба на масата. За екран използваха една от най-гладките стени във вилата, но дори тя бе неравна и изображението бе изкривено.

— Три сражения за четири дни. Противникът търпи тежки загуби. Веднъж вече успяхме да изтеглим навреме групата на Денаро... — Джек свъси вежди при спомена. Водачът на военизираното крило бе започнал да се меси в работата им, след като Колин бе заел поста посланик. В началото прекомерният му плам бе възнаграден с едноседмично лежане в лазарета. Но дори това не успя да го откаже от настойчивостта му. Ласадей се наведе към Джек и му предложи от любимата си стимулираща дъвка, но той отказа. В отговор Ласадей изпусна облак задушлив дим. Слънцето тъкмо бе изгряло над индиговото небе. — Веднъж дори се натъкнахме на драки. Така за едни сме добри хора, а за други — врагове.

— Питам се откъде се вземат тези съскаци негодници? — намеси се Ласадей. — Или всички в южната полусфера постъпват в армията при първия зов на тръбата?

— Действията им не ми изглеждат особено координирани — подметна Роулинс.

— Това е гражданска война. Каква координация очакваш? — подсмихна се Ласадей. — Пък и ние сме тук, за да защитаваме задниците на преподобните — нищо повече.

Кадетът се изчерви до уши от забележката.

— Не това имах предвид. Говорех, че армиите действат така, сякаш войниците в тях са независими. — Младежът се изправи и за миг закри изображението. — Погледнете тази скица. Аз я направих. От

тази страна съм обозначил едно тяхно артилерийско подразделение. Когато нападнахме щаба на подразделението, би трябвало да им се притекат на помощ, нали? Но нищо подобно. Никой не ни се изпречи на пътя.

— Страхливци — подметна Травелини, млясна с дъвката и изпусна облак дим. На устните му трептеше презрителна усмивка.

Джек гледаше към екрана.

— Не — възрази той. — Мисля, че Роулинс е прав. Никога не съм виждал някой битианец да се притичва на помощ или да прикрива друг.

— Всяка змия за себе си?

— Нещо такова.

Кевин разклати дългите си крака, приседнал върху масата.

— Може да е някакво религиозно табу — предположи Ласадей.

— Не е изключено. Най-добре да помолим Куадах за коментар.

В стаята се възцари тишина. Нито един Рицар не знаеше какво може да е мнението на цивилен за тази кланица. Но нямаха друг избор. Кевин се пресегна и изключи проектора.

— И без това си имаме и други проблеми. Двама от нашите не отговарят от Квадрант 42, а ми омръзна да губя хора.

— Аз ще ида — предложи Джек.

Погледите им се срещнаха.

— Ти вече ходи там.

— И не открих нищо, което не значи, че трябва да се отказвам.

— Този път може да си имаш неприятности.

— Въпреки това.

— Аз ще ида, сър — намеси се Роулинс.

— Не е необходимо. Скутерът побира само един човек с боен костюм. Добре, капитане, заминавай. Като откриеш нещо, искам да ми докладваш.

Джек кимна. И двамата с Кевин знаеха, че възнамерява да огледа района, в който бе изчезнала Амбър. Още нямаше никаква вест от нея... сякаш земята се бе разтворила и я бе погълнала. Не го успокояваше и мисълта, че е под опеката на Върховния жрец. Джек искаше да си я върне.

— И, Джек...

Той спря при вратата.

— Куадах ни прати съобщение, че армиите зачестявали атаките си, тъй като приближавала поредната пясъчна буря. Може да те завари там някъде, тъй че бъди предпазлив.

Джек козирува и излезе.

Скутерът не бе най-подходящото средство за издирвателни операции. Джек би предпочел ховъркрафта, който имаше далеч по-голям обseg и освен това можеше да лети във всякакво време, но не му оставаше друго, освен да се примири. Спусна се долу в хангара и провери акумулаторите на машината, която изглеждаше сякаш бе на Бития още от осъществяването на първия контакт.

Дракско пясъчно убежище. Дали бе истинско, или построено от някого, за да се превърне в удобен повод да бъде изпепелена и Бития?

Ако беше истинско, Джек не би могъл да го остави, защото то щеше да бъде първото зрънце, преди да започне постепенното завладяване на цялата планета и превръщането ѝ в пустиня. Нито би желал да остави Амбър на милостта на драките.

Отвори вратата на хангара и изтика скутера отвън. Двигателят му се закашля мъчително и запали едва от втория опит. Джек се настани на седалката. Докато се издигаше плавно нагоре, прибра колелата с едно натискане на ръчката и премина в полетен режим. След това се понесе над градските стени. Под него тъмнееха издължени сенки. Сурфите, които се опитваха да тичат успоредно с машината.

Скоро обаче изостанаха, изплезили черните си влажни езици. Очите им лъщяха, сякаш знаеха, че той ще се върне.

По пътищата под него битианците управляваха своите сухоземни платноходки, както го бяха правили от векове насам. Колелата им трополяха по издълбаните в прашната повърхност коловози. Дори високите стени на тези возила не осигуряваха достатъчна защита срещу дивите животни, та се налагаше да се придвижват на кервани. Платното на всяка от каруците бе боядисано в цвета на татуировките на нейния притежател. Джек описа широк кръг над Сасинал и района около него, после се отправи към Квадрант 42.

Амбър се поклони ниско и докосна земята с чело. Остана със спуснати клепачи, макар да знаеше, че за разлика от своя учител не може да вижда през тях. Ала въпреки това не смееше да не му се подчинява.

— Сега ще нанесе удар — предупреди я Хусиах. — Почувствай го.

Тя се напрегна. Миризмата на тялото му нахлу в ноздрите ѝ, предупреждавайки я за близостта и намеренията му. В началото спокоен и отдаден на медитация. После, излъчващ нарастваща топлина, докато мускулите му се подготвяха. А след това я блъсна острата миризма на напрегнати мускули.

Тя отскочи надясно, отвори очи, подложи ръка под неговата и я изви. Жрецът я погледна с изкривено от болка лице и се усмихна.

— Сега — продължи — вече може да се каже, че си истински войн. Умът ти е чист. Никога няма да убиваш, без да си го пожелала.

Амбър му отвърна с усмивка. После го освободи от хватката си.

Докато си поемаше въздух, той ѝ подаде жакет със странна плетка.

— Това е твоят враг сега — рече, после я улови за ръката и я накара да погали дрехата. — Запомни го. Това е неговата миризма.

Джек програмираше скутера. Замисли се за миг. Дракското пясъчно убежище, което Колин бе разкрил при въздушното разузнаване, не се оказа много по на север от Черната пикоч. Почеса се замислено по белега от отрязаното кутре. Дали ще открие пясък, или само изсушено речно корито наред зеления пояс?

Беше окачил костюма на задната стена на тясната кабина. Флексобрънките сияеха на утринното слънце. Бронята подскачаше, сякаш бе изпълнена със собствен живот, и Джек изруга, когато тежките ръкавици го блъснаха по гърба.

„Помня пясъка...“ — произнесе един глас в главата му и той знаеше кому принадлежи. Джек посегна към таблото и намали скоростта. Скутерът започна да описва широки кръгове, докато той оглеждаше терена под него.

— Амбър. Къде си, Амбър?

Пясъчната буря го удари челно. Предното стъкло на скутера за миг стана непрозрачно, около машината се събра гъст облак, вятърът я блъсна и повлече на една страна и Джек трябваше да положи усилия, за да я изправи.

При люлеенето костюмът се откачи от куката и падна върху него. Наложил се да пусне кормилото, за да се освободи от тежестта му. Докато се бореше с неподатливите флексобрънки, изгубил контрол и скутерът се понесе встрани. Под него изникнаха върхове на дървета и когато Джек най-сетне овладя машината, беше изгубил представа къде се намира.

Намали скоростта и изведнъж пред него изникнаха тъмните води на Черната пикоч. На монитора не премигнаха никакви светлинки, изглежда наоколо нямаше никой. Битианците нямаха навика да се връщат за мъртвите си. Джек зави на север.

Зад него един голям пращен облак се придвижваше със заплашителна скорост на юг. Точно отпред се издигаше странна постройка с на пръв поглед хаотично разхвърляни прозорци. Огледа я за миг, сетне снижи още скутера и го насочи към нея.

Ако ще се приближава към пясъчното убежище, най-добре да го стори пешком. Прелети ли със скутера над него, със сигурност ще предупреди драките вътре.

Когато напусна машината, си беше сложил костюма, но шлемът се поклащаше на колана му. Бронираната дреха бръмчеше едва доловимо, изпълнена с енергия. Подухна вятър и Джек почувства пясък между зъбите си. От допира с пясъчинките настръхна целият.

Устата му беше изсъхнала. Колкото по-малко боклук вкарва в костюма, толкова по-добре. Холограмата го къпеше в розовото си сияние. Беше си свалил ризата и бе закрепил датчиците върху голите си гърди. Едва доловими убождания в китките му съобщаваха, че акумулаторите са заредени догоре.

— Компютърно проследяване. Засечи изкуствената структура — нареди Джек. Екранът премигна и на него се появи карта на района и стрелка, сочеща посоката. Джек закрачи натам, като се придвижваше с големи подскоци, тъй като не искаше да оставя скутера за дълго без надзор.

Засега от фантом нямаше и помен. Джек се запита отново, както го бе правил неведнъж през няколкото седмици, дали разсъдъкът на фантом не бе пострадал от загубата на Амбър. Подплатата, която бе поставил преди много години, за да му е по-удобно вътре, бе прилепнала от пот към гърба му.

Храстите по тези места бяха с височината на дървета и снабдени с остри шипове, които дращеха костюма, сякаш се опитваха да го спрат. Джек се ориентира за посоката и отново продължи към целта. Не разполагаше с много време.

Спря, изведнъж осъзнал защо битианците ги бяха атакували така масирано недалеч от Черната пикоч. Пясъчните руини бяха врата към огромен и добре запазен храм.

Храмът беше стар. Толкова стар, че беше обветрен и заоблен като скалите, които го заобикаляха. Толкова стар, че основите му бяха скрити в дебел слой пясък.

Но не толкова стар, че да се изгубят барелефите по стените му.

— По дяволите! — изруга Джек и гласът му отекна глухо в шлема. Докато се оглеждаше, помисли си, че може би тази находка най-сетне ще направи Колин щастлив. „Внимавай какво си пожелаваш, че може да го получиш“, предупреждаваше поговорката.

Джек закрачи право към храма. Преди това провери дали камерите записват всичко, на което щеше да стане свидетел след малко. Премина покрай първия ред от колони, пристъпи върху мраморния под и тогава пред него се показа олтарът.

Беше толкова изумен от онова, което видя, че се спъна и падна през ръба на пясъчното убежище, което заобикаляше храма, заплашвайки да го погълне. Джек изпъшка и се претърколи настрани. По лицевото му стъкло бе полепнал пясък. Той разтърси глава и се огледа. След това една смразяваща мисъл го накара да скочи на крака.

„Скалистите образувания“ на Колин, древният храм и пясъчното убежище бяха едно и също.

Най-сетне Джек знаеше защо битианците бяха нападали с такова настървение доминионския лагер. Драките вече се бяха настанили тук, осквернявайки древната светиня.

Джек изрита намръщено една дракска ларва, която си проправяше път през мекия пясък около храма. Догади му се. Малко по-нататък се виждаше заровеният до средата дракски кошер със

спираловиден връх. Нямаше и помен от пазачите... ако не се брояха шестте бойни костюма, подредени от едната страна.

Абдул. И петимата, които бяха изчезнали преди седмици, при битката край Черната пикоч.

Кожата на Джек настръхна. Той включи предавателя.

— Говори капитан Сорм. Ставайте, момчета. Ще ви откарам оттук.

Ниско, едва доловимо прашене и никакъв отговор. Дали костюмите не бяха празни? Кой тогава ги бе подредил тук и защо? Дар за боговете? Или битианците ги събираха като скалпове?

А може би се бяха надявали, че скритите вътре Рицари ще превземат пясъчното убежище?

Вероятно, защото Джек не виждаше никакви възрастни драки наоколо. Заобиколи външния край на потъмнелия от времето пясъчник. Намери парче хитин и го подхвърли върху ръкавицата си. Краищата му бяха обгорени от лазерен огън.

Значи тук наистина е имало битка. И Рицарите се бяха сражавали до последния човек. Но убежището бе устояло. Джек си даваше сметка за опасността, която се крие в недрата му. Пясъкът щеше да се увеличава, а вътре малките щяха бързо да съзряват.

Въпросът бе защо Абдул не се бе свързал с щаба. Защо не бе поискал да ги евакуират или не бе помолил за подкрепление?

И защо нямаше никакви признаци за живот в костюмите?

Стисна устни, за да прогони страха си, давайки си сметка, че ще трябва да се приближи до костюмите и да повдигне визьорите, за да разбере има ли някой вътре. Пясък и ситни камъчета стържеха под краката му. Надигаха се неприятни спомени, подсилвани от равномерното потракване по бронята на вдигнати от вятъра пясъчинки.

А после нещо изръмжа.

28.

Джек замръзна на място. Преглътна болезнено.

Звукът идваше откъм най-близкия боен костюм. Сивкаво черните му флексобрънки лъщяха предизвикателно на слънцето. Джек се извърна бавно към него и повдигна ръкавицата.

За миг се зачуди дали не сънува. Или е катастрофирал със скутера и сега вече се е слял с битианската земя и скали, а това е отвъдният живот.

А може би бе прекалил с мордила и сега лежеше в спалното помещение и се мятеше насън, вместо да е потънал в лишен от съновидения транс.

Всичко друго, мислеше си той, само не и това. Не и този оживял кошмар.

— Хайде, кучи сине — предаде по радиостанцията Джек. — Ела да видим кой е по-добър!

Костюмът се разчупи като изсъхнало яйце, флексобрънките експлодираха като шрапнели, а силата на взрива вдигна облак от пясък. Нещо се надигаше от останките, които бяха принадлежали на някой от неговите другари и които сега се бяха стопили до сдъвкани кости и изсъхнали сухожилия.

Гущероподобният берсеркер нададе рев. Той изпъна гръб и изхвърча от натрошената обвивка на костюма, а воят му бе подхванат от останалите пет костюма. Джек се прицели с ръкавицата и откри огън, преди извисяващото се над него чудовище да успее да го събори. Нищо на този свят не можеше да се бие по-свирепо и по-бързо от милоски берсеркер.

Джак задейства реактивните двигатели и прелетя над главата на чудовището. Зъби, които с лекота можеха да разкъсат бронята му, присвяткаха отдолу, само на сантиметри от подметките му. Докато се носеше из въздуха, той изстреля заредените на китките ракети към костюмите на Рицарите, които сега бяха обитавани от ужасяващи, кошмарни създания.

Два от тях изригнаха в огън и дим, но още един се разчупи. Берсеркерът лежеше навит на кълбо вътре, все още не напълно съзрял, но вече се пробуждаше. Джек отново се издигна нагоре и пусна един откос през свитото тяло. Когато се приземи, първият берсеркер вече го очакваше.

Двамата се сблъскаха и от силното сътресение някои от системите в костюма на Джек се изключиха. За един кратък миг задната камера престана да подава образ. Джек се завъртя в кръг, покосявайки всичко наоколо с лазера на дясната ръка. Чудовището го удари отново и този път дъхът на Джек секна.

„Ставай, господарю“.

Фантом се пресегна към него. Замаян, изгубил сили, Джек лежеше безпомощно в тази обвивка от машини и електронни вериги. Успя да се изправи, размърда леко крак, холограмата улови движението и го превърна в могъщ ритник. Берсеркерът отново нададе рев. От задния му крак бликна жълтеникавозелена кръв.

Берсеркерът го вдигна на ръце и го запокити. Джек се блъсна в скутера и го отметна назад. Машината изригна в пламъци и Джек се дръпна, олюлявайки се, за да не го засегне експлозията.

Берсеркерът се прокрадна зад него и го вдигна за втори път.

Едва сега Джек си даде сметка за невероятната мощ на чудовището. Завладя го страх. Един от датчиците се беше откачил и сега десният му крак беше безжизнен.

„Не мога да помръдна. Изгубих мощност.“

„?“

Фантом вече му бе помагал веднъж при подобен проблем. В Лазертаун.

„Енергийното хранване на десния крак е прекъснато. Не мога да поставя датчика.“

„?“

„По дяволите, фантом. Чуй ме... спомни си.“ — Земята под него се въртеше. Едва ли щеше да издържи още едно хвърляне.

„Не, господарю. Ти си този, който не може да ме чуе.“

Гласът на фантом отекна и в най-далечните кътчета на съзнанието му.

„Пусни ме тогава. Остави ме на мира. Ти ме плашиш повече от тези, с които трябва да се бия.“

По лицето му се стичаше кръв и пот. Но знаеше, че фантом е прав. Не биваше да се страхува от него. Трябваше да му позволи да навлезе свободно в съзнанието му. Гласът на фантом беше променен, издаваше неговата зрелост. Той затвори очи и потърси вътре в себе си фантом, както удавник търси близката суша.

Джек нанесе удар с левия крак. Десният последва колебливо движението. Усещаше го някак странно, сякаш беше изтръпнал. Кракът му се движеше само защото се движеше и костюмът. Берсеркерът се олюля под тежестта на ритника. Джек започна да го рит яростно.

Чудовището го пусна.

Джек падна долу и се претърколи. Успя да сгъне под себе си левия крак. Десният отново го последва с известно забавяне. Той се изправи и се опита да възстанови равновесието си, забелязал, че гуцърът се хвърля към него. Вдигна ръкавицата пред себе си. Берсеркерът разтвори окървавената си паст и отвътре се показаха два реда остри като бръснач зъби. Джек стреля право в зейналото гърло.

Дори след това чудовището успя да нанесе два страховити удара, преди да издъхне.

Джек се приближи, олюлявайки се, към последните два оцелели костюма. Мъжете вътре бяха мъртви. Въпреки това той ги изпепели, страхувайки се от онова, което би могло да се храни от вкочанената им плът. След това, пак с помощта на лазера, запали храсталаците наоколо и пожарът, който последва, бавно и неумоливо погълна пясъчното убежище и костюмите.

Когато приключи, свали шлема и започна да повръща на тревата пред главната порта на храма.

29.

Първата му мисъл беше, че е изгубил твърде много кръв. Виеше му се свят и му се гадеше, докато се поклащаше несигурно на крака, втренчил поглед в гигантската клада, която поглъщаше останките на шестимата Рицари, заедно с берсеркера и дракското пясъчно убежище. В лицето го лъхна горещина, въздухът трептеше от почти нетърпимата жегга, подхранвана вероятно от нагорещения пясък и онова, което се криеше в убежището. Сложи си шлема, за да се скрие от топлината, но продължи да гледа към белите огнени езици, които се издигаха нагоре в нощното небе.

Изтощен до смърт, Джек обърна гръб на кладата и се наведе над останките от скутера. Беше смазан до неузнаваемост и не ставаше дори за скрап, камо ли да го върне у дома. Джек втренчи в него хипнотизиран поглед.

„Остави на мен да те прибера.“

„Ще се наложи — отвърна Джек. — Защото аз нямам повече сили.“ Въздъхна уморено и се предаде на костюма.

В далечните, отдавна отминали времена на праисторическата Земя неговите предци бяха прибегвали в подобни случаи до лечебно пречистване, спиритическа разходка на душата, чиято цел бе да се открие истината и да се натрупат знания. Сега Сторм вървеше по този път, но душата му бе свързана с едно още по-древно чудовище.

Тръгнаха призори, заедно с началото на поредната пясъчна буря и само човек, облечен в боен костюм, можеше да се надява да стигне целта си.

Битианците се стичаха да гледат костюма на Всите светлини, който крачеше през земите им. Армиите им се бяха окопали здраво в лагерите, защитени, доколкото бе възможно от пясъчните бури. Първата от тях щеше да е най-жестока, после щеше да настъпи

известно затишие, преди сезонът на бурите да се разрази с пълната си сила.

Но тази първа буря завари повечето от тях неподготвени, все още на открито, увлечени от борбата за вярата. Трябваше да изчакат бурята да утихне и едва тогава да се приберат по домовете и фермите си, по мелниците и дюкяните, където да се влеят отново в руслото на всекидневието, докато настъпят подходящи условия, за да воюват.

Но костюмът бе променил всичко. Сега вече Светците знаеха защо предсказанията им са били неверни. Богът на всички бе пожелал да останат в капана на пясъчната буря, за да могат да зърнат създанието, което крачи необезпокоявано през нея.

По-дръзките от тях излизаха, присвили очи срещу вятъра, и се опитваха да доближат съществото. Поднасяха му почитанията си, плодове и вода. Съществото спираше. Ако имаха късмет, дори си сваляше шлема и отпиваше от водата или хапваше от плодовете. А те втренчваха благоговейни погледи в лицето му и сетне се покланяха ниско, докато се отдалечи от тях.

Мнозина битианци никога досега не бяха виждали човек, нито бяха изпитвали желание да видят. Малцина от тях бяха зървали драки... нагли създания, крачещи из земите им, сякаш бяха тяхна собственост. Битианците не се съмняваха, че драките наистина разчитат някой ден да притежават тази страна. Единственото, което не знаеха, бе дали това ще стане преди или след Третата епоха.

И така, битианците направиха онова, което не бяха правили никога през целия си живот, а той бе доста дълъг. Те напуснаха лагерите и убежищата си и последваха създанието в сияещия костюм, за да видят къде ще ги отведе. Дошло бе време за пророчества.

Хусиах чу тътена на земята. Излезе от пещерата и се изправи срещу вятъра, носещ мириса на приближаващата се буря. Заслуша се, сетне се извърна към преродената.

— Време е — заяви той.

— Време?

— Време за Светото изпитание, за което те подготвих. Последвай ме. — Двата започнаха да се спускат към долината.

Дурл прочете разтревожено доклада на съгледвачите.

— Цялото убежище е било разрушено? Но какво е станало? — изпука неговият синтезатор, предавайки степента на гнева му.

Помощникът му се поклони върху предните си, лишени от хитинова обвивка крака.

— Съжалявам, посланик. От известно време няхаме връзка с тях — вниманието ни бе насочено как да разположим кораба на най-подходяща орбита и да го прикрием там. Когато възстановихме връзката, оказа се, че никой не отговаря. Пратихме съгледвачи, за да проверим какво е станало, и открихме, че убежището е разрушено.

— Не. Не. Ти ме уверяваше, че храмът е свещено място — че битианците няма да посмеят да го нападнат, независимо от последствията.

— Храмът все още е там, ваше великолепие. — Въпреки че помощникът се стараеше да запази самообладание, лицето му бе изкривено от уплаха.

— Това е истинско бедствие. То ще ни върне назад с години. — Дурл обърна гръб на своя подчинен.

— Намерихме само това на мястото — помощникът пропълзя напред, пусна един предмет на пода и бързо отстъпи.

Дурл се наведе и го вдигна. Фасетните му очи мигновено разпознаха емблемата на доминиона.

— Тези проклети Рицари! — хвърли ядно пластината към стената.

— Но как са разбрали?

— Няма значение. След като знаят това, лесно ще се досетят и за останалата част от плановете ни. Имаме само една възможност. — Дурл се изправи в целия си ръст. Въпреки че по принцип военната каста притежаваше по-едри и мускулести тела от останалите, Дурл бе доста внушителен. Плочите на маската му се препоредиха, и когато помощникът намери сили да вдигне очи към него, нададе уплашен вик и заотстъпва чевръсто назад.

Новините достигнаха „Раздвоен език“ почти със същата бързина, с която и останалите кътчета на Сасинал. Тед тъкмо уговаряше

прекарването на поредната пратка с контрабандни стоки, когато дочу слуха. Двамата с търговеца оставиха полупразните шишета и се отправиха към доминионските казарми в Южния квартал.

На вратата ги спря строен младеж със светлосини очи.

— Капитан Сторм ли? — отвърна той в отговор на запитването им. — Излезе на патрулна обиколка.

— Не ми ги разправяй тези. Той ми обеща да ни прибере, когато удари часът, и трябва да ти кажа, че вече е ударил.

Младият мъж ги изгледа стреснато.

— За какво говорите?

— Отведи ме при твоя командир, приятелче. Нямам намерение да разправям тази история два пъти.

Роулинс помисли за миг, сетне ги поведе към Кевин.

Кевин седеше на отсрещния край на масата в заседателната зала и ги разглеждаше свъсено.

— Не разбирам защо смятате, че личните обещания на капитан Сторм обвързват и нас, независимо от повода, по който са били дадени — повдигна брадичка той, сякаш се опитваше да улови миризмата на двамата мъже, застанали от другата страна на масата. Би могъл. По лицата им се стичаше пот, а ръцете им видимо потреперваха.

— В такъв случай ще ви го кажа направо — когато тази прашна завеса се вдигне, зад нея ще се покаже армия от двайсет хиляди битианци.

— Битианците не се придвижват по време на пясъчна буря.

— Правилото не важи, когато става въпрос за нещо, свързано с древно пророчество.

— Какво например?

— Началото на края на Втората епоха и зората на Третата, възвестяваща края на света. И в двата случая ние с вас не бива да оставаме в града. — Тед преглътна уплашено, докато се чудеше как да убеди командира.

Кевин го погледна замислено. Сетне се обърна към Роулинс.

— Кога трябва да се върне капитан Сторм?

— Честно казано, закъснява. Доколкото ни е известно, озовал се е в покрайнините на една малка буря на север. — Но Роулинс премигна

нервно и Кевин си даде сметка, че младият лейтенант е обезпокоен. Защо ли Сторм не се бе свързал с тях?

Кевин почувства, че стомахът му неволно се свива. Ами ако наистина се е натъкнал на дракско пясъчно убежище? Дори само едно такова можеше да им създаде шестнайсет хиляди различни неприятности. Той се изправи.

— Какво можем да очакваме от битианците?

— Става въпрос за едно древно пророчество. За нещо, което чакат от стотици години. Идва времето за Светото изпитание... за тримата герои... от които само един ще оцелее... ако въобще оцелее. Доколкото мога да се ориентирам сред всички тези фанатични брътвежи, става дума за настъпването на Третата епоха. Ако обаче това не се случи, битианците са готови да се самоунищожат, както и да унищожат всичко живо на тази планета.

Роулинс подсвирна от изненада.

— Лейтенант, ако обичате, повикайте Ласадей — нареди Кевин.

Високият момък напусна неохотно помещението.

Веднага щом стъпките му затихнаха, Кевин посочи Тед.

— Не си тук, за да ми съобщиш за Светото изпитание, а за да си спасиш кожата. Защо въобще смяташ, че капитан Сторм има интерес това да стане?

Тед облиза нервно устни. Озърна се, не откри никакви признаци, че отнякъде ще получи помощ, и реши да рискува.

— Знам защо е била изпепелена Кларон. Аз съм пилот на скутер. Извършвам въздушни проучвания. Работих там за миньорите. Това е дълга история, още от времето на Пясъчните войни.

— Имам време — успокой го Кевин. — Слушам те.

Пилотът се подпря на масата.

— Невинаги съм бил в тежко положение. Като пилот печелех добре. Но после се натъкнах на нещо, което не биваше да виждам. Дракско пясъчно убежище на Кларон. По онова време Кларон бе новооткрита планета, на която ѝ предстоеше колонизация. Но проклетите драки сигурно не са го знаели. Чували ли сте за Пясъчните войни? — Тед погледна въпросително Кевин. — Може би. Но тогава сте бил хлапе, също като мен. Както и да е, търсех един човек на Кларон. Един Рицар. Знае се, че в края на Пясъчните войни драките са

унищожили всички — с изключение на един или двама дезертъори, но този не беше такъв. Те бяха нашият елит, нали знаете?

Кевин кимна, малко по-отривисто.

— Както и да е, някой в Доминиона бе узнал, че драките почитат храбростта на победените си противници. Нямали нищо против да приемат на служба някои от най-добрите си врагове. Почитали ги, обръщали ги в своята вяра. Ако и това не се получело, просто ги принуждавали да се подчиняват. А сетне ги оставяли някъде, където да бъдат намерени. Та както казах, бях тръгнал да търся един от онези „изчезнали“ Рицари. Така и не го намерих обаче. Вместо него открих пясъчното убежище. Докладвах за находката, а следващото, което се случи, бе, че над планетата увиснаха бойни кораби и я изпепелиха. Никой не трябваше да се измъкне от нея. Никой. Аз успях само благодарение на това, че бях излязъл на разузнаване и се намирах в един отдалечен лагер. Но след това агентът, за когото работех, посети евакуационния лагер и се постара да ме убеди, че не бива да казвам на никого за своето откритие.

— Но ти си разговарял със Сторм. Защо? — Кевин се напрегна. Знаеше защо. Сторм е бил на Кларон. Сторм добре знаеше какво представляват пясъчните убежища. Но освен това Кевин бе наясно, че не Сторм бе изгубеният Рицар. Той се изправи.

— Защото работя за много и различни хора. Когато отидох там, смятах, че ще бъда въвн от опасност. — Тед се засмя горчиво и поклати глава. — Вече не се съмнявам, че битианците са ужасно корави създания — особено когато въпросът опре до умирачка. Виждате ли, те знаят, че имат само един живот. Телата им обаче непрестанно се обновяват. Тези, които срещате днес по улиците, са същите, които са крачели по тях и преди двеста години, дори преди хиляда години. Но истината е, че те са уморени. Веднъж вече са замърсили този свят, после са го почистили и са привикнали с по-опростен начин на живот, но са уморени. Повечето от тях не желаят настъпването на Третата епоха. Видели са всичко на този свят. Така че за тях смъртта е нещо като Божи дар. Аз обаче не желая да остана тук и да чакам да ме надарят с подобна чест. Проблемът е, че няма как да се измъкна без вашата помощ. Обърнах се към един посредник, а той вдигна ръце и ми обясни, че нещата зависят от Рицарите. Каза ми, иди при тях и поискай помощ. Разкажи им всичко, каквото знаеш, и остави на тях да

решават. Така и направих. Отидох при Джек, а той ми обеща... — Тед млькна и втрени поглед в своя спътник. Но възрастният търговец се свиваше, сякаш му беше студено. Тед се пресегна и го потупа успокояващо по рамото.

Кевин се почеса по слепоочието, където една вена бе започнала да пулсира. Вече не се съмняваше, че този хленчещ пилот разполага с важна информация, от която Рицарите се нуждаеха в момента. Погледна Тед.

— Можеш ли да посочиш агента?

— Разбира се. Казва се Уинтън.

Командирът кимна бавно. Името му бе познато. Тайният началник на Планетната полиция. Знаеше, че Уинтън в момента е на Бития и работи под прикритие в посолството. Кевин дори бе разговарял с него. Пепус се доверяваше на Уинтън, но понякога изглежда се боеше от него. Императорът дори бе помолил Кевин да го държи под око. А оставаше и проблемът с два особено важни товара, които трябваше да бъдат откарани на Малтен.

Роулинс се върна заедно с Ласадей.

Кевин отведе сержанта в ъгъла.

— Ще се заемем с евакуацията на персонала веднага щом потвърдим сведенията на този човек. Искам да бъде един от най-добре охраняваните товари на кораба. Пази го, сякаш от това зависи животът ти.

— Разчитайте на мен, командире.

— Добре — Кевин се усмихна, после се върна при масата. — Господа, сержант Ласадей ще се погрижи за вас.

Роулинс го изчака да приключи с разговора. Командирът му даде знак.

— Да идем да проверим какво се вижда от стената.

30.

Кевин повдигна очилата за нощно виждане. Вятърът духаше с неистова скорост, прехвърляйки с лекота стените на Сасинал, сякаш бе обладан от желание за лично възмездие. Филтрите на костюма вече се бяха задръстили със ситен прахоляк. Роулинс се бе проснал по корем върху стената и го държеше за глезените, за да може да стои изправен и да оглежда.

Благодарение на вятъра жегата бе далеч по-поносима, но въпреки това през очилата се виждаха обширни светли петна. Струпани в лагери битианци, със стотици и скоро — ако сведенията бяха верни — с хиляди.

Кевин почувства, че го изпълват колебания. Беше преценил погрешно много неща, преди да дойде на Бития. Сега вече знаеше, че не е трябвало да реагира с военни действия на опитите на местните да атакуват совалката. С нападението бе предизвикал глобален конфликт. Не беше оправдал очакванията на Пепус и, което бе още по-лошо, не бе спазил завещаните от брат му преди толкова много време принципи, които се бе опитвал да следва през целия си живот. Сега вече знаеше, че не е достатъчно да носиш боен костюм, нито да накараш и други да носят своите. Съжаляваше, че Джек Сторм не е с него. Нямахте с кого да обсъди грешките си, а бе сигурен, че Джек би го разбрал. Но Джек бе изчезнал преди ден и половина и вероятността да не се върне нарастваше с всяка минута.

Битианците искаха да умрат. Не се съмняваше в това. Религията им ги убеждаваше, че в отвъдното ги чака по-добър живот. Той им бе осигурил повода да започнат самоубийствен конфликт, който щеше да доведе до гибелта на цялата планета. Макар да не ги разбираше, длъжен бе да се примири с желанията им. Още един провал.

Кевин въздъхна и свали очилата. Без тях картината зад визьора бе напълно замъглена. Според метеорологичните прогнози вятърът щеше да утихне по някое време нощес.

На сутринта вместо стотици зад стените щеше да има хиляди битианци. Кевин вече не се съмняваше в това. От вътрешната страна

на стената щяха да ги очакват само триста доминионски Рицари.

Освен ако не се случеше някое чудо.

Той се отпусна на коляно, неспособен да издържи на напора на вятъра. Роулинс се изправи и двамата се подпряха с рамене. Кевин подаде очилата на своя помощник.

Роулинс погледна през тях, но изуменото му възклицание бе заглушено от засиления вой на вятъра. Кевин го тупна по рамото и двамата се спуснаха от стената, където спряха за миг, за да си поемат дъх на завет.

— Какво ще правим сега, сър?

— Искам да подготвят совалката за евакуация. И съобщи на Рицарите да са готови за бой.

Амбър се олюля срещу вятъра. Почти не виждаше нищо, безброй песъчинки я жилеха едновременно по тялото и лицето. Не смееше да отвори очи, въпреки че бе завързала кърпа на лицето си. Следваше Хусиах така, както той я бе учил — ориентирайки се по миризмата и топлината на тялото му, макар да си даваше сметка, че все още не може да разчита напълно на тези нови сетива. Съвсем скоро щеше да настъпи мигът, за който я бяха подготвяли. Тя щеше да се изправи срещу смъртта в името на Хусиах и неговите последователи. Победата ѝ щеше да означава, че вратите ще се разтворят пред него и неговия народ и Богът на всички ще ги призове при себе си. Щеше да се изправи срещу други двама противници, но само единият от тях имаше значение.

Той щеше да носи Сияещия костюм — в противовес на мрака, който съпровождаше смъртта. Той беше нейният враг. Измамникът.

... боен костюм от флексобрънки, носен от човек на честта, който я призовава...

Амбър премигна и се загърна по-плътно в дрехите си. Тази заблудена мисъл изплува в главата ѝ, като погнато от вятъра листо. Изгърколи се през съзнанието ѝ и изчезна, без да остави и следа, както камъните не оставяха следа върху пясъка след порива на вятъра. Но все пак, тя го познаваше...

Може би отново беше обезумял, но в такъв случай бе изминал доста дълъг път, за да открие себе си. Имаше усещането, че някой, не, че цяло множество го следва, пристъпвайки след него през тази пресечена местност, която с лекота би съсипала и най-издръжливата машина. Всеки път, когато спираше уморено, оглеждайки се за вода и храна, пред него се появяваше битианец и му предлагаше това, от което се нуждаеше. Един или двама от тях дори се опитваха да го заговорят на примитивен английски. Благодариха му, задето бе пречистил храма. Това бе разбираемо за Джек. Но не и останалото. Наричаха го техен Герой, назоваха го и с други имена, заради които му се искаше да извие врата на Колин, ако някога успееше да се прибере в града най-сетне. Мислеше си да ги попита за Амбър. Бяха му казали, че при Върховния жрец живеел „прероден“ човек, и той реши, че става дума за нея. Може би и тя щеше да излезе, за да го поздрави, и тогава Джек щеше да я вземе в обятията си и да я увери, че всичко ще бъде наред.

Но сред тази непрогледна завеса от пясък едва различаваше отделни форми. Сензорите му бяха повредени, екраните едва функционираха, широкодиапазонният монитор не работеше... но въпреки това усещаше по някакъв неуловим начин, че го следват, докато крачеше по криволичетия път за Сасинал. Веднъж спря, останал без сили, после се строполи върху пясъка и миг по-късно осъзна, че някой е свалил шлема му и му е положил влажна кърпа на челото, след това разпънаха над него шатра и му дадоха да яде пресни плодове. Имаше странното чувство, че битианците владеят силата да спират и пускат отново бурята.

Едно обаче не можеше да проумее — какво бе станало с фантом. Изглежда създанието, което обитаваше костюма, бе преминало през някакъв процес на пробуждане. Вече нямаше и следа от познатия му импулсивен, склонен към агресия характер. На негово място се бе появило мрачно и уравновесено същество, осъзнаващо трудностите на живота, готово да воюва, да трупа опит и да расте...

Сега вече фантом беше негов Спътник. Беше му по-близък дори от възлюбена. Фантом помнеше Милос и Пясъчните войни — макар и смътно. И беше готов да помогне на Джек да узнае истината за миналото.

Край на кошмарните сънища и мъчителните видения. Джек вече имаше Спътник, който щеше да го подкрепя всеки път, когато разсъдъкът му беше заплашен.

Освен, разбира се, ако вече не беше полудял.

В такъв случай вътрешният диалог бе само още един симптом.

Роулинс събуди Кевин на сутринта. Първото, което му направи впечатление, бе зловещата, абсолютна тишина. Секнал бе несекващият звън на камбанките от гоблените. Едни бяха изпопадали, други — разбити на парчета.

Той отиде до стената само за да открие, че там вече са се струпали мнозина. Повечето бяха битианци, но видя също Свети Колин с неговия военен помощник, Денаро, този арогантен кучи син.

Джонатан, телохранителят, застанал в подножието на стената, го погледна обезпокоено.

Роулинс му помогна да се покатери, а Колин се отдръпна и му стори място.

— Исусе!

Колин се закашля смутено и Кевин побърза да добави:

— Простете, ваше преподобие.

— Няма нищо.

Нямаше думи, с които да бъде описана гледката. Хиляди и хиляди битианци бяха насядали из равнината, която заобикаляше Сасинал. Вятърът бе оскубал тревите и храсталаците, но сега на тяхно място се ширеше това мистериозно море от татуирани лица и тела. Във въздуха бе увиснал загадъчен и възбуждащ мирис.

Не всички бяха войници. Застанал от другата страна на Свети Колин, доктор Куадах обясняваше на висок глас, че някои от тях са дошли от Северната полусфера, прекосили са океана, за да седнат пред вратите на Сасинал. Нямаше и следа от животните, които обитаваха пространството зад стените.

— Какво правят там? — попита Кевин.

Колин повдигна рамене. Куадах разтърка набръчканото си лице и отговори:

— Чакат.

— Какво чакат?

— Всичко и нищо.

Кевин сбърчи озадачено вежди. Колин го потупа по рамото.

— Къде е Джек?

— Така и не се върна от патрулната обиколка.

— Какво? — Колин втренчи в него изненадан поглед.

— Излезе на обиколка с един скутер. Смятаме, че се е изгубил в бурята.

— Какво, за Бога, е търсел там?

— Амбър, какво друго? — „И драките“ — добави наум Кевин. — Трябваше да изпратя друг патрул да го потърси, но...

— Но искаше първо да разбереш какво става тук — прекъсна го Колин и въздъхна, като поклати глава.

— А ти защо си тук? Снощи пратих вест посолството да се готви за евакуация.

— Имам и... други задължения. — Колин посочи расото си. Отново бе облякъл дрехите на Скиталец.

Кевин извърна очи към морето от битианци. Никой от тях не помръдваше. Той побутна Колин по лакътя.

— Да идем да пийнем и да обсъдим събитията.

— Добре ще ми дойде да сръбна нещо — кимна Колин.

Двамата напуснаха стената.

И тъй като бяха обърнати с гръб, пропуснаха да забележат последните две фигури, които се присъединиха към множеството отвън. Тълпата се разтвори пред Върховния жрец и той доближи безпрепятствено стената, следван от своя по-дребен спътник. Коридорът зад тях остана отворен, сякаш очакваха още някого.

Ако бяха на стената, без съмнение Кевин и Колин щяха да познаят Амбър.

— Искам да ме придружиш в дракското посолство — заяви Кевин, когато се отдалечиха достатъчно.

— Защо?

— Смятам, че е в задълженията ми да ги убедя, че трябва да се евакуират.

— Ще ти се изсмеят в лицето, ако въобще могат да се смеят — отвърна Колин. — Сигурно гледат на евакуацията ни като на

доброволно преотстъпване на този свят.

— Ако въобще го доживеят.

— Въпреки това смятам, че е безсмислено.

— Но необходимо. Трябва да ги накарам да напуснат планетата, ако не за друго, то поне за да се погрижа Бития да остане неутрална територия. В противен случай ще проваля цялата операция и Пепус ще ми поиска главата.

Доминионското посолство се намираше по-близо и затова двамата решиха да се отбият там за уговорения разговор на чашка. Битианските прислужници сваляха гоблените, за да ги почистят от прахоляка. Двамата влязоха вътре, без никой да ги спре. Колин се намръщи озадачено.

— Това е странно. Полицията би трябвало да охранява входа.

— Излезли са да зяпат змийски кожи. Ще пратя неколцина от моите Рицари.

Във вътрешния коридор ги пресрещна Уинтън.

— Няма да е необходимо, командире. Държа нещата под контрол.

Уинтън беше едър, мускулест мъж, малко над средна възраст, но очевидно в прекрасна форма. Имаше следа от лазерно обгаряне от едната страна на темето, която продължаваше отпред, под линията на косата. Кевин никога не бе изпитвал симпатия към началника на Планетната полиция. Не го харесваше заради агресивното му поведение и най-вече защото усещаше, че по някакъв начин Пепус се бои от него.

— Все още ли се криеш по ъглите, Уинтън? — подметна той презрително, с цел да го подразни.

— Някои предпочитат ъглите — отвърна Уинтън. — Други, да се гушат зад бронята си. — Той кимна на Колин. — Посланик? Посланик Дурл ви праща почитанията си и ви кани на среща в дракското посолство. Исква спешно да разговаря с вас.

— Мога да го разбера — кимна Колин.

— Ще дойда с теб — предложи му Кевин.

— Няма да е необходимо — намеси се Уинтън. — Аз отговарям за безопасността на посланика.

Двамата мъже се измериха с поглед, сетне Кевин отстъпи. И без това скоро можеше да е в немилост пред Пепус, по-добре да не се заяжда с Уинтън. Сведе глава и си тръгна.

Уинтън го изпроводи с поглед. На устните му трептеше усмивка. Беше засякъл нискочестотно съобщение от Сторм и знаеше, че капитанът е само на няколко километра от Сасинал. Уинтън нямаше никакво намерение да го предупреждава какво го очаква.

Не беше необходимо да го убива собственоръчно. Отвън имаше десетки хиляди битианци, които жадуваха да го сторят.

Оставаше му само да се разправи с Дурл и Колин, когато са заедно.

Отгласът от действията му щеше да свали от трона Пепус и да разклати властта на Триадата.

А битианците щяха да се погрижат вместо него за изгубения Рицар — вербуван на времето от драките.

31.

— Роулинс, искам да се явиш в дракското посолство. Кажим им, че си назначен за телохранител на Свети Колин.

— Какво?... — лицето на младия мъж преbledня.

— Чу ме добре. Дурл е поканил Колин на разговор. Имам обаче известни съмнения относно причината за тяхната среща. Не ми харесва идеята негово преподобие да се яви там без охрана.

— Ясно, сър. Разбрах ви.

— Как върви подготовката за евакуация?

— Прехвърлихме почти двеста души на стартовата площадка, сър.

Кевин кимна. Площадката бе достатъчно далече от града, така че щяха да излетят дори и битианците да го завладеят напълно. Въпросът бе как да прехвърлят там Колин и последователите му, а също и останалите рицари.

— Добра работа — не пропусна да отбележи той.

— Да, сър! — лицето на Роулинс грейна. — Свързахме се с капитан Сторм, сър! Каза, че идва насам.

— Какво?

— Да, сър.

Кевин също се засмя.

— Брей, това е нещо, което бих искал да видя с очите си. Още ли е на линия?

— Не, сър. Костюмът му не функционира с цялата си мощност. Предполагам, че е имал известни проблеми.

— В такъв случай задачата ти се променя. Няма да пазиш Колин, искам да идеш и да ми го доведеш. Ще ви чакам при градската порта. Ако имаме късмет, ще успеем да вкараме Сторм, а после всички да се измъкнем с ховъркрафта.

Роулинс отдаде чест и си тръгна. Кевин ги изпроводи с поглед до входната врата. След това си закопча куртката, постави колана с оръжията и за втори път тази сутрин се отправи към стената.

Когато стигна дракското посолство Роулинс се поколеба. Настръхна при мисълта, че ще види къде точно живеят онези... насекоми. Мисълта, че може да ги завари, докато се хранят, накара стомаха му да се свие. Но той имаше заповеди и трябваше да ги изпълни.

Само една от къщите в Сасинал бе оборудвана с врата. Когато обаче я приближи, за свой ужас Роулинс установи, че не се охранява и зее отворена. Побутна я с пръсти и тя поддаде без съпротивление.

Почти бе готов да се обърне и да си тръгне. Но си спомни за Кевин... и за Свети Колин, който може би беше вътре, без никакви приятели до себе си. Роулинс не беше Скиталец. Дори не им симпатизираше. Но знаеше, че както командирът, така и капитан Сторм са много близки с този човек.

Което означаваше, че Колин на всяка цена трябва да бъде спасен.

Преглътна мъчително и пристъпи прага, очаквайки всеки момент в гърдите му да се забие изстрелян от драките куршум или лазерен лъч да го покоси през краката.

И в двора нямаше следа от охрана. Сега вече Роулинс усети, че го обхваща ужас. Направи още няколко крачки и изведнъж замръзна. Започна да му се повдига. Насред двора бе проснато размазаното тяло на дракски пазач. Под него се виждаше локва засъхнала кръв.

— Божичко!

Той се задави. Къде ли беше Колин?

Роулинс заобиколи драка и се озова пред вратата на сградата. Тук спря и наостри слух.

Гласове... откъм десния коридор.

Вместо да влезе безшумно, той хукна право натам и когато стигна входа за приемната, не спря, а се хвърли през него.

Тъкмо по тази причина огънят от пушката на Уинтън попадна в него, вместо да покоси Свети Колин.

Роулинс извика от болка, блъсна се в Колин и го събори, закривайки го с тялото си, докато куршумите продължаваха да разкъсват гърдите му, превръщайки ги в кърваво месиво.

Уинтън бе застанал насред стаята. В краката му лежаха Дурл и неговия помощник. Подът бе залят с кръв, към която скоро се присъедини и тази, която бликаше от раните на Роулинс.

Уинтън се озърна. Колин забеляза, че погледът му се насочва към него и притисна по-плътно към себе си тялото на Роулинс. След това затвори очи и започна да се моли: „Не позволявай да иде напразно жертвата на това момче...“

Уинтън стисна оръжието, дишайки тежко. Знаеше, че куршумите най-вероятно са разкъсали и двете тела. В пълнителя бяха останали съвсем малко. Въпросът бе, че не разполагаше с резервни патрони. А искаше да запази няколко за Джек Сторм... за всеки случай.

Обърна се и напусна тичешком посолството.

Роулинс изстена. Опита се да се надигне, притиснал с длан разкъсаното си тяло.

— Ссвети...

Колин се измъкна изпод него. Ребрата го боляха и расото му беше скъсано, но вплетените норцитови нишки бяха поели по-голямата част от удара. Състоянието на Роулинс беше доста тежко. Колин положи ръка на челото му.

— Не плачи, синко. Лежи спокойно.

И отново започна да се моли. Обръщаше се към оногова, комуто вярваше безрезервно, и го призоваваше да направи още едно чудо... само едно...

Роулинс започна да трепери, неспособен да овладее тремора на ръцете и краката си. Дори петите му се блъскаха в земята, а зъбите му тракаха шумно. Единственото топло място в тялото му беше коремът, откъдето бавно се изсипваха червата му. Кръвта продължаваше да се стича между пръстите му...

Той спря да се движи.

Колин остана надвесен над него, макар да усещаше, как топлината под ръката му бързо се разсейва. Едва успяваше да сдържа сълзите си.

Изведнъж Роулинс се раздвижи отново. Отвори очи и погледна нагоре.

— Преподобни?

— Лежи мирно. Сигурно си много слаб. Но няма да умреш. Ще пратя да повикат помощ. — Колин се изправи и едва сега почувства бремето на годините.

Момчето остана да лежи на земята, изглеждаше сякаш спи.

В посолството не бяха останали живи драки, които да сторят нещо лошо на Роулинс, и затова Колин не се поколеба да го остави. Трябваше час по-скоро да се върне при стената до Източната порта, за да спре Уинтън, преди да е осъществил налудничавия си замисъл. Докато бързаше по улицата, наложи се да използва цялата си воля, за да накара треперещите си крака да го слушат.

Унесен в сън, Роулинс така и не чу потракването на прокрадващите се към него хитинови крака. Дурл измъкна оръжието от кобура на поваления Рицар. Едва след това го огледа през фасетните си очи. Не се съмняваше, че чуждоземецът е прострелян смъртоносно и скоро ще издъхне. Той също се отправи към изхода.

Джек се изкатери на билото. Чуваше тежкото си дишане и — което бе по-неприятно — усещаше, че е подгизнал от пот. Малко след зазоряване вятърът утихна напълно, отнемайки силата на пясъчната буря. Той си свали шлема и го закачи на колана.

Долината, която се широка пред краката му, се бе превърнала в океан от битианци. Джек започна да се спуска надолу по склона, като се питаше дали вижда мъртви или живи същества. Разтърка очи. Задните камери не работеха. Нямаше никаква представа какво се случва зад гърба му. Спря и се обърна.

Керван от пясъчни платноходки — почти до хоризонта. И стотици, може би хиляди туземци, които го следваха пешком.

— По дяволите! Трябваше да се досетя — промърмори Джек.

„Колин те накисна.“

— Може би. А може да идват насам за вода и припаси.

Фантом се изсмя, с дълбок, отекващ смях. Джек поглади уморено челото си.

„Поне не се опитват да ни нападнат. Както виждам, най-добре ще е да се отправим към Източната порта. Виж, тълпата в тази посока се е разтворила. Накрая с два кратки тласъка на реактивните двигатели ще прехвърлим стената.“

„Не ми изнасяй лекции по стратегия и тактика, кръвожадно привидение.“

„Слушам.“

„Ако искаш да ми бъдеш полезен, намери Амбър. Предполагам, че е някъде в множеството.“

Настъпи пауза, после:

„Амбър е втората фигура при вратата.“

— Какво? — Джек подскочи и хукна натам.

Битианците се отдръпваха от пътя му и Джек се движеше като лодка, пореща водата с носа си. Дори забрави колко тежък и непохватен може да е костюмът. Извика: „Амбър!“ и чу гласът му да отеква в стената.

Тя се надигна.

Беше Амбър и същевременно не приличаше на нея — той заби пети в песъчливата почва, втренчил поглед в прегърбеното, загърнато в наметало същество, което пристъпваше към него.

Цялото беше покрито с прахоляк. На ръст беше колкото Амбър. Би могло да е Амбър.

Джек също направи крачка към нея, докато зад гърба му се надигаше ропот, а насядалите битианци се изправяха.

— Амбър?

Тя отдръпна ръце от наметалото. Виждаше само очите ѝ, всичко останало бе покрито с прах, косата ѝ бе скрита под качулката, а кожата ѝ бе цялата в татуировки.

Татуировки!

Негодникът я бе изрисувал така, както туземците украсяваха телата си на тази планета.

— Амбър!

Тя премигна, но в златистите ѝ очи нямаше и следа от топлина.

Джек спря пред нея, усещайки как сърцето му думка в гърдите.

— Джек! Джек!

Вдигна глава и забеляза, че Кевин го вика от стената. Отново извърна учуден поглед към Амбър.

Но преди да направи нещо, битианците нададоха оглушителен рев, защото Всемогъщия Хусиах се бе изправил на крака. Той произнесе нещо на местен език, пристъпи към Джек и го повтори:

— Време е.

Вратите се разтвориха и на полето излязоха триста облечени в бойни костюми Рицари. Битианците потънаха в мълчание.

Джек заобиколи Амбър.

— Накарай ги да свалят костюмите, Кевин! Те са заразени!

Кевин се спусна плавно от стената, използвайки реактивните двигатели.

— Какво има, Джек?

— Прекарах последните два дни в неведение дали ще успея да се върна в града. В костюмите има паразити... паразити от Милос. Тези гадинки се хранят с топлина и пот, развиват се, после се прикрепват към живото тяло. А след това... го изяждат. Наричат се милоски берсеркери — натъкнах се на шест такива, шестимата, които изгубихме при Черната пикоч. Не зная как и защо става, но съм сигурен, че опасността е реална — всяка минута, през която се носи костюма, е минута по-близо до смъртта. А крайт наистина е ужасяващ, повярвай ми.

Рицарите спряха и се спогледаха. Ласадей пръв си разкопча костюма.

— Чувал съм за тях, кучите му синове — извика той. — Но мислех, че е поредната легенда, останала от Пясъчните войни.

— Не са легенди, сержант — увери го Джек.

— В такъв случай го попитайте откъде знае — отекна нечий странен глас.

Джек протегна ръка към Амбър, която стоеше между него и портала. Побутна я внимателно настрани, за да види кой бе произнесъл последните думи.

Отсреща се усмихваше мрачно Уинтън.

— Време е — произнесе тихо Хусиах. Джек усети, че сърцето му започва да бие бавно и равномерно. Пристъпи напред, крачка през пространството и времето — крачка срещу древния враг.

Но го спря Хусиах.

— Сега е нашето време — обяви битианският Върховен жрец. — А ти си Герой.

Последните думи изтръгнаха възторжен рев от хиляди битиански гърла.

Амбър изведнъж се пробуди и в очите ѝ блесна искрата на осъзнаването. Тя свали наметалото и го пусна на земята.

Хусиах я улови за ръката.

— Това е нашият Герой.

Джек извърна поглед към Уинтън. Но между него и стария му враг имаше тълпа от битианци.

И тогава през портата се показва окървавеното тяло на тежко ранен драк.

Дурл бе изучавал внимателно битианската история. Докато пъплеше към Източната врата, той вече се досещаше какво предстои да се случи. Плочките на лицето му се бяха подредили в маска на мрачна решимост. Зад него по прашния път оставаше дълга, кървава диря.

Този свят принадлежеше на драките.

Според пророчеството един срещу друг щяха да се изправят трима герои.

Достатъчно бе единият от тях да бъде на страната на драките.

Най-сетне бе успял да се сдобие с доклада на разузнаването.

Дурл знаеше кой от Рицарите е вербуван от драките. Време беше да се възползва от скрития коз.

Той прекрачи портата.

— Спрете!

Морето от битианци се люшна и замря. Хусиах, вдигнал високо ръце, също се обърна.

Дори не направи опит да прикрие миризмата на недоволство и отвращение, когато забележа изправения пред портата драк. Но не пропусна да отбележи със задоволство, че е ранен.

— Какво има?

— За Светото изпитание... — изграка Дурл. — Призовавам третия...

— Осквернител на храма! — провикна се някой от тълпата и последва нов рев.

Дракът изчака да се възцари тишина и продължи:

— Не искахме да оскверняваме свещените ви земи. Просто там отглеждаме нашите малки. Подготвихме нашия Герой, който да участва в Светото изпитание, в сянката на храма.

Хусиах не повярва нито за миг на Дурл, но въпреки това преведе думите му. Чу се недоволен ропот, после от тълпата излезе друг жрец. Хусиах изгледа презрително Сух-хе-лан.

— Аз подкрепям искането му.

Хусиах смяташе, че от това няма да излезе нищо. Кого би могъл да избере дракът, че да може да премери сили с Амбър или рицаря в Сияеща броня? Повдигна рамене и се обърна.

— Избирай.

Дурл се изправи в цялото си посланическо великолепие. Огледа редицата от Рицари.

Уинтън стоеше в сянката на стената, с доволно изражение на лицето. Битианците не бяха разкъсали Джек Сторм. Още по-добре. Предстоеше да се случи онова, което подготвяше отдавна. Най-сетне щеше да се разкрие, че Джек е предател. С всички произтичащи от това последици. И тогава Уинтън собственоръчно щеше да го убие. Той зареди пушката.

Дурл откъсна синтезатора от хитиновата си обвивка. На мястото на присадките остана кървава рана, но той вече бе претръпнал и не почувства болката. Ако ще умира, по-добре да говори на родния си език.

Израка с челюсти. Звукът бе тих, дращещ, защото имплантантите на синтезатора бяха унищожили недоразвитите му гласни връзки. Но въпреки това щеше да стане. Той продължи да трака и подсвирква, преглъщайки болката, защото това бе начинът, по който можеше да пробуди програмата, заложена в съзнанието на Рицаря.

Кевин видя, че Уинтън се напруга. Знаеше, че началникът на Планетната полиция е замислил нещо. Мъжът бе втренчил трескав поглед в Джек. Дулото на пушката му сочеше напред. Кевин предположи, че е насочено към Джек.

Отново Джек.

И тогава Дурл заговори, и той *осъзна*.

Уинтън бе набедил Джек Сторм за изгубения Рицар. Готов бе да го убие, тук и сега, независимо от обстоятелствата, дори и ако това унищожи кариерата му.

Забеляза, че до Уинтън е застанал Колин. Светецът изглеждаше състарен и посивял. Той повдигна уморено брадичка и огледа събралото се битианско множество.

„Все още търсиш проклетото си доказателство“ — помисли си Кевин. Това бе религиозно сборище и Колин не биваше да се намесва.

Но не и Кевин. Почувства, че го изпълва странна топлина. Изведнъж осъзна, че неразбираемите думи на дракския посланик са предназначени за него...

— Аз чух словата на Дурл. Аз ще бъда дракският герой.

— Не! — изкрещя Уинтън. — Не може да си ти! Той е — зная, че е той! Джек Сторм!

Вдигна пушката и се прицели.

Кевин се обърна.

— Не, Уинтън.

Втренчи очи в него.

— Не, Уинтън. Аз съм човекът. Бях почти хлапе, когато ме плениха драките, а те бяха впечатлени, че едно дете може да управлява боен костюм. Държаха ме в продължение на... много години. После избягах. Едно от първите неща, които започнах да правя, бе да убивам драки, независимо от Примирието. Аз съм твоят проклет, изгубен Рицар.

— Скот Рандолф бе убит заради теб — заяви Джек.

— Вероятно. Драките не знаеха, че нещо в програмирането ми не е наред. Не искаха някой да разкрие плановете им. — Кевин пристъпи напред и застана пред пушката на Уинтън.

Началникът на Планетната полиция изглеждаше като полудял.

— Въпреки това ще го убия! — изкрещя с потъмняло от гняв лице и натисна спусъка.

Кевин се хвърли напред, покривайки последните сантиметри от разстоянието между Уинтън и Джек.

Джек протегна ръце и улови тялото на своя другар. Кевин увисна в обятията му. В същия миг Уинтън захвърли пушката и побягна. Джек втренчи объркан поглед в кървавите отвори на гърдите на Кевин. А след това и в собствената си броня, в която куршумите се бяха сплескали, без да му причинят вреда.

В бронята, подсилена с норцит.

Джек взе Кевин на ръце и го понесе. Очите на ранения го гледаха засмяно.

— Защо отвърна на призива?

— Защото Уинтън очакваше... да го сториш ти — закашля се Кевин. На устните му излезе кървава пяна. — Не можех да позволя... да обвинят вместо мен... моя приятел. Никога не съм ти казвал...

Джек вдигна глава и извика.

— Помогнете! Помогнете му! — Погледна към момичето, което стоеше до него. — Амбър!

Тя го гледаше, но в очите ѝ нямаше нито жал, нито любов.

Кевин поклати глава.

— Пусни ме... — закашля се отново. — Има много неща, които трябва да знаеш...

Джек осъзна, че няма надежда. Притисна по-плътно своя приятел.

— Не е необходимо. Аз също бях Рицар.

— Знаех си! — въпреки болката в гласа на Кевин се долавяше триумф. — Познаваше ли брат ми?

— Не... но той е загинал на Дорман, защитавайки моите роднини.

— Добре — усмихна се Кевин.

Колин се свлече до портата. Подпря се на колене, усетил, че и последните му сили бързо го напускат. Беше видял смъртта, но не бе успял да я спре навреме. Притисна ръце към очите си. От другата страна на портала Дурл изхърка и рухна. Из въздуха се разнесе нетърпима воня.

Кевин се опита да каже нещо, но не успя и само стисна ръката на Джек.

Очите на Джек се напълниха със сълзи. Ласадей застана до него, със зачервено лице.

— Дайте аз да го държа, капитане.

— Не. — Потърси с поглед Уинтън. Но не се възпротиви, когато Ласадей и Травелини поеха тялото на Кевин от ръцете му.

Около него битианците бяха потънали в ужасено мълчание. Хусиах почувства, че стомахът му се свива. Пое си мъчително въздух. След това обясни на заобикалящите го какво се бе случило току-що.

Мнозина от тях нададоха възторжени викове.

Но Върховният жрец почувства, че на раменете му е легнала огромна тежест.

Третата епоха току-що бе започнала. Един от Героите бе дарил на света нещо, което битианците не бяха правили от хилядолетия — саможертвата, в името на друго същество.

— Убий го — нареди той на Амбър. — Покажи му, че е бил измамник.

Когато чу гласа на своя учител, Амбър се съвзе. Ударил бе и нейният час. Лъхна я топлината на заобикалящите я тела и долови миризмата им. Мирис на нетърпеливо очакване и победа.

Вече се готвеше да нанесе първия удар, когато нещо я спря. Нещо, което се намираще в ума ѝ.

„Амбър — проговори един познат глас. — Ние те обичаме. Върни се.“

Гърлото ѝ се сви. Не можеше да диша. Погледна към Измамника, който се извисяваше пред нея в Сияещия костюм, ярък като слънцето, което можеше да я заслепи.

И тогава си спомни.

— Джек...

Невъзможно. Джек е мъртъв.

„Амбър, чуй ме. Ние те обичаме. Имаме нужда от теб.“

Тя отметна глава назад и изкрещя:

— Джек!

Джек бе твърдо решен да открие Уинтън и да изтръгне още туптящото сърце от гърдите му. Щеше да забие металната си ръкавица

в тялото му и да тършува вътре, докато напипа потръпващия орган...

Неочаквано един вик го накара да замръзне. Обърна се и видя, че Амбър се хвърля към него.

Джек разпери ръце и я улови.

Отново бе жив в очите ѝ.

— О, божичко! — извика той и я притисна. Смъкна битианската кърпа от главата ѝ и я целуна. Тя се вкопчи в него, обляна в сълзи. След това промълви задъхано: — Трябва да намеря Уинтън.

Хусиах подскочаше от възбуда. Трябваше да остане само един Герой. Един-единствен! И тогава прозря своята глупост. Беше чувал слухове... но не им бе обърнал внимание. Че хората се делиха на два пола. Че трябваше да се събират по двойки, за да се допълват. Без да предполага, той сам бе напъхал в ръцете на Джек отредената му половинка.

Преди Амбър да успее да отговори, земята около тях изригна в пламъци.

Битианците нададоха ужасени викове и паднаха по очи, осъзнали, че от дълбините блика Светият огън.

Амбър пусна Джек. Огънят я заобиколи. Усещаше как хладните му езици гаят тялото ѝ. Огънят обгръщаше Джек и само Джек.

Над главите им профуча скутер и Ласадей погледна след него.

— Залагам си топките, че този тип възнамерява да напусне планетата.

— Как?

— Снощи започнахме евакуацията. Транспортният кораб е натоварен до половина.

Джек присви очи. Огнените пламъци озаряваха русите му коси.

— Този път няма да го изпусна. Костюмът ще ме отведе при него! — Направи няколко крачки и се затича, поглъщайки разстоянието с огромни подскоци. Светият огън пламтеше зад него.

Амбър притисна устата си с ръка.

Вместо пепел огънят оставяше след себе си разцъфнали стръкове. Той засаждаше живот в изсъхналото поле около Сасинал.

Тя си помисли за Кларон. Да можеше само Джек да види какво прави!

Хусиах я улови за лакътя.

— Ела — рече й. — Трябва да присъстваме.

Тя погледна битианския върховен жрец.

— Не оправдах очакванията ти — смотолеви.

Той поклати глава.

— Не. Аз бях този, който се излъга. Не бях достатъчно мъдър, за да прозира последствията от собственото си пророчество. Но Третата епоха започна. Ела! Искам да видя Светия огън!

Мигащи червени светлини на всички индикатори. Джек ги видя, но въпреки това не забави скорост. Беше набрал достатъчно инерция. Само да се доближи до Уинтън!

Успя да го застигне при билото. Скутерът се залюля и двигателят му се закашля. Джек вдигна ръкавица и стреля. Лазерният лъч попадна в задния двигател и машината полетя надолу.

Блъсна се в песъчливото било и Уинтън мигновено скочи от седалката. Претърколи се и понечи да се изправи. Джек се приземи наблизко, остави го да се надигне и да се затича, после задейства отново двигателите, прелетя отгоре и се спусна на пътя му.

Разтвори усмихнато обятия и бягащият попадна право в прегръдките му.

Уинтън напъна мишци в напразни усилия да се отърве от металното менгеме, в което бе попаднал, и изграчи:

— Ти си предател! Ти си заразен. Ти знаеш...

— Точно така, Уинтън. Зная, че си наредил да умрем на Милос.

Мъжът спря да се бори за миг. Присви очи, споходен от спомени.

— Милос...

— Защо?...

Уинтън облиза устни, твърде сухи, за да ги раздвижи, но все пак опита:

— Ти бе определен да умреш на Милос. Трябваше да го направиш, щом си такъв куражлия! Никой не биваше да оцелее там. На Милос всички бяхте заразени. А Регис трябваше да падне от власт. Това бе единственият начин.

— С кого работеше тогава? Кой ти каза да пожертваш Рицарите?
— увеличи малко силата на натиска Джек.

— А ти кой си мислеше? — захили се злобно Уинтън. — Пепус вече набираше сили, в очакване Регис да допусне някаква грешка.

— А Кларон?

Лицето на Уинтън бе позеленяло, но въпреки това той успя да изхъхри:

— Пак по твоя вина, Джек. Ако не беше там, щях да намеря друг начин да се справя с пясъчното убежище.

Металните ръкавици се стегнаха още малко и Уинтън издъхна, сплескан в тях.

Светият огън умря с него. Джек пусна тялото на земята и се огледа, за да открие, че пламъците са утихнали. Полето около него бе променено до неузнаваемост. Стройни дървета се издигаха високо в небето, а клоните им бяха отрупани с листа и плодове.

Джек затвори очи, завладян от мъка. За един кратък миг си помисли, че същата съдба би могла да споходи и Кларон, ако не трябваше там да го убият. Синият огън пропълзя нагоре по костюма му и затрептя в дланта на металната му ръкавица.

Хусиах изкатери билото, следван от Амбър. Пусна ръката ѝ и я остави да се приближи към него. Светият огън прекоси разстоянието, което ги делеше, и изведнъж се озова в дланите на Върховния жрец. Той погледна към Джек.

— Ще го отнеса навсякъде из Бития — произнесе тържествено. — Ти свърши своето.

Той се обърна и заслиза надолу между дърветата и храстите, вдигнал ръката си, сякаш носеше факел.

Ласадей дъвчеше облекчено стимулиращата си дъвка, докато транспортният кораб вибрираше, набрал максимална скорост.

— Ще ми липсват тия змийски кожи.

— И защо, по дяволите?

— Защо ли, хлапе? Първо, защото правят ужасно добра бира — сержантът прокара длан през голото си теме. — И второ, понеже трябваше да оставим долу командира.

Колин се облегна на седалката. Още не бяха приготвили криогенните капсули и той чакаше тук с останалите.

— Аз пък мисля, сержант — обади се свещеникът, — че той умря така, както искаше.

— С чест и не защото драките го държаха в лапите си — добави Амбър.

— Единственият начин да се измъкнеш — кимна Ласадей.

Джек имаше замислен вид.

— Джек... — поде Амбър, но интеркомът я прекъсна.

— Господа... и дами... очакват ни неприятности по обратния път. Току-що получихме съобщение, че драките са ни обявили война.

Един тъничък мускул се сви на челюстта на Джек. Как би могъл да свали императора и командира на доминионската отбрана, когато им предстоеше война с драките?

— Какво мислиш? — попита го тя шепнешком.

Джек сведе поглед към нея. Усмихна се и я придърпа в обятията си.

— Мисля, че има и по-важни неща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.